

இலக்கியச்சோலை

Handwritten marks in the top left corner, including a red 'Y' shape and a horizontal line.

Handwritten mark in the top right corner, possibly a signature or initials.

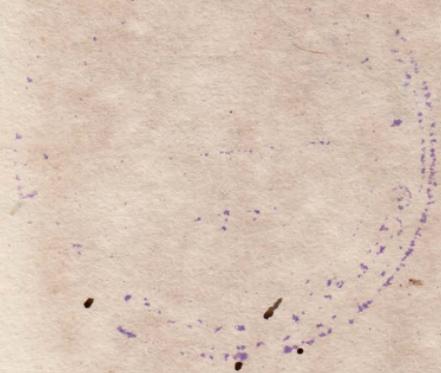

425

1017

2-10-1

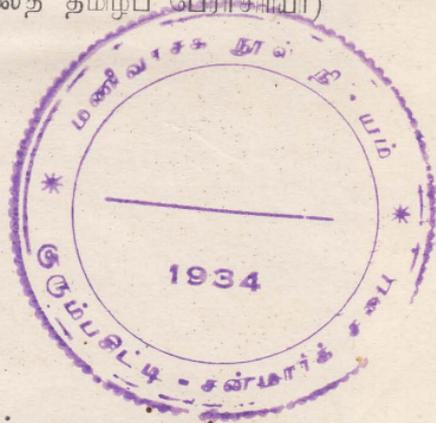
உ

இலக்கியச் சோலை

தமிழ்மணி

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

(பலாலி அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்)

வேளியீடு :

பலாலி அரசினர் ஆசிரியகலாசாலைப் பழைய மாணவர் சங்கம்

1964

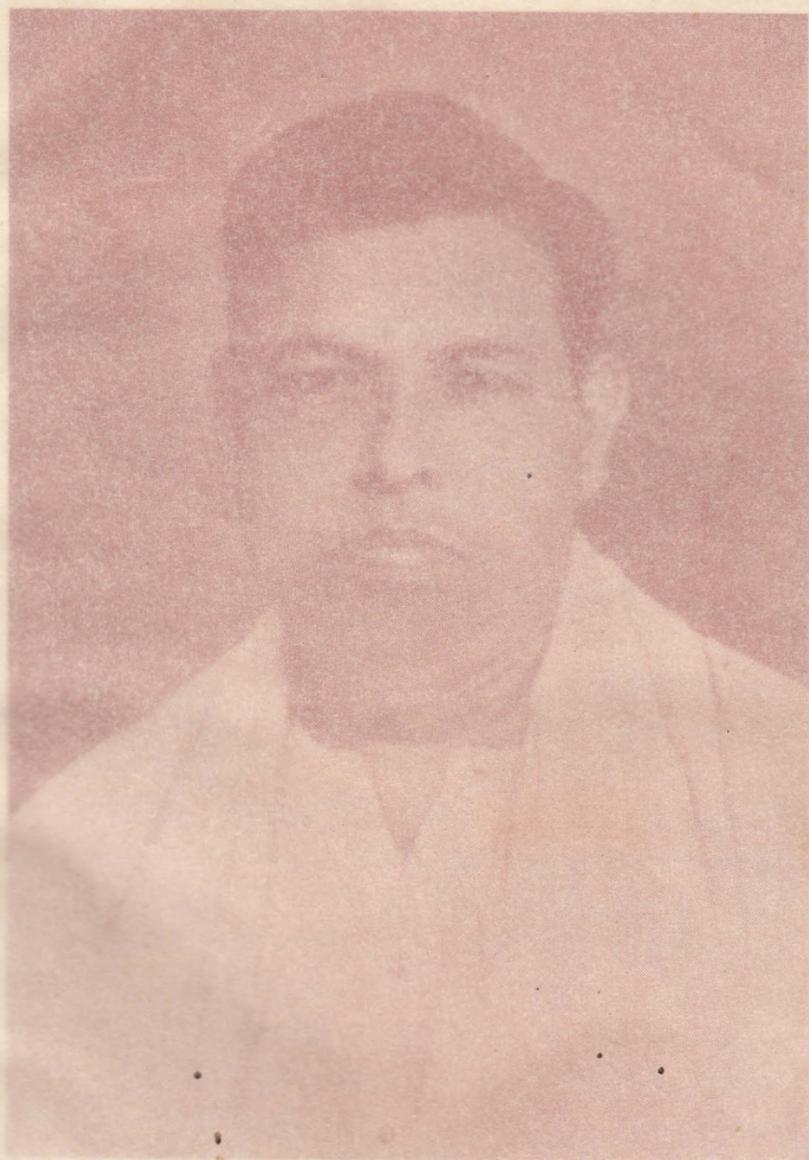
முதற்பதிப்பு — 1964

லீலாசுலி சயலிசுலி

சுன்னாகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்

[சுகல உரிமைகளும் ஆக்கியோனுக்குரியவை]

செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்

சன் இகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்

[சகல உரிமைகளும் ஆக்கியோனுக்குரியவை]

செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்

முகவுரை

சுற்பனைக் களஞ்சியமாகிய குருகவி வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள், கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையிலே தமிழ்மழை பொழிந்து அமரராகிவிட்டபின்னர், அன்னாரின் பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றவர்தான் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள். அவர் சென்ற பத்தொன்பது வருடகாலமாகக் கோப்பாய், பலாலி ஆகிய அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலைகளிற் பணியாற்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆசிரிய மாணவர்களுக்குத் தமிழார்வத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் ஊட்டிய அரும்பெறல் ஆசானாவார்.

அன்னார் தமது சேவைக்காலம் முடிந்து ஓய்வு பெறப்போகும் இந்நாளில் அவரது பழைய மாணவர்களாகிய நாம், அவரது சேவையைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்க விரும்பினோம். அவ்விருப்பத்தின் ஓர் அம்சமாக அவர் அவ்வக்காலங்களிற் பற்பல பத்திரிகைகளிலும் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட எண்ணினோம். அவ்வெண்ணத்தைச் செயற்படுத்தும்முகமாக, பழைய மாணவர்களோடு, இலக்கிய இரசிகர் சிலரையுஞ் சேர்த்து உபகுழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் முயற்சியாலே பண்டிதர் அவர்களின் கட்டுரைகள்

பல சேகரிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினெட்டுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே 'இலக்கியச் சோலை' என்னும் இந்நூலாகும்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் ஈழத்துப் பேரமன்னர் வரிசையிலே திறமை மிக்க வீமரிசகராகவும், தேர்ந்த இலக்கிய சமயக் கட்டுரை ஆசிரியராகவும் போற்றப்பட்டவர். ஈழத்துப் பேச்சாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்பவர். அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளோ மிகப் பல. அவற்றுள் இலக்கியச்சோலையுள் வருபவை ஒருசில. இவ்விலக்கியச்சோலையைப் போல சமயக் கட்டுரைகளும் சிறந்த விமரிசனங்களும் நகைச்சுவைச் சொல்லோவியங்களும் நூலவடிவம் பெறலாம்.

இவ்விலக்கியச் சோலையுள் இராமாயணக் கட்டுரைகள் ஏழும், திருக்குறள்பற்றிய கட்டுரைகள் மூன்றும், பொதுக் கட்டுரைகள் ஐந்தும், பாரதியார், கவிமணி, 'தங்கத் தாத்தா' ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களின் கவிதா நயம்பற்றிய கட்டுரைகள் மூன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன. இலக்கிய இரசிகர், பாடல்களுக்கு நயங்கூறுவதும் இரசிப்பதும் எப்படியென்பதை இந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“உள்ளங்காலி விருந்து உச்சிபரியந்தம் இனியவர் இந்தப் பண்டிதர்” எனப் பண்டிதமணியவர்களால் விதந்து போற்றப்படும் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளையவர்கள் ஆடம்பரமற்றவர்; வெளியுலக விளம்பரங்களை விரும்பாதவர்; மிக மிக அடக்கமானவர். அவரது தமிழ்ச் சேவையைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் அறியவேண்டுமென்பது எங்கள் பேரவாவாகும்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளையவர்களின் சேவைநலம் பாராட்டும் குழுவினரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளை ஒழுங்குபடுத்தித் திருத்தமாக வெளியிட உழைத்தவர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள். அவர்களுக்கும், 'ஈழகேசரி'யில் திறமைக்க விமர்சகராக விளங்கிய "பொ. கி." அவர்களின் நூலை அவரோடு தாம்பகொண்ட பன்னெடுங்காலத் தொடர்பின் காரணமாக அழகுற அச்சிட்டு உதவுவோமென வாக்களித்துச் செயல்படுத்திய சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர் அவர்களுக்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக.

நூல் வெளியீட்டுக் குழுவினர்

10-12-64

சித்தாந்தசாகரம், பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்களளித்த

அணி ந்துரை

உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பு என்றொரு தொடர் திருவாசகத்திலே தேன் கொப்பளிக்கின்றது.

தேவர் குறள் வள்ளுவ தேவரின் உயிர்ப்பு. அவ்வுயிர்ப்பு ஒரு சிறுகணமும் எட்டுணையேனுந் தேவரின் உள்ளத்தோடு நம்மைக் கலக்கச் செய்கின்றது. அதனால் உலகம் உய்யும் வகையை உணருகின்றது.

மூவர் தமிழ் அவர்களின் உயிர்ப்பு. திருவாசகம் மணிவாசகரின் உயிர்ப்பு. இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது என்று தொடங்குகின்றது நாவலரின் இரண்டாம் பாலபாடம். அப்புத்தகம் நாவலரின் உயிர்ப்பு.

சான்றோர்களின் நூல்கள் அவர்களின் உயிர்ப்புக்கள். அவைகள்மூலம் அவர்களை இருதயத்தில் இருத்தி அவர்களோடு கலந்துரையாடுகின்றோம்; அவர்கள் வழியில் நிற்க வாயுறுகின்றோம்; நம் நிலைகண்டு நாணுகின்றோம்; வரம் வேண்டித் தவங் கிடக்கின்றோம்.

பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் உயிர்ப்புக்கள் 'இலக்கியச் சோலை' என்ற பெயரில்

உதயமாகியிருக்கின்றன. இச் சோலையை இலட்சியப் பூஞ்சோலை யென்றே கருதல் வேண்டும்.

பண்டிதர் அவர்களைக் கற்கண்டு மனிதரென்று நான் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சி பரியந்தம் இனியவர் இந்தப் பண்டிதர்.

‘மடைப் பயலே’ என்று ஒரு பிள்ளையைப் பண்டிதர் அழைப்பாரானால், அவ்வார்த்தையிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒன்றிலொன்று உயர்ந்து உள்ளன்பாகிய தேன் சொட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். ‘மடைப்பயல்’ மகா அதிர்ஷ்ட சாலியாயிருப்பான். நாயகனே தண்டித்தால் சயமன்றே என்பது திருவாசகத்தில் வருகின்ற மற்றொரு அமிர்தத் தொடர். தேவர்களே, சர்வசீவதயாவான சர்வான்ம நாயகரே உங்களைத் தண்டிப்பாராயின், அது உங்களுக்கு வெற்றியேயாம்; நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள் என்பது அந்த அமிர்தவார்த்தையின் கருத்து. இவ்வாறே ‘மடைப்பயல்’ என்ற வார்த்தைக்கும் பொருள் விரிக்க நேரும், அவ்வார்த்தை பண்டிதரின் வாயிலிருந்து வருமே யானால்.

இப்பொழுது பண்டிதரை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டோம். அதனால், அவர் உயிர்ப்பு எவ்வாறு இருக்கும் என்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது. இனிச் சோலையுள் நுழைவோம். பரந்துபட்ட சோலையின் உயிர்ப்பை எடுத்து விரிப்ப தெளி தன்று. ஊகித்துணரவைத்தல் என்ற உத்தியை மேற்கொண்டு, பல்வேறு பகுதிப்பட்ட சோலையுள்

இரண்டொரு பகுதியின் உயிர்ப்பைத் தொட்டுப் பார்ப்போம்.

மனம் சடம். உயிர் சித்து, அறிவுடைப்பொருள். மனம் பெரும்பாலும் சித்தாகிய உயிரின் அறிவைச் சடப்படுத்திக்கொண்டேயிருக்கும். அதனாலே தான் நாம் நம்மவரான ஒருசிலரைச் சித்தாகவும், நம்மவரல்லாத பலரைச் சடமாகவும் நோக்குகின்றோம். இந்தப் பழக்கம் 'இந்த இடம் நமக்குச் சொந்தம்; இந்த இடத்தில் மற்றவர்களுக்குரிமையில்லை' என்று மனிதர்கள் சண்டையிடும் நிலையை வருவித்திருக்கின்றது. பண்டிதர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட நிலையைக் கண்டு இரங்கி,

‘மனிதர்காள் வம்மின்! நீவிர் எல்லீரும் சித்த சமாதானமாக நிலையாய் இருப்பதற்குரிய இடம் ஒன்றையொன்றுதான் உண்டு. அது 'எனக்குச் சொந்தம், உனக்கு இல்லை' என்று சண்டையிடுதற் குரியதன்று. அதன் தீருநாமம் 'தீருவலம்புரம்'” என்கின்றார்கள். இது 'மருவலாம் இடம்' என்ற தொடர் வருகின்ற அருமந்த தேவாரசாரம். இராமனுக்குஞ் சீதைக்குங் காட்டுக்குள்ளே மருவலாம் இடம் பஞ்சவடி என்கிறார் அகத்தியர். பஞ்சவடியிற் சூர்ப்பணகையும் மருவலாம்; உரிமைக்கு வழக்கிடவும் நேரிடலாம். ஆகையினாலே, திருவலம்புரந்தான் மருவலாம் இடம் என்கின்றது பண்டிதரின் ஆத்மீக உயிர்ப்பு. கம்பரின் உயிர்ப்பைத் தமது ஆத்மீக சக்தியினற் பண்டிதர் தம்முயிர்ப்பாக மாற்றி யமைத்துக்கொண்டார். இவ் வுயிர்ப்பு 'இலக்கியச் சோலை'யின் நுழைவாயிலில் அமைந்திருக்கிறது.

இனி அடுத்த பகுதியை எட்டிப்பார்ப்போம். அப்பகுதியில் உட்பிரவேசிக்க வேண்டியதில்லை. தலையங்கமே பண்டிதரின் உயர்தர உயிர்ப்பைக் கையெடுத்துக் காட்டுகிறது.

‘இல்லார்க்கு இல்லாதன இல்லை’ என்பது அத் தலையங்கம்.

எட்டாதவைகளை எட்டுவதற்குக் கொட்டாவி விடுபவர்கள் மனிதர்கள். எவருக்கும் எட்டாத தோரு பொருளுண்டு. அது வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது. அதை எட்டினால் நீவிர் விரும்பும் யாவையும் எட்டும். எட்டுதற்கும் இலகுவான வழியும் இருக்கின்றதென்கிறார் பண்டிதர். அவ்வழியாவது ஒன்றுமில்லாமல் இருப்பதேயாம்.

பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்ததில்லை! இறக்கும் பொழுது கொடுபோவதில்லை! இடைநடுவிற்குறிக்கு மிச்செல்வஞ் சிவன் தந்தது. தந்ததைத் தந்தவனிடம் ஒப்பித்து ஒன்றுமில்லாமல் இருந்தால், சிவன் நமக்கு எட்டுவான் என்பது பண்டிதரின் அரும்ந்த உயிர்ப்பான கருத்து.

யாவை யாதும்லார்க் கியையாதவே என்பது கம்பரின் உயிர்ப்பு. ஆனால், கம்பரிடம் பெருத பொருளை நமது பண்டிதரிடம் பெற்று உய்யும் வகையை உணருகின்றோம். பண்டிதரின் உயிரான உயிர்ப்பு இருந்தவாறு! பண்டிதர் தொடுவதெல்லாங் கரும்பு. ஏனைய பகுதிகளில் அவர் தொடுமிடங்கள்தோறும் இனித்து அவர் உயிர்ப்பை உணர்ந்து உய்வோமாக.

எதற்கும் எட்டாமிடஞ் சுத்தமாய் இருக்க வேண்டுமென்கின்றது சோதிடம். இச்சோலையில் எட்டாமிடம் உயிர்ப்பின் சிகரம்; அங்கே உய்யும் வகை உயிர்துடிக்கின்றது. அப்பகுதிக்கு 'அறம் பாடிற்று' என்று பெயர். அறக்கடவுள் கை, கால், கண், மூக்குள்ள ஓர் ஆண்பிள்ளையாய், 'அறஞ் செயவிரும்பு' பாடிய அன்னையின் உடன்பிறப்பாய் அங்கே அரசு வீற்றிருக்கின்றது. அதன் வாய்மலர் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பத்து மூவிதழ்கள் அன்றவிழ்ந்து விரிவதொரு தாமரைப் புஷ்பம். அவ் விதழ்களுள் ஒன்றிலிருந்து பரவுகின்ற சுகந்த பரிமளம் அச்சோலையெங்கும் பரவி அறிவைச் சடம் செய்யவொட்டாது தடைசெய்கின்றது.

அறிவினா னொருவ துண்டோ பிறிதினோ
தந்நோய்போற் போற்றுக் கடை

என்பது அந்த அமிர்த இதழ்.

இனிவருங்காலத்தில் இன்னொருடைய உயிர்ப்பு இனியாருடைய உயிர்ப்பு என்று அறியமுடியாத வகையில் நூல்கள் வெளிவருதற்கு வயிறுகள் உளைகின்றன. அதனால் என்ன வருமோ யாது விளையுமோ ஆரறிவார்!

பண்டிதரின் உயிர்ப்புக்கள் எதிர்வரும் நோய்களைப் பரிகரிப்பனவாய் என்றும் நின்ற நிலவுவனவாக.

சீ. கணபதிப்பிள்ளை

10-12-64.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முகவுரை	iii
அணிந்துரை	vi
இலக்கியச் சோலை	1
இல்லார்க்கு இல்லாதன இல்லை	8
அருமையில் எளிய அழகு	17
சீதையின் மனத் துடிப்பு	20
கூந்தலழகன்	23
கண்ணின்மணி	30
சூரியனிற் சந்திரன்	34
அறம் பாடிற்று	39
வள்ளுவர் காட்டும் உவமை	44
வள்ளுவர் சொல்லும் அரசு	53
தமிழில் ஒழுகும் அழகு	58
இலக்கியங்களில் நகைச்சுவை	65
வாடாமலர்	75
வரையாது வழங்கும் வள்ளல்கள்	79
பாலைவனப் பசுந்தரை	84
மகாகவி பாரதி	89
கவிமணி தேசிகவிநாயகன்	98
‘தங்கத் தாத்தா’	103

சென்னை

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

இலக்கியச் சோலை

ஆதிகால மனிதன் தன்னை வெயிலின் தாக்கத்தினின்று காத்தற்குப் பருமர நிழலைத் தஞ்சமென அடைந்தான். மழைக்குளிரும் பனிக் கொடுமையும் அவனை அல்லவறுத்தாவண்ணம் நிழல்தரு தருவின் பொந்தும் மலைக்குகைகளும் அவனுக்கு உறைவீடமாயின. இயற்கைத் தெய்வம் மனிதனுக்குப் பண்டைய நாளிலே அளித்த வரங்களிவை. பொருளைச் சேர்த்துவைக்கும் எண்ணமுஞ் சுகபோகங்களும் வாழ்க்கை வசதிகளும் அவனை மயக்கத் தொடங்கவே அவன் இடம்பட வீடுகளமைத்தான். ஆசைகள் பல்கிப் பெருகித் தேவைகளும் மட்டின்றி வளரவே காற்றைத் தடைசெய்து வானக் காட்சியை மறைக்கும் மாடமாளிகைகள் எழலாயின. இன்றோ வெப்பம் மிக்க நம்நாட்டிலே மேற்புறம் மொட்டையான தட்டை வீடுகளமைத்துக் காற்றோட்டத்தைத் தடுத்து மனிதன் வலிந்து நோய்களை வருவித்துக்கொள்ளுகிறான். சூடு மிக்க கோடை காலத்திலே பென்னம்பெரிய அலங்கார மாளிகைகளிலே வசித்தலை ஒழித்து அவன் குளிர்ந்தரு நிழலிலே அமர்ந்திருத்தலைப் பார்க்கும்போது வீடு வசிக்க வசதியற்ற அலங்காரப் பொருளாகவே

காட்சிதருகின்றது. இத் தொடர்பிலே கம்பன் காட்
டும் இயற்கை உறையுள் ஒன்றனைப்பற்றிச் சிந்தித்
தல் தக்கது.

இராமபிரான் சிற்றன்னையின் விருப்பப்படி
வனவாசஞ் செய்ய நேர்ந்தபோது அரண்மனை
வாழ்க்கையையும் அரசபோகத்தையுந் துறத்தற்கு
இரங்கினுனல்லன்; வனவாசத்தைத் தனக்குக்
கிடைத்த பேருகவே விரும்பி ஏற்றான். புண்ணிய
நதிகளி லாடுவதுந் தியானத்தி லாழ்வதும் முனி
வரரை வணங்குவதும் அன்னவனுக்கு மகிழ்வூட்
டின. புண்ணியமூர்த்தி தம்மிற் படிவதனால் நதி
களுந் தீர்த்தங்களும் புனிதமெய்துகின்றன. தாம்
தேடி அடையவேண்டிய பெரும்பொருள் தம்மை
வந்தடைந்த எளிமையைநினைந்து முனிவரர் மகிழ்ச்சி
யிலே மூழ்குகின்றனர். பெரும் புண்ணிய முனிவரர்
பலரைத் தரிசித்துப் பல ஆண்டினை வனவாச
காலத்திலே பயன்படுத்திய இராமன், தண்டமிழ்
வண்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய—தமி
ழால் உலகை அளந்த—அகத்திய மாமுனிவனின்
இருப்பிடத்தை வந்தடைகின்றான்.

இராமனைக் கண்டமாத்திரத்தே அகத்தியன்
உளங் களிகூருகின்றது. முனிவன் வாயினின்றும்
மங்கலகரமான வாழ்த்தொலி எழுகின்றது:

“வாழுமறை வாழுமனு நீதியறம் வாழும்
தாழுமிமை யோருயர்வர் தானவர்க டாழ்வார்
ஆழியுழ வன்புதல்வ! ஐயமிலை மெய்யே
ஏழுலகும் வாழுமினி யிங்குறைதி யென்றான்”

(ஆழி உழவன் - ஆஞ்செயாகிய ஏரால் உலகை உழுபவ
னாகிய தசரதன்)

இராமன் வரவால் தானவரால் நலிவடைந்த நல்லோர் வாழ்வெய்த ஏழுலகமுந் தழைத்தினிது ஓங்குங் காட்சி அகத்தியன் மனத்தகத் தெழுகின்றது. அகத்தின் உவகைப் பெருக்கை இப் பாடல் உளங்கொளக் காட்டுகின்றது.

அரக்கரால் வரும் இடரையெல்லாந் தடுத்து அக்கொடியோரைத் தடிந்து உலகிற்கு நலமருள அகத்திய மாமுனி இராகவனுக்குப் படைக்கலங்கள் கொடுக்கின்றான்; இராமன் இனிதுறைய உறையுளுங் காட்டுகின்றான். இருப்பிடங் காட்டும் போது மாமுனிவன் உள்ளத்திலே தான் காட்டும் பாங்கார் சீதையின் மனப்பாங்கிற்கும் பொருத்தமாயிருத்தல்வேண்டு மென்ற எண்ணந் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. முனிவன் இராமனாதியோர் வசித்தற்குக் காட்டுமிடம் உறையுளுக்குரிய இலக்கணங்களெல்லாந் திருத்தமுற அமைந்திருத்தலைக் கம்பன் நயம்பட நமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகிறான். வேறெப் புலவனுங் காட்டமுடியாத சாந்தந் தவமும் புனித இயற்கை நலங்கனியுஞ் சூழல் இதோ நம்முன் காட்சி தருகின்றது :

“ஓங்குமர னேங்கிமலை யோங்கிமண லோங்கிப்
பூங்குலைகு லாவுகுளிர் சோலைபுடை விம்மித்
தாங்குதிரை யாறுதவழ் சூழல்தொர் குன்றின்
பாங்கருள தாலுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச.”

(உறையுள் - வசித்தற்குரிய இடம்; பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதிகொண்ட இடம்; மஞ்ச - மைந்தனே - புதல்வன்போன்ற இராமனே.)

அகத்தியன் இராமன் வசித்தற்குப் பொருத்த முடையதெனக் காட்டுமிடத்துள்ள குளிர் தருக்கள் வான்முகட்டை ஓட்ட வளர்ந்திருப்பதனைக் காட்ட முதற்கண் மரனுக்கு (மரன் - மரங்கள்) 'ஓங்கு' என்ற முக்காலமும் உணர்ந்தும் பெயரெச்சத்தைப் பெய்துவைக்கின்றான். வசிப்பிடம் மனதிற்குகந்த மங்களகரத்தோடும் பொலிவதனை 'ஓங்கு' என்ற உயர் தனிச் சொல்லை ஓராமடியிலே நான்குமுறை எடுத்தாள்வதினாலே காட்டுகின்றான்.

மரனும் மலையும் மணலும் ஓங்கி நிற்குங் காட்சி எங்கள் மனத்தையும் வானளவிற்கு ஓங்கச் செய்கிறது. சோலைவளம் நனிதுளும்புவதைப் புலவன் 'குலை குலாவு குளிர்' என்ற மூன்று பதங்களையும் மோனை நயத்துடன் ஓசை நலமும் பொருந்த அடுத்தடுத்து வைப்பதொற் காட்டுகின்றான். பூக்கள் தனித்தனியே இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகக் காட்சியளிக்காது எக்காலமுங் குலை குலையாகப் பொலிந்திலங்கும் முறையிற் காட்சி தருவதனை 'குலை குலாவு' என்ற தொடராற் புலப்படுத்துகின்றான். 'விம்மி' என்ற சொல் சோலை வளமிகுதியைக் கண்முன் காட்டுகின்றது. ஆலமரம் ஒன்றே பேரரசனும் பெருந்தானையும் ஒருங்கிருக்க இடங்கொடுக்குமெனின் ஐந்து ஆலமரங்கள் இந்தச் செழுநிலப்பரப்பிலே குன்றின் பாங்கரிலே குறையா நீர்ச் சுனையருகிலே கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும் காட்சியின் நேர்த்தி சொல்லளவிற்கு அப்பாற்பட்ட தல்லவா? ஆலமரக் காட்சி அரும்பெறற் காட்சியாயிருப்ப அதற்கு முடிசூட்டும் பான்மையில்

மெல்லென ஒலித்துத் தூங்கித் தூங்கித் தவழ்ந்து தவழ்ந்து செல்லும் ஆரென்றும் இடைபுகுவதாயின் இவ்வளமார் காட்சியை விண்ணவரும் கண்டின்புற வருதல் ஒருதலை. தமிழின் வளம்போலவே அகத்தியன் காட்டுஞ் சூழலும் இனிமை தவழ்வதொன்றாயிருக்கின்றது. மரம் மலை மணல்களின் வளத்தொடு சோலைச் செழுமையும் பச்சிலை ஆலின் கொழுமையும் ஆற்றின் சலசல என்ற சப்தமும் நம்மை எங்கோ கந்தருவ உலகிற்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன. இக்காட்சி யோகியருக்கும் போகியருக்கும் ஒருங்கே விழைவுதர வல்லது.

இவ்வளவில் அகத்தியன் சூழலின் அழகை எடுத்தியம்பி நிறுத்திவிடாது, மகுடத்திற்கு மணி பதிக்கும்பான்மையில், மேலுந்தொடர்ந்து சொல்லுகிறான். குளிர்மை பொதுளிய பொழிலின் எழிலை அகத்தியன் வாக்கிலே வைத்துக் கம்பன் நமக்குக் காட்டுகின்றான். மெல்லோசையை வெளிப்படுத்தும் னகர லகர முகரங்களைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்துங் கம்பனின் வாக்கு, தேனின் சுவை தோய்ந்து இலக்கியச் சோலையாகவே மிளிர்கின்றது :

“கன்னியிள வாழைகனி யீவகதிர் வாலின்
செந்நெலுள தேனெழுகு போதுமுள் தெய்வப்
பொன்னியென லாயபுன லாறுமுள போதா
அன்னமுள் பொன்னிவளொ டன்பின்வினை யாட.”

உளத்திற்கும் உணர்விற்கும் இன்பமளிக்குங் காட்சியை முற்பாட்டிலே காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலே உடலுக்கு இன்பமளிக்கும் இனிய உணவு

வகைகளைத் தேனொழுகக் காட்டுகின்றான். தூங்கு திரை ஆற்றின்மூலம் நிலம் நலமெய்தித் துலங்கு வதனைக் காட்டிய கம்பன் இப்பாட்டிலும் உணவு வகைகளை உதவும் நீரின் சிறப்பை மேலுங் காட்டுகிறான். கங்கைபோலவே தூய்மை மிக்க காவிரியை நிகர்க்கும் புனலறவறியாப் பெருக்கொடு கூடிய ஆற்றுக் காட்சியைத் 'தெய்வப் பொன்னி யென லாய புனலாறுமுள்' என்ற அடியால் நம்முளத் திடை பதிக்கின்றான். நிலவளமும் நீர்வளமும் மிக்கிருப்பின் எல்லாவகை வளங்களும் பொதுளுதல் இயல்பே. ஆற்றுநீராகிய பாலுடன் போதின் தேனொழுக்கையுங் கூட்டிக் காட்டிக் கம்பன் பழத்தின் வளத்திற்கு வழிசெய்கின்றான். பக்கலிற் போவார் வருவாரெல்லோருந் தம்மை எக்காலமும் உண்டு மகிழ வாழைகள் கனிகளை ஈந்தவாறே வளருகின்றன. இக் கனிகளுக்குத் தட்டுக்கேடு ஏற்படுமோ என்ற எண்ணம் எழ இடமில்லாமலே வாழைகளைக் கன்னித்தன்மையும் இளமைப் பண்பும் உடையனவாகக் காட்டி எழுந்த குலைகளை யுடைய வாழைகளோடு எழப்போகுங் குலைகளை ஈனும் வாழைகளையுங் கண்முன் நிறுத்துகிறான்.

நீர்வளம் நிலவளம் பழவளங்களுடன் வேறும் பல வளங்களையுங் கம்பன் காட்டத் தவறுகின்றனில்லை. உடல் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சோற்றுவளம் அங்கு மிக்கிருத்தலை (அணில்வாலைப் போலப் பருத்துச் செழித்து) 'கதிர் வர்லின் செந்நெ லுள்' என்ற கூற்றினால் உரைக்கின்றான். மண்தார் வாழ்வதற்கேற்ற இடம் யாதெனக் குருகுகள் (பட்சிகள்) காட்டுகின்றனவென அப்பர்சுவாமிகள்:

“குருகினங் கூடி ஆங்கே கும்மலித் திறகு லர்த்தி
மருவலாம் இடங்கள் காட்டும் வலம்புரத் தடிக ளாரே”

எனத் தமது தேவாரத்திலே தெரிவிக்கின்றார். பட்சிகள் ஆரவாரித்துத் தமது இறகுகளை உலர்த்திக் கூக்குரலிட்டு ‘மனிதரே திருவலம்புரம் நீவிர் வசித்தற்கு எத்துணைச் சிறப்புடையது வம்மின்’ என்று காட்டுகின்றனவாம். இங்குங் கம்பன் நீர்வாழ் பட்சிகளிலே சீதாதேவியின் உளத்திற்குகந்த வெள்ளை அன்னத்தோடு செங்காற்பெருநாரையை யுங் காட்டிச் சீதைக்குத் தோழிகளில்லாக்குறையை இவை தீர்க்குமாற்றைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. நீர் மிகுந்த தடாகத்திலே தாமரை மலரிலே வீற்றிருக்குஞ் சீதையாகிய பொன்னுக்கு (இலக்குமிக்கு) அதே மலரை நாடும் அன்னம் எத்துணைச் சிறந்த தோழியாகும். வீரரிருவருங் குன்றிலே துள்ளி ஏறிப் புனல் ஆற்றிலே திளைத்தாடுவாராயின் சீதையும் மணற்குன்றிலேறித் தூங்கு திரையாற்றிலாடி அன்னம் நாரை என்னும் நல்ல தோழியர் குழாத்திடை வாழவே அகத்தியன் காட்டும் பஞ்சவடி (வடம் - ஆலமரம் ; பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்கள் தொகுதிகொண்ட இடம்.) எப்பாலாரும் எக்காலமும் இனிதுறைதற்கேற்ற நல்லிடமாகின்றது. தன்னிகரற்ற தலைமைத்து இவ்விடம். இல்லமைவுக்குரிய எல்லாப் பொருத்தங்களுடனும் முனிவரர் வசிக்கும் அண்மையில் அமைந்துள்ள இச் சூழல் கம்பராமாயணமாகிய கற்பகதருவினிடையே நலமெலாங் கனியும் இல்லமாகப் பொலிந்திலங்குகின்றது.

இல்லார்க்கு இல்லாதன இல்லை

வறுமையென்பது யாது? செல்வத்திற்கு எதிரிடையானது. செல்வம் என்பது யாது? வறுமையின் மறுதலையானது. இந்தவிதமாக நியாயித்தலில் இறங்கினாற் செல்வம் வறுமை என்பவற்றின் உண்மைநிலை விளங்கவேமாட்டாது.

‘அவன் என்ன கோடி சீமான்; ஒரு குறையுமில்லாதவன்; மகாராசன். எத்தனை எத்தனை ஆயிரமாயிரம் ஏக்கர் வயலுக்கு அவனுரிமையுடையவன். அவனைப் போலல்லவா வாழக் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்.’ இப்படி எல்லோரும் பார்த்துப் பொருமைப்படும் அந்த மனிதனையல்லவா ‘உன் சுகம் எப்படி?’ என்று கேட்கவேண்டும். ‘அரைக்கவளம் அன்னமுண்டால் வாந்திக்கிறது; அதற்குமேல் அற்பமுண்டால் வயிற்றோட்டமும் சேர்ந்துகொள்ளுகிறது; பசித்தாலும் அன்னமுண்ண முடியாமல் பணத்தையெல்லாம் வாரி வாரி வைத்தியனுக்கு இறைக்கிறேனேயன்றி நோயோ நீங்கியபாடில்லை.’ இஃது அவன் வெளிப்படையான கூற்று. இதனைவிட அவன் மனம் தனக்குள் கூறுங்கூற்றோ விநோதமானது. ‘இந்தப் பெருவயற் பரப்பை யெல்லாம் என்னுடையது என்று

பிறருக்குக் காட்டுவதற்குத் தடையாயிருப்பது அந்த ஓரத்திலுள்ள சிறுதுண்டு நிலந்தானே ; அதனை வாங்குவதற்கு எத்தனையெத்தனை உபாயங்களை யெல்லாங் கையாண்டேன் ; பெரும்பணம் கொடுப்பதாக ஆசையூட்டினேன் ; உடையவனே அத்துண்டைக் கைவிட மனமின்றி எத்தனையோ எத்தனையோ பொய்க் காரணங்கள் சொல்லுகிறான். அதனை நான் வாங்காத வரையில் எனக்கு மனச்சந்தோஷமேது ; சாந்தியேது? இவன் கூற்றையும், இவன் அந்தரங்க மனத்தி னெண்ணத்தையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது இவன் உடல்நோயிலும் மனநோய் இவனை மிக வருத்தி இவனுக்கும் ஆனந்தத்துக்கு மிடையிலுள்ள தூரத்தை எத்தனையோ எத்தனையோ துருவங்களுக்கப்பாற் கொண்டு செல்கிறது என்பது புலனாகின்றது.

உடலெல்லாம் விபூதி பூசி உருத்திராக்க மணியணிந்து கோவணதாரியாய் ஒருவர் செல்லுகிறார். உதய சூரியனின் ஒளி அவருடைய முக ஒளியிடம் தோற்றுவிட்டது. அவர் முகத்திலுள்ள புன்முறுவலைப் பார்க்கும்போது துக்கத்திற்கும் இவருக்குமுள்ள இடைத்தாரத்தைக் கணிக்க இயலாது போலத் தோற்றுகிறது. ஒருவேளை உலகிலுள்ள எல்லா வங்கிகளிலும் இவர் பணம் போட்டிருக்கிறாரோ? அதுதான் இந்த உற்சாகத்துக்கும் மலர்ச்சிக்கும் காரணம் போலத் தோன்றுகின்றது எம்போல்வாருக்கு.

‘யாரையா தாங்கள் ; எங்கு செல்லுகிறீர்கள்?’

‘நான் ஒரு பிரயாணி ; நெடுந்தூரஞ் செல்ல வேண்டியவனையா.’

‘தங்களுர் யாதோ பெரியவரே?’

‘யாதும் எமது ஊரே.’

‘தங்கள் சுற்றத்தவர் எங்குளர்?’

‘யாவரும் நமது கேளிரே.’

‘நெடுந்தூரப் பிரயாணத்தில் தங்களுக்கு அன்ன மளிப்பவர் யாவர்?’

‘ஊரெலாமட்ட சோறு நம்மதே; தங்களுக்கு வினாவுஞ் சிரமமேற்படாமல் எல்லாவற்றையும் கூறிவிடுகிறேனே ஐயா.’

‘ஊரில் உள்ள திண்ணையெல்லாம் மடமெல்லாம் எமது சொந்த இடமே. பரந்தடர்ந்த மரத்தின் பெரு நிழல் பகலில் நாம் பள்ளிகொள்ளுமிடம்; படுக்க இடமில்லையென்ற கவலை நமக்கோ கிடையாது. நல்ல கோடை காலத்திற் பரந்த ஆகாய முகட்டைப் பார்த்தபடியே இருக்கும் வெண்மணற்பரப்பு நமக்கு நல்ல மெத்தை; இவ்விரு கரங்களோ நமக்கு நல்ல தலையணை; அதோ அந்தச் சிவன்கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவச்செல்வனிருக்கும்போது நமக்கு என்ன குறை? ஐயா தங்களிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.’

இந்த வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்த்த — கேள்விமேற் கேள்வி கேட்ட—மனிதன் அப்படியே யோசனையில் ஆழ்ந்துவிடுகின்றான். அந்தச் சாந்த முகத்தின் சுகத்தை, அந்தச் சுந்தரப் புன்முறுவலை அவன் மறக்க முடியாது தயங்குகிறான். அப்போது அவன் செவியிற் பின்வரும் வினா வீழுகிறது:— ‘ஏதையா விடை தருகிறீர்களில்லையே; எத்தனையோ முறை வினாவிட்டேனே; இந்த வழியால் ஒரு பெரியவர் சென்றாரோ?’

‘ஆமாம்; அவர் நெடுந்தூரம் போயிருப்பாரே; அவர் சாந்த முகத்தின் சிந்தனையில் உலகை மறந்து விட்டேனே; சீமான் குறையொன்றுமின்றிச் செல்லப்பிள்ளைபோலத் துள்ளு நடையிற் போகின்றாரே.’

‘அவர் செல்லப் பிள்ளைதான்; சிவனுடைய செல்லக் குழந்தைதான். அவரைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் திடீரெனத் தங்களுக்குக் கிட்டிவிட்டதே. அம்மகானைக் கண்ட தங்களைக் கண்டாவது சிறிதுபேறு பெற்றுக்கொண்டேன்.’

‘ஐயா! அவர் யாரோ?’

‘இஃதென்ன அதிசயம். . இதுகூடவா தெரியாது? முற்றுந் துறந்த முழு முனிவர்...’

‘பொறுங்கள், பொறுங்கள், முற்றத் துறந்த அம் முனிவர் பட்டினத்தாரா?’

இதுவரை தெரியாது போய்விட்டதே. அவர் திருமுகதரிசனங் கிட்ட எத்தனை எத்தனை புண்ணியஞ் செய்தேனோ; திடீரென இத்துணைப் பெரும் பாக்கியம் எனக்குக்கிட்டிவிட்டதே! குறையொன்று மில்லாச் சீமானாகிவிட்டேன் நான்.’

இப்போது முந்திய நோய் படைத்த மன அமைதி பெறாத செல்வரையும் பார்க்கிறோம்; சிவநேசச் செல்வராகிய பட்டினத்தாரைத் தரிசித்த செல்வரையும் பார்க்கிறோம்; இப்போது செல்வம் எங்கிருக்கிறதென்பதையும் அறிகிறோம்.

‘செல்வம் என்பது சிந்தையின் றீறைவே’ என்ற குமரகுருபர முனிவரின் மகா வாக்கியப் பொருள் தானே சிந்தையில் தெளிவாகத் தோற்றுகிறது. செல்வம் ஒருவர் வைத்திருக்கும் பணப்பெருக்கில்,

பெருமண் பரப்பில் சுகபோக வஸ்துக்களில் இல்லவேயில்லை. அவரவர் மனத் திருப்தியிலேயே அது தங்கியிருக்கிறது. அகன்ற நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்துகொண்டே அயல் மன்னன் அணுகிவிடுவானோ எனப் பயந்து அணுக்குண்டைத் தூக்கி அயலவன் தேசத்தில் எறியத் தயாராயிருக்கும் அரசரிடம் அணுவளவாவது மனத்திருப்தியுண்டா? மனப் பீதியுடைய இவரைச் செவ்வரென்று சொல்வதிற் பயன் யாதோ?

இராமன் இன்ப துன்பங்களிற் சமபுத்தி பண்ணுபவன்; தத்துவத்தின் தலையில்நின்ற தயாமூர்த்தி. தனக்குப் பொன்முடி சூட்டவில்லை யென்றபோது அவனுக்குக் கடுவெயிலில் கொடு மணற்பரப்பில் பெரும் பாரத்தை இழுத்திழுத்து ஊர்ந்து செல்லும் மாட்டினைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது போன்ற ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது. தனக்கில்லா முடி தன் சகோதரன் பரதனுக்கே யென்றபோது அந்த ஆனந்தம் அளவிறந்து செல்லுகிறது. சிற்றன்னை காட்டிற் சென்று புனித நீரிலாடிப் புண்ணிய முனிவரருக்கு ஏவல் செய்யக் கற்பித்தபோது அந்த ஆனந்தம் அண்ட முகட்டை இடிக்கிறது. பரதனுக்கே அரசு என்றபோது இராமனைப் பார்க்க வேண்டுமே! சூரியனுடைய செங்கிரண அணைப்பில் பரிமளிக்கும் செந்தாமரையே கருமலராய் விட்டதோ என்று சொல்லத்தக்க அத்துணைச் சிறப்புடனிலங்குகிறது, அந்த முகமண்டலம். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், இராமனுடைய நிலையைக் கூற முடியாமல் உள்ள நிகழ்ச்சி புறத்திலே பொசியும் பான்மையைப் பார்த்து, 'அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை

வென்றதம்மா' என்று எமக்கு வியப்பூட்டி, அம்மா என்ற சொல்லைத் தன் வியப்பைத் தெரிவிக்கும் முறையில் எங்கள் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே யிருக்குமாறு செய்து விடுகின்றான்.

பற்றெல்லா முதறியெறிந்து மாசற்ற முனிவர் பால் நேசம்பூண்டு ஒழுகும் நிலை எய்திய இராமன் மிதிலைப் பொன்னுடன் அலகிலாவீரன் இலக்குவனும் பின்தொடரச் செல்லுகிறான். பற்றற்ற நெறியிற் செல்வானை இப்போது இரு தொந்தங்கள் பற்றுகின்றன. சீதையை அணிமாட அயோத்தியில் மாமியாரிடமே விட்டு, இலக்குவனைப் பரதன் அரசாட்சிக்கு உறுதுணையாக விட்டுவிட்டு ஈறிலா இன்ப நிலையை எய்தலாமென நினைக்கிறான் இராமன். சீதையின் அன்பு கலந்திலங்கும் வினாக்கள் இராமனுக்கு வாய்ப்பூட்டுப் போட்டுவிட்டன. அவளுடைய கனிந்த அன்பு அவளை இராமன் பின் செலுத்த, இலக்குவன் சோதர நேயம் இராமனை விட்டகலாது செல்லுமாறு இலக்குவனை ஏவுகிறது. பாவம் இராமன், எதிர்பார்த்த தனிமைச் சாந்தி சிறிதும் கிட்டவில்லை. இருவகை அன்பு தன்னைப் பின்பற்றிச் செல்கையில் அன்பின் பிணைப்பை அறுப்பதென்பது முடியாத காரியமாகி விட்டது இராமனுக்கு. செல்வச் செழிப்பிலேயே மக்கள் பலர் திரள்வதனையும் அது சிறிது சுருங்கவே சூழும் சுற்றமெல்லாம் பெருகத் துறந்து நழுவுவதனையும் பார்த்து இராமனுக்குத் தன் வறுமையின் பெருமை இப்போதுதான் தோற்றமளிக்கிறது. இப்போது அவனுக்குச் சொல்லொணப் பெருஞ் செல்வமாகக் காட்சியளிக்கிறது. வறுமையைச் சிறுமை என்பர்

எல்லோரும். இராமனுக்கோ வறுமையே இன்று பெருமையிற் பெருமையாகத் திகழுகிறது. மனை யானையும் தம்பியையும் நிற்கவிட்டுச் சிறிது தூரம் ஏதோ ஒரு நினைவின் வயப்பட்டுச் செல்லுகிறான்; நினைவோ உரத்தபாட்டாகிறது. பாட்டினடி இதோ பீறிட்டெழுகின்றது.

‘ யாவை யாதும் லார்க்கியை யாதவே ’

இது ஒரு வெறும் வரட்டு வேதாந்தமாக அவ னிடம் உதிக்கவில்லை. தக்க உதாரணத்துடன் உதிக்கிறது. செல்வச் சூழல் நிறைந்த அயோத்தியினும், காடு குறைவான இடமாக இராமனுக்கு இப் போது தோற்றவில்லை. தலைசிறந்த அன்பு தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்பதை இராமன் பார்க்கிறான். எல்லாந் துறந்து வெளிப்பட்ட நிலையிலல்லவா இந்தத் தலைசிறந்த அன்பின் பெருக்குத் தன்னைத் திணற அடிப்பதை உணருகிறான்.

எத்துணை தூரம் போனாலும் நடந்து முடிந்த வழியினும் நடக்க வேண்டிய வழி பெருகித் தோன்றும் பொல்லாக் கானம் அது. அந்தக் கானத்தில் தன்னைப் பின்பற்றி நடப்பவளோ பூவின் மெல்லடிப் பாவை. தண்ணிய தாமரைப் பூவிற்கும் வரண்ட கல்நிலத்திற்கும் ஏதாவது இயைபுண்டா? அரச அரண்மனையில், போகத்தின் மத்தியில், பேதைத் தோழியர் சூழ வாழவேண்டியவள் தன்னை நம்பிப் பின்பற்றி வருவதைப் பார்க்கும்போது இராம னுக்குத் தன் திக்கற்ற நிலை தெற்றெனப் புலப்படு கின்றது. தான் பாதுகாக்க வேண்டிய பெண்ணை அரண்மனையில் அல்லலே யற்றவிடத்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கமாட்டாதிருக்கும் நிலையில் அவளைத் தன்

மனைவியாகக் கூறுவதனிணும் பிறிதொரு விதமாகக் கூறுவது இராமனுக்குப் பெரிதும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. பெண்ணெனப்படுபவள் முதற்கண் பிறந்த மனைக்கும் அதன்மேல், புகுந்த குடிக்கும் குலத்திற்கும் பெரும்புகழ் கொடுப்பவள்; தாமரையுறையும் பொன்னுக்குக் கருங்கல் அடர்ந்த காடுதான் அவள் புகுந்த குலத்துள்ளவனாற் கொடுக்கப்படும் பரிசாயுள்ள நிலையில் அவளை மிதிலையர்கோன் மகளென,

‘மேவு கானம் மிதிலையர் கோன்மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன’

என்று உரத்து உளமுருகிப் பாடுகிறான் இராமன். பாவம் சீதை இராமனுடைய இன்ப துன்பங்களிற் பங்குபற்றுபவளாயிற்றே. இலக்குவனுக்கோ இப்படிப்பட்ட கஷ்டமெதுவும் வரவேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? அதிலும் வீரத்தோடு சண்டை செய்யக் கிளரும் வேல்வேந்தர் தலையை உருட்டி மக்களிடத்துச் சாந்தத்தைப் பெருகச் செய்யும் பெரிய வீரனுக்குப் பொருத்தமான இடம் அரண்மனையல்லவா? வீறுகொண்டு சீறியெழும் பகைவர் தலை தறிக்கும் இலக்குவன் கரந்தான் இன்று யாது செய்கிறது; இராக்காலத்தில் அண்ணலும் அன்னையும் படுத்தறங்க நேரத்தோடு தானாகவே பிறரேவலின்றிக் கிளைவெட்டிப் படர்கொடிவெட்டிப் பன்னகாச்சிரமம் அமைக்கிறதே. இந்த இளவீரன் அண்ணலுக்கு எதையும்பற்றி யோசிக்க இடங்கொடுக்காமலே குறிப்பறிந்து ஏவல்செய்வதிற் பெருமகிழ்வு கொள்கின்றனே. கோன்மகள் பாதம் கொடுங்காட்டிற் சென்றாலும் காரியமில்லை. குற்றமற்ற தம்பி தன் காரணமாகப் பல கஷ்டங்களை ஏற்க

முகமலர்ச்சியோடு முற்பட்டிருப்பதை நினைக்கும் போது பாகாய் உருகிய இராமன் உள்ளம் இப்போது கரைந்து ஓடும் நிலையில் மேலும் கூறுகிறான்:

‘தாவி லெம்பிகை சாலை யமைத்தன’

இதன்மேலும் இராமன் முற்றமுடிய ஆராய்ந்து பார்க்கிறான்; தன்னைப்போலப் பாச்சியசாலி யாருமில்லையெனக் காண்கிறான். எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் தன்பால் ஒன்றுமில்லையே யென்பதை அறியும்போது இந்த இல்லாமை எப்போதும் தன்னுடனிருந்தால் தனக்குச் சிறிதேனுங் குறையில்லையென்பதனை உணர்ந்து மீண்டும் வாய்விட்டு இராமன் கூறுகின்றான்:

‘மேவு கான மிதிலையர் கோன்மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன
தாவி லெம்பிகை சாலை சமைத்தன
யாவை யாதும் லார்க்கியை யாதவே,’

இப்பாட்டின் மூலம் பெரும் ஞான உதயம் மனிதவர்க்கத்திற்கு ஏற்படுகிறதல்லவா?

அருமையில் எளிய அழகு

இவ்வுலகில் எத்தனையோ அருமையான பொருள்கள் உள. அவை தமது அருமைப்பாட்டினால் ஏராளமான மக்களுக்குக் கிட்ட முடியாதனவாயிருக்கின்றன. எட்டாதனவற்றை மக்கள் காண ஆசைப்பட்டும் “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற” என்ற முதுவாக்கியத்திற் கிணங்க அவற்றை மறக்கத் தெண்டிக்கின்றனர். சிலர் அருமை பெருமையான பொருள்களைத் தாம் மாத்திரம் வைத்திருந்து மற்றையவருக்குங் காட்டிப் பணம் ஈட்டுகின்றார்கள். ஏழைகளுக்கு இவ்வித அருமைப் பொருள்களால் யாதும் பயன் கிட்டுவதில்லை. அவை செல்வம் படைத்தோரின் ஏகபோக உரிமைகளாகின்றன.

பரிபூரண வஸ்துவாகிய பரம்பொருள் தான் எட்டாத இடத்திலிருந்தும் அடியார்களுக்காக எட்டும் பொருளாகி விடுகின்றது. பெருங் கார்முகில் மக்கள் தன்னை உண்ணவும், பயிர்களுக்குப் பாய்ச்சி உணவு பெறவும், தன்கண் மக்கள் முழுகி ஆடித்தினைத்து இன்புறவும் மழை வெள்ளமாகப் பொழிவதை நாம் பார்க்கின்றோம். வெப்பந் தீர்ந்து தட்பம் நல்கும் மழை முகிலின் அருமையிடையே கிடைக்கும் எளிமையினால் அது மக்களுக்கு அருமையினும்

அருமைப் பொருளாக, உயிர்ப் பொருளாக, உயிர் நல்கும் பொருளாக அமைந்து விடுகின்றதே! இது பற்றியன்றே நமது தமிழ்ப் பெரியார் ஒருவரும் 'அருமையில் எளிய அழகே போற்றி' என்று கூறி அதனை உதாரணவாயிலாகக் காட்டக் 'கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி' என்று அடுத்துப் பாடுகின்றார்.

இனைய பெருமாளுடனும், அருமைப் பிராட்டியாருடனும் கானகம் நோக்கிச் செல்லும் இராமனின் உருவைக் கம்பர் கண்ணாற் பார்த்து இன்புறுகின்றார். அதனை நமக்குங் காட்டத் தெண்டிக்கிறார். அந்த அழகுப் பொருளுக்கு எத்தனையோவிதமான உவமைகளைத் தேடுகின்றார். முதற்கண் 'மை' என்கிறார். அற்பமான, சுலபமாகக் கிட்டக்கூடிய ஒரு ஒளியற்ற பொருளையா அடியாருக்கு அருள் நல்கச் செல்லும், பெரியோனுக்கு உவமையாகக் கூறுவது என எண்ணி 'மரகதமோ' என்கிறார். மரகதம் அரிய பொருள்; அருமையினும் அருமைப் பொருள்; ஒளிமிக்கது. பெரியோன் திருமேனிக்கு உவமையாகக் கூடியதே. ஆயின் ஏழைகளுக்கும் எளிமையாகக் கிடைக்கக்கூடிய பெருமானுக்குச் செல்வர் வீட்டிற் பேழையுள் மறைந்துகிடக்கும் பொருளை உவமிப்பது மனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே 'மறிகடலோ' என்கிறார். எங்கும் பரந்து எல்லோருக்கும் இன்பம் நல்கும் இப்பொருளில் ஒளி, எளிமை எல்லாம் இருப்பினும் இதனை நாவில் விட்டுச் சுவைக்க முடியாதே. பெரியோன் திருநாமத்தை நாவால் உச்சரிக்கும்போது நாவிற்கும் உளத்திற்கும் ஏற்படும் இன்பந்தான் என்னே!

ஆகவே அதனையும் வென்ற ஒருபொருளைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி நினைக்கின்றான். ஓரளவு மனநிறைவு எய்துகிறான். ஒளியும், எளிமையும், அழகும் அதே நேரத்தில் நாவிற்குச் சுவையுந் தரும் பொருளொன்று அவன் மனத்திற் பளிச்சிடுகிறது. அது கார்காலத்தில் அமிழ்தப் பொழிவுக்கு முன்னர் நம் கண்முன்னே பளிச்சிடுகின்ற பொருள்தான். மிக்க உயரத்தில் இருந்தாலும் எட்டும் பொருளாக உள்ளது. அது கமக்காரரும், உயிர்வர்க்கங்களும் ஆவலோடு பார்க்கும் பொருள். ஆகா! 'மழை முகில்' தான் அப்பொருள். இப்போது பாருங்கள் "மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ" என ஒன்றினொன்று மேன்மேலுயர்ந்து வரும் பொருள்கள் உவமையாக, அடுக்கடுக்காகப் பாட்டிலே தொடர்புபட்டு வருகின்றன. 'மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழைமுகிலோ' எனக் கூறியபின்னரும் மனிதர் வேண்டும் நேரமெல்லாம் கிட்டாததாக இருத்தலால் இப்பொருள்தானும் குறைபாடுடையதாகத் தோன்றக் கவிஞன் 'ஐயோ!' என வாய்விட்டு அலறுகின்றான். அந்தப் பாடல் இது :

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனும் மிடையாளொடு மினையானொடும் போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதொ ரழியாவழ குடையான்.

கவிஞருக்கு என்றுதான் மனநிறைவு கிட்டுமோ தெரியவில்லை. நாமும் அந்த அருமையில் எளிமையாம் பொருளின் தோற்றத்தை நினைந்து 'அச்சோ' என்போம்.

சீதையின் மனத்துடிப்பு

இராமபிரானுக்கு எல்லோர் மனங்களும் குளிர முடிசூட்டுதல் நிகழ இருந்தது. மந்தரையின் தந்திரத்தால் இராமனது சிற்றன்னை கைகேயி அதற்குத் தடைவிதிக்கிறாள். அன்னவள் சொற்படி, இராமன் வனம் ஏக ஒருப்படுகின்றான். இன்ப துன்பங்களிற் சமபுத்தி பண்ணும் இராமனுக்கு மகிழ்வோ வன மேகுதலிலே துன்பமோ தோன்றவில்லை. சிற்றன்னையின் கட்டளையைச் சிரமேலேற்றுத் தான் வன மேகுஞ் செய்தியைச் சீதாதேவிக்குச் செப்புகிறான். “இராமன் ஏகுமிடம் அன்னவளுக்கு அயோத்தி” யாகையாற் சொன்னயம் மிளிர அவனுடன் தானும் உடன் வருவதாக உரைக்கின்றாள். “கல் பரந்த காட்டிலே அவள் மெல்லடி வைத்தல் ஒவ்வாதே” என்கிறான் இராமன். “நின் பிரிவினுஞ் சூடுமோ பெருங்காடு”? என்று அவன் மாற்றுகூறமுடியா வண்ணம் விடை கொடுக்கின்றாள் கற்பிற் சிறந்த பொற்புடை நங்கை. அன்னவன் விடை கூற முடியாதிருந்த நிலையையே தனக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு கொடுங்காடேகக் கடிது விரைகின்றாள். அவள் விரைவின் மிகுதியையும் இராமனின் செயலிழந்த நிலைமையையும் வண்ண ஓவியமாகத் தீட்டுகிறான் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்.

அனைய வேலை யகன்மனை யெய்தினள்
புனையுஞ் சீரந் துணிந்து புனைந்தனள்
நினைவில் வள்ளல்பின் வந்தய னின்றனள்
பனையி னீள்கரம் பற்றிய கையினுள்.

காட்டிற் கடுஞ் சூட்டினைச் சீதா பிராட்டியார்
எங்ஙனம் தாங்கமுடியும் என்ற நினைவிலே தன்னை
மறந்து நின்றான் இராமபிரான். அவன் விழிப்பு
நிலை எய்தமுன்னரே பிராட்டி தானும் வனம்செல்ல
ஆயத்தமாகிவிட்டாள். எண்ணரிய மன்னர்புகிலும்
எளிதில் இடங்கொடுக்கும் விசால மாளிகையுட்
புக்காள் மங்கைநல்லாள். “ அகல்மனை எய்தினாள்”
அவள் என்று கம்பன் கூறும்போதே அந்த மாளி
கைக்கு நேரப்போகின்ற நிலையையும் சிலேடை
வகையால் கம்பன் எமக்கு உணர்த்துகின்றான்.
திருமகனும் திருமகளும் அகலவே மங்களகரமான
மாளிகை திருவகன்று தசரதனாகிய வளர் ஒளி
விளக்கவிந்து சோபை இழந்துபோதலும் நம் கண்
முன் தோன்றுகிறது.

கடுந் துறவிகளே அரையில் உடுக்கும் முரட்டு
மரவுரியை, தன் மென்பட்டுக்கும் இடையின்
மென்மையையும் ஓராது, வரிந்து கட்டிய சீதையின்
உள்ளத்தின் திண்மையைப் புலவன் ‘ துணிந்து ’
என்ற சிறு சொல்லாற் காட்டிவிடுகின்றான். சீதை
யின் சிற்றிடையைச் சேர்வதால் ம்ரவுரி பெறும்
அலங்காரத்தைப் ‘ புனையும் ’ என்ற சொல் எடுத்த
தயம்புகின்றது. காடேகும் முழு ஆயத்தத்துடன்
தேவி இராமனுக் கயல் வந்துவிட்டாள். இராமன்
இன்று தேவிக்கு என்றுமில்லா வனப்பு மிக்கவ
கைத் தோற்றமளிக்கின்றான். அவன். அழகைக்

கண்ணால் மகிழ்வுடன் மென்றுண்கின்றாள் தேவி. பொருளற்றவனுக்கு அள்ளி அள்ளிப் பொருளைச் சொரியும் பெரியோன் போலச் சீதை விரும்பிய வரத்தை இராமன் சொரிதலால், அவனை 'வள்ளல்' என்ற சொல்லாற் கம்பன் நாமறியக் காட்டுகிறான்.

அவள் அயல் வந்து நின்றபோதும் காட்டின் கடுமையுஞ் சிற்றிடையாள் மென்மையும் பற்றியே சிந்தித்து ஆழ்ந்துநின்ற வள்ளற் பெருமானை அன்பு சொரியுங் கரத்தாற் பற்றிய சீதையின் சித்திரத்தை "நீள்கரம் பற்றிய கையினாள்" என்று கம்பர் காட்டுகின்றார். தந்தையோ வேண்டுவார்க் கெல்லாம் கொடுத்துக் கொடுத்துத் "தருகைநீண்ட தசரதன்" ஆகிறான். அவன் மைந்தன் கரமும் நீண்டிருத்தல் இயல்பே. அந்த நீள்கைக்குக் கம்பன் "பனையின் நீள்கரம்" என்று பனையை அடையாக்கிப் பொருள் நிறைத்துக் கூறுகிறான். நீரற்ற அருஞ் சுரத்திலே சீதைக்கு அமிழ்தும், அமிழ்தை வென்ற நீரும் அருத்திப் பாதுகாக்குங் கை பனையாதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதே. மணல்வெளிப் பரப்பிலே நிழலுந் தந்து கடுவிடாய் தீர்த்தற்கு நுங்குங் கொடுப்பது பனையேயன்றே!

இராமன் தனது மனத்தை மாற்றிவிடாமல், சீதை விறுவிறுப்புடன் செயலாற்றுவதை 'எய்தினள்', 'புனைந்தனள்', 'நின்றனள்', 'கையினாள்' என்னும் வினைமுற்றுக்களை அடிதோறும் பெய்து முடிக்குந் திறன், கம்பன் ஓர் உளவியல் அறிஞன் என்பதையும் நாம் அறிய நயம்பட எடுத்துரைக்கின்றது.

கூந்தலழகன்

கூந்தலழகன் என்ற இத்தொடர் முரண்பாடுடைய தொன்றுகத் தொனிக்கிறதல்லவா? கூந்தலால் வரும் அழகினைப் பெரிதும் பெண்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதே, கவிஞர் வழக்கும் உலக வழக்குமாகும். உலகத் தாயாம் உமாதேவி அம்மையாருக்குரிய அழகு சிறந்த திவ்விய நாமங்களாகிய அல்லியங்கோதையம்மை, வண்டார் பூங்குழலம்மை, மலர்க்குழல் மின்னம்மை, மட்டுவார் குழலம்மை, மருவார்குழலி, ஏலவார்குழலி என்பன இக்கூற்றை நன்கு வலியுறுத்திக் காரிகையார்க்குங் கருங்கூந்தலுக்கு முள்ள தொடர்பைத் தெளிவுறுத்துகின்றன வல்லவா?

அழகென்பது அங்கங்களினமையால் ஏற்படுவது. சாதாரணமாக ஒருவனையோ ஒருத்தியையோ அழகுடையார் என்று நாம் கூறும்போது அவருடைய முக வசிகரத்தையே குறிப்பிடுகிறோம். அங்கங்களிற் சிறந்திருப்பது தலை. ஆகையால் அதனை உத்தமாமங்கமென்பார். அதனை இன்னுஞ் சிறந்து விளங்கச் செய்வது கூந்தல். கூந்தலென்னும்போது அது பெண்களுக்கே ஏகபோக உரிமையாயிருப்பதென நமது ஞாபகத்திற்கு வரும். ஆயின் பற்பல சிறப்புக்களும் பொதுள இராமசௌந்தரியத்தை

உயர் சிகரத்திற்குத் தாவச் செய்கிறது அக் கூந்தலென, நாம் வியப்படையும் வகை காட்டுகிறான் கம்பன். கூந்தலைப் பொதுவுடைமையாக்கிவிட்டான் கம்ப கவிஞன்.

மேலைத்தேயப் பெண்களில் ஒரு சாரார் கூந்தலுக் கழகு அதனை வெட்டிக் குறுக்கிக் கத்தரித்துச் சித்திரவதை செய்வதால் ஏற்படுவதென நினைத்து, அங்ஙனமே செய்து வருகின்றனர். அம் மேலைத்தேய இரத்தினங்களைப் பார்த்து, நமது நாட்டுப்பெண்களும் அங்ஙனமே தமது கூந்தலையும் அலங்கோல மாக்குகின்றனர். பண்டு தொட்டே ஆடவருங் கூந்தலைக்குறைக்காது போற்றிவளர்த்து, அதனை முடிந்துவரும் வழக்கத்தாலன்றோ, இன்றுள சில வைதிக சைவருங் குடுமியற்றோர் சைவரல்ல ரென அவரை ஒதுக்கித் தள்ளி வைக்கின்றனர். ஆண்மக்களுக்கும் கூந்தல் அழகானதா? என்று வினாவும் வாலிபர்கள் கம்பன் காட்டும் இராமனைப் பார்ப்பார்களாக!

பூரீராமனே எல்லா நலங்களுங் கனிந்திலங்குஞ் சுந்தரமூர்த்தி. பெண்களின் இரத்தினமாகிய சீதாதேவியும், அசுரப் பெண்வரிசையில் முதல் நிற்கும் சூர்ப்பனகையும் அவனழகில் மனம் பறிகொடுத்துப் பலவாறாகப் புலம்புகின்றனர். அங்ஙனம் புலம்பும்போதெல்லாம் அவனுடைய கூந்தலழகு அவர்தம் மனதை விட்டகலாது காட்சியளித்தபடியே யிருக்கின்றது. இராமனுடைய உயர்ந்த உத்தமாங்கத்தைச் சிறப்பிக்குங் கூந்தலைக் கம்பன் இவ்விரு பெண்கள் கூற்றாக உயர்ந்த தன்மையில் வருணிக்கிறான்.

இராமன் அழகால் ஏற்பட்ட காதலாலே தன்வச மிழந்த சீதை “முந்தியென் உயிரையும் முறுவல் உண்டதே” எனக் கூறுகிறாள். ஆயின் முறுவலுக்கு முந்தியே அவளுயிரை யுண்டது கூந்தலென்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறாள். அழகான அந்த இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சி தன் இனிய உயிரை வருத்தியமையால் அந்த முறுவலிலும் பார்க்க இந்தக் கூந்தலின் சிறப்பைக் குறைக்கப் பார்க்கவும், அது அவள் முன்னோடிவந்து நிற்கின்றது.

சீதை கூறுகிறாள் :

“இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியுஞ்
சந்திர வதனமுந் தாழ்ந்த கைகளுஞ்
சந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல
முந்தியென் னுயிரையும் முறுவ லுண்டதே.”

எதிர்மறை முகத்தாற் சீதாதேவி கூந்தலழகாலேதான் மயங்கியதை இங்கு ஒப்புக்கொண்டே விடுகிறாள்.

இப்போது அடுத்த காட்டுக்கு வருவோம். காட்டின் நடுவிற் கோதாவரிக்கரையிற் சுந்தரங்கனிந்திலங்கும் இராமனழகைக் கண்டு அனுபவிக் கிறாள், அரக்கர் குலத்தை முடிக்கவந்த தடித்து வளர்ந்த கொடியாள் சூர்ப்பனகை. இராமனுடைய கூந்தலை யமனெனக் குறிக்கிறாள். இயற்கையிலேயே அழகுடன் தழைத்து வளரும் இக் கூந்தலை, இராமனுஞ் செயற்கைமுறையால் அழகுசெய்துவிட்டாற் பெண்களைக் கொல்ல வேறு யமன் வேண்டிய தில்லை என்பது சூர்ப்பனகை கருத்து. ஆயின் நல்ல வேளையாக அக்கூந்தல் நமனாகி நாரியரைக் கொல்

லாது தடை செய்த, தன்னினத்துக் கைகேசியின் கெட்டித்தனத்தையும் புகழாதே புகழ்கின்றோள் இப் புண்ணியவதி. இராமன் மாத்திரங் காட்டுக்குத் தவக்கோலத்துடன் வெளிப்படாவிட்டாற் கூந்தல், கற்றை கற்றையாக வளர்ந்து எல்லார் மனத்தையும் கொள்ளைகொண்டுவிடும். கைகேசி இராமனைக் காட்டில் ஓட்டிவிடவே செழித்து வளர்ந்த கூந்தல் சடையாகிவிட்டது. சூர்ப்பனகை கூற்றில் இராமன் கூந்தலழகை வருணிக்கும் கம்பர் நயத்தை என் னென்பது!

“தொடையமை நெடுமழைத் தொங்க லாமெனக் கடைகுழன் றிடைநெறி கரிய குஞ்சியைச் சடையெனப் புனைந்தில னென்னிற் தையலா ருடையுயி ரியாவையு முடையு மாலென்றாள்”

இராமன் குணநலம் போலவே அவன் மேனியழகுந் தெய்வீகம் பொருந்தியது. அதனாலேயே முரட்டு முனிவனாகிய விசுவாமித்திரனும் இராமனை நோக்கி ‘ஆடவர் பெண்மையை அவாவந் தோளியை’ என இராமன் அழகு அவன் வருக்கத்தா ராகிய ஆடவர் கண்ணிற்கும் விருந்து தருவதெனக் குறிக்கின்றான். இத்தகைய அழகனாகிய இராமனைப் பிரிந்து அசோகவனத்திலே சீதை வாடும்போதெல்லாம் அவனது ஞாபகம் வீறிட்டெழ அவன் சுந்தர வதனமும் மனத்திடைத் தோன்றுகிறது. அழகுடையா ரழகெல்லாம் பிரிவின்கண் பிரிந்தாரை மிகவாட்டும். இராவணக் கொடியோன் வைத்த சிறையிலே தனியிருந்து துயருழக்கும் சீதை இராமனைக் காணும் நம்பிக்கையெல்லாமற்றுக் குற்றுயிராகக் கிடக்கும்போது திடீரெனக் காதுக் கமிழ்

தெனத் தொனிக்கும் இராம நாமத்தைக் கேட்கிறோள் ; புத்துயிர் வந்தெய்தப் புதுத் தூதுவனாகி வந்த அனுமனைக் காண்கிறோள் ; ஐயன் மேனியழகை அனுமன் வாயாற் கேட்டு மகிழ்ந்தாவது மனமாறலாம் என நினைக்கிறோள். ஆகவே திடீரென நயந்தருமுறையிற் சாதுரியமாக 'ஐயசொல் ஐயன்மேனியெப்படிக்கறிதி' என்கிறோள். மகா புத்திமானும் இராம சௌந்தரியத்தில் ஈடுபட்டவனுமான அனுமன் குதூகலத்துடன் இராமன் அங்கங்களை அடிதொட்டு முடிவரை ஒவ்வொன்றாக உளங்கவரும் வண்ணம் வருணிக்கிறான். எல்லா அங்கங்களையும் வருணித்த பிற்பாடு உத்தம அங்கச் சிறப்பை உயரிய முறையில் உரைக்கத் தொடங்குகிறான். சீதாதேவியும் மூச்சுவிடாமலே கேட்கிறாள். இராமன் கூந்தலழகு சீதாபிராட்டியார் மனதில் இன்பக்காட்சியையுந் துன்பக் காட்சியையும் எழுப்பி உரையளவைக் கடந்து விஞ்சி நின்றது. அக்கூந்தலழகை வருணிக்குஞ் சொல்லின்செல்வன் அதற்குத் தக அருமைமிக்க எத்தனையோ அடைகளமைக்கிறான். அக்கூந்தலோ மிக நீண்டதாம். அது ஒரே இருள் மயமாய் நீல மாணிக்கம்போன்ற பளபளப்புடைய தாய் நெருங்கி வளர்ந்து கன்னத்தை யொட்டிச் சுருண்டு நெளிந்து இயற்கை வாசனையை வீசுகிறதாம். சொல்லின்செல்வன் சொல்லுகிறான் :

“ நீண்டு குழன்று நெய்த்திருண்டு நெறிந்து செறிந்து நெடுநீலம் பூண்டு புரிந்து சரிந்துகடை சுருண்டு புகையு நறும்பூவும் வேண்டு மல்ல வெனத்தெய்வ வெறியே கமழு நறுங்குஞ்சி
.....”

இங்கேதான் சீதைக்குப் பெரிதும் இடர்ப்பாடு எழுகிறது. நீலமேகவார்ணனின் இந்திரநீலக் குஞ்சி

கைகேயியின் புண்ணியத்தால் எண்ணெயுமின்றி முறுகித் தன் பிரிவால் மேலும் எத்தனை மாற்றமெய்திற்றோ என்பதே சீதையின் கேள்வி. அதனையறிய நேரிடுங்கால் ஏற்படும் உள்ளப் பரபரப்பை என்னென்பது. கூந்தலழகுபற்றிய வர்ணனை உயர உயரச்சீதையின் சோகமுஞ் சிகரமெய்த அனுமனின் இறுதிக் கூற்றை ஏற்க அவள் மனம் வெதும்புகிறது.

‘அம்மா, கூந்தலுக்கு இத்தகைய அழகு ஒரு காலத்திருந்தது. இன்றைய கூந்தல் நிலையைக் கூறவோ நாவெழவில்லையே; ஏதோ என் இருதயத்தாடே பார்த்தால் அஃதின்றடைந்த வேற்று வடிவம் தோற்றுமல்லவா?’ எனக் கேட்கும் பாவனையி லமைந்த ‘ஈண்டு சடையாயின தென்றால்’ என்ற அனுமன் கூற்று சோக இருதயத்தையே பீறி எழுவதொன்றல்லவா? இக்கூற்றோடு சேர்ந்து புலவருக்கு ஏற்படக்கூடிய வசையையும் போக்கு கிறான் அனுமான்.

முன் புலவர் நீண்டகருமேகக் கூறுகளாமெனக் கூறிய கூந்தலை இன்று மப்படிக் கூறினால், அஃது எத்துணைப் பொய்யாகும். அத்தகைய பொய்தான் எத்தகைய இழிபுடைத்து எனக் குறிக்கிறான் அனுமன். இக் கூந்தலழகைச் சிதைத்துப் பார்க்காது (சிதைத்தாற் கூந்தலழகு கெடுவதுபோலப் பாட்டினழகும் குன்றுமாதலால்) கம்பன் காட்டும் மூச்சிலேயே பாட்டினைப் படித்து முடிப்போம் :

“நீண்டு குழன்று நெய்த்திருண்டு
நெறிந்து செறிந்து நெடுநீலம்
பூண்டு புரிந்து சரிந்துகடை
சுருண்டு புகையு நறும்பூவும்

வேண்டு மல்ல வெனத்தெய்வ
 வெறியே கமழு நறுங்குஞ்சி
 ஈண்டு சடையா யினதென்றால்
 மழையென் றுரைத்த விழிபன்றே.”

கண்ணை மூடியபடியே முன்தொடர்பு தெரியா
 மல் இப் பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் இப்
 பாட்டுக் குறிக்குங் கூந்தல் எந்த அழகியினுடை
 யதோ என நாமறிய அவாவும்போது, கம்பனென்
 னும் வம்புக்கவி நாம் காண விழையும் அழகியி
 னிடத்திலே ஓர் அழகனை நிறுத்தி நம்மைத் திகைக்க
 வைத்து விடுகிறானல்லவா? இராமனுடைய திவ்
 விய அழகை நமக்குக்காட்டும் சுந்தரகாண்டத்திலே
 இவ்வரும் பா சௌந்தர சிகரத்தில் நம்மைத் திடீ
 ரென நிறுத்தி விடுகிறது. இவ்வருங் கூந்தற் பா
 நீடு நிலவுக !

கண்ணின் மணி

கைகேயி தன் மகன் பரதன் நாடாள் இராமன் வனம் புக வேண்டுமென்று தசரதனிடங் கேட்கின்றாள். இராமன் பிரிவை எள்ளளவும் பொறுக்க முடியாத தசரதன், “என் மகன் என் கண் என் உயிர் எல்லா உயிர்கட்கும் நன் மகன்” என மைந்தன் மீது கொண்ட துண்ணிய அன்பை முன்னுள்ள சொல்லினும் அதனை அடுத்துவருஞ் சொல் பொருள் உணர்ச்சி மிகுந்துவரும் பான்மையில் வார்த்தைகளை அடுக்கிக் காட்டுமாற்றால் எடுத்திடித்துக் காட்டுகிறான். இராமனை “எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மகன்” எனக் கூறும்போது “நீ ஒருத்திடமட்டும் அந்தத் தெய்வக் குழந்தையை வெறுப்பதேனோ அடி பாவி!” எனத் தசரதன் கைகேயியைக் கேட்கும் வினாவொன்றும் குறிப்பாக அவன் வார்த்தையில் ஒலிக்கின்றது.

இங்ஙனம் நல்லவர்தம் இன்னுயிராக இலங்கும் இராமனைச் சரணடைய விபீடணன் பெரிதும் விழைகின்றான். அறநெறி பிறழ்ந்த அண்ணனை விட்டு அறக்கடலாம் அண்ணலைச்சார்ந்து ‘மேலரசு’ (மோட்ச பூமியிலே வீற்றிருக்கும் பேறு) எய்த அவன் உளமும் உயிரும் துடிக்கின்றன. ‘கொடும்பாடிழைக்கும் அரசுக்கர் வருக்கத்தவனாகிய தன்னை

அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுவது இயலக்கூடிய தொன்றா' என்ற வினா அவன் நெஞ்சைச் சுடுகின்றது. இராமன் மனத்திலுள்ள 'அபயமென வந்தோரைக் கைவிடல் அரசருக்கு நீதியன்று' என்ற கருத்தைச் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் உதாரணங்களுடன் காட்டுகிறான். இராமன் ஏவச் சுக்கிரீவன் விபீடணனை அழைத்து வருகின்றான். நஞ்சனைய வஞ்ச நெஞ்ச இராவணன் வஞ்சியனைய சீதைச் செல்வத்தை வெளவிச் சென்றதனால் விஞ்ச துயரொடு நெந்திருக்கும் இராமன் திருவுருவை நெஞ்சகத் திருத்தியபடியே விபீடணன் வருகின்றான்.

வெண்ணிறம் வாய்ந்த வானரசேனைகளுக்கு நடுவே மகாமேரு மலைபோல அண்ணனுக்கு உறுதுணையாக இலக்குவன் வில்லேந்தி நிற்க, இராமன் வீற்றிருக்கும் காட்சியை விபீடணன் சற்றுத் தூரத்திற் காண்கின்றான். இவன் இராமனைக் கண்டதனை "கார்க்கடல் கமலம் பூத்ததெனப் பொலிவானைக் கண்டான்" (கருநிறம் பொருந்திய சமுத்திரம் கண், வாய், கரம் ஆதிய உறுப்புக்கள் தாமரை போலத்தோற்றந்தர மகனுருக்கொண்டாற்போலத்தோற்றும் இராமனைக் கண்டான்) எனக் கம்பன் காட்டுகிறான். காரிகையைப் பிரிந்த சோகத்திடையேயும் கருணை கருக்கொண்டிலங்கும் கார்வண்ணனைக் கண்ட விபீடணன், "ஆரூள் சுரக்குநீதி அறநிறங் கரிதோ" எனக் குழறிவிடுகின்றான்.

வெள்ளலை கொழிக்குங் கடலருகே போர் செய்யவந் தமர்ந்தநிலையிலுங் கருணை அலை எறியும் இராமனைக் கண்ட விபீடணனுக்கு, நல்லோர்படும்

இடுக்கண் பொடியாக அல்லோரை அறநெறிமுறையிலே தடியுமாறு விண்ணவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி வந்திருக்கும் திருமாலின் தோற்றம் பளிச்சிடுகின்றது. சீதையொடு கூடி வீற்றிருக்க வேண்டியவன் ஏகனாகவே அல்லலோடிருக்குஞ் சூழ்நிலை இராமனைப்போலவே விபீடணனுக்குஞ் சீதையின் உறுப்புக்களை—முகத்தாமரையை—நினைவூட்டுகிறது. அணுகி நின்று இராமனை விபீடணன் உளமுருகத்தரிசிக்கின்றான். கரையை இடிக்குந் திரைகள் வெண்மணற் பரப்பில் ஆக்கும் வளைவுகள் சீதையின் வளைவுச் சிறப்பொடுகூடிய புருவத்தை நினைவூட்டுதலைக் கம்பன், “கோணுதற் கமைந்த கோலப் புருவம்போற் திரையுங்கூட” என்று காட்டுகிறான். மகளிர் விரும்பிப் பூணும் குளிர்ந்த முத்துப்போல் துலங்கிய வெண்மணல் காட்சிதர அதன்கண் தன் திருமேனி நீலச்சாயம் வீச இராகவன் வீற்றிருக்கின்றான். பார்க்கப் பார்க்கப் பளிச்சிடும் வெண்மணற் பரப்பு மகளிர் முகத்திற்கு ஒளியையும் உயிரூட்டத்தையுங் கொடுக்குங் கண்ணின் பரந்த வெண்பாகம்போலத் தோற்றமளிக்கிறது. வெள்ளை மணல்மிசை கண்கவர் காரொளி வீச அமர்ந்திருக்கும் இராமனின் நீலச்சாயல் சீதையின் வெள்விழிப் பரப்பின் நடுவே தோற்றும் கருவிழி போலத் தோற்றத் தருகின்றது. அந்த நீலச் சாயலுக்குரிய நாயகனாய் இராமனோ, சீதையின் கருவிழி நடுவே மிளிர்ந்து அவளுக்கு ஒளி வழி காட்டும் கண்மணிப் பாவையாகக் காட்சி அளிக்கின்றான். தசரதன் ‘என்கண்’ எனக் கைகேயிக்குக் காட்டிய இராமன் விபீடணனுக்குஞ் சீதாதேவிக்கும் கண்மணியாகவே வயங்குந் தோற்றத்தை விபீடணன்

வாயிலாகக் கம்பன் நாமெல்லாங் காணுமாறு கருத்
திற்குச் திருத்தம் மிக்க ஓவியமாக்கித் தரும் அரு
மைப் பாட்டை என்னென்போம்! அப்பாடல் இது :

‘கோணுதற் கமைந்த கோலப் புருவம்போற் றிரையுங் கூடப்
பூணுதற் கினிய முத்தின் பொலிமணல் பரந்த வைப்பில்
காணுதற் கினிய நீள வெண்மையிற் கருமை காட்டி
வாணுதற் கமைந்த கண்ணின் மணியென வயங்கு வாளை’

(இரா. விபீடணன் அடைக்கலப் படலம்)

கோணுதற்கு அமைந்த கோலப் புருவம் - இயற்கையி
லேயே வளைந்த அழகிய (சீதையின்) புருவம்; திரையும்
கூட - அலையும் வளைந்து வளைந்து தோற்ற; வைப்பு -
இடம்; வாள் நுதற்கு அமைந்த கண் - ஒளி பொருந்திய
நெற்றிக்குச் சிறப்பளிக்கும் கண்; வயங்குதல் - விளங்குதல்.

சூரியனிற் சந்திரன்

சூரியோதயத்திலும் பூரண சந்திரோதயம் உண்டாவதுண்டா? அப்படியாயின் அது இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு மாறுபட்டதாயல்லவா இருத்தல்வேண்டும்? சூரியன் பகலவன் ; பகலரசன். சந்திரன் இரவோன்; இரவரசன். சூரியன் வெய்யவன். சந்திரன் தண்மைவன். சூரியன் தாமரைநாயகன். சந்திரன் தாமரைக்கு மாறுபட்ட குழுதத்திற்குச் சகாயன். சூரியன் சுட்டுப் பொசுக்கும் வெய்யொளியன். சந்திரனோ தண்ணளியன். சூரியன் எப்பொழுதும் ஒரே வடிவினனாகவே உதிக்கின்றான். சந்திரனோ தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் உருமாறித் தோற்றுகின்றான். பூரண சந்திரோதயம் சிலவேளை பசுங்கடற் பரப்பின் மேலே சூரியோதயம் போலத் தோற்றுதலுமுண்டு. பூரண நாளிலே சூரியன் மேற்றிசையிலே மறைய, சந்திரன் கிழக்குத் திசையிலே பூரணப் பிரகாசத்துடன் வெளிவருகிறான்.

சூரியனுடைய ஒளியை இரந்து பெற்றுப் பிரகாசிக்குஞ் சந்திரன் அவனுக்கு நேரே தலை நிமிர்ந்து ஒளிகாலும் வன்மையைப் பெறுவானோ? புலவன் இயற்கைக்கு மாறாக “ஆம்” என்றே கூறுகின்

றான். சுய ஒளிப்பொருளும் இரவல் ஒளியில் இலங்கும் பொருளும் ஒன்றற்கொன்று எதிராக எதிர்த்திசையிலே ஒரேமிடுக்குடன் ஒளிருவறு இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாயிருக்கவும், புலவனோ தானிரண்டையும் ஒரே நேரத்திலே காண்பதாகக் கூறுகின்றான் !

சூரிய ஒளியை மங்கச் செய்பவனாகி இலக்கியத்திலே தலைசிறந்த இடம் வகிக்கும் இலட்சிய புருடன் ஒருவனுளன்; அவனும் ஒரு சந்திரன் தான். அன்னான் இராமச்சந்திரனாவான். சூரியனுடைய கொடுங்கதீர் இராமச்சந்திரன் முன் ஒடுங்கித் தன் வலியிழந்து பச்சொளியாய் இலங்குவதைக் கம்பன் “வெய்யோன் ஒளிதன் மேனியின் விரிசோதியின் மறைய” எனக் கூறுகிறான். ஆரணியத்திற்கு இராமன் சீதையுடன் இலக்குவன் பின்தொடர ஏகுங்கால் சீதையைப் பொசுக்கும் சூரியஒளி, இராமச்சந்திரன் திவ்விய ஒளிக்கு முன் தோற்றுவிடச் சீதை என்னும் மயில் அச்சாந்த ஒளியிலே ஒயிலுடன் வனத்தின் கொடுமைக்கு இலக்காகாது மெல்லடி பெயர்ந்து நடப்பதனைக் கம்பன் அழகுறக் காட்டுகிறான். சூரியன் ஒளியைப் பச்சொளியாக்கிய இந்த இராமச்சந்திரனைக் கம்பன் “அழியா அழகுடையான்” என்கிறான். இராமனின் வியத்தகும் அழகு உயிரோவியமாகி உளத்திடை பதிதலாலே அதனை “அழியா அழகு” என்பது பொருத்தமானதுதானே.

பகலிலே குளிரான இடத்திலே இயங்கும் மயிலை, குமரகுருபரன் என்னும் தெய்வ முனிவன்

“ பாசொளிய மரகதத் திருமேனி பச்சைப்
பசங்கதிர் ததும்ப மணிவாய்த்
தெண்ணிலா விரியநின் ரூடும் பசந்தோகை ”

[மரகதத் திருமேனி - உமாதேவியாரது பசுமை மிக்க அழகிய மேனி ; மணிவாய்த் தெண்ணிலா - பவளம்போன்ற வாயிதழ் ஊடே ஒளிவீசும் பல்லின் வெள்ளொளியாகிய சந்திரிகை ; பசந்தோகை - இங்கு மயில்போன்ற உமாதேவியாரைக் குறிக்கின்றது.]

என்றுகாட்டுகிறான். சூரியஒளியைவிட்டு நிலவொளியிலே களிநடம் புரியும் மயிலை இன்றுதான் குமரகுருபரன் படைப்பிலே, நாம் முதன் முதலாகப் பார்க்கின்றோம். இந்த மயில் கனிந்த கவிஞரின் காவிய வானிலே மாத்திரம் தோற்றந்தரும். இது வெகு அபூர்வமான மயில்லவா? நிலவிலே ஒடுங்கிப் பசங்கினையிலே துயில் பயில்வதற்குப் பதில் இம்மயில் ஒய்யார நடனமிடுகின்றதே!

இராமன் நன்மேனியின் பசுமைக்குத் தோற்ற வெய்யோனொளி அப்பசுமைக்குமுன் தலையெடுக்க முடியாது மறைகின்றது எனக் கம்பன் காட்டக் கண்ட நாம் இப்போது அதே கம்பன் காட்டும் வேறொரு காட்சியிலே மனதைப் பறிகொடுக்கின்றோம். அதாவது வெய்யிலிலே இளநிலவானது தான் அக்காட்சி. அது வியத்தகு காட்சியல்லவா? மயிலினம் நடமாடும் ஆரணியத்திலே தரும வடிவின்னராகிய இராமனும் இலக்குவனும் சீதையும் செல்லுங்கால் வனத்தின் வெம்மையடங்க மேகம் மேலே குடைபோலமைந்து தானே கசிந்து நீர்த்துளிகளைச் சொட்டுகின்றது. இந்த அபூர்வக்காட்சியோடு பிணைத்துக் கம்பன் இராமனுடைய

அபூர்வ மேனியின் அழகைக் காட்டும்போது நாம் வியப்புக்குமேல் வியப்பெய்துகிறோம் :

“வெயிலிள நிலவேபோல் விரிகதி ரிடைவீச
பயில்மரம் நிழலின பனிபுரைத் துளிவானப்
புயல்தர விளமென்கால் பூவள வியதெய்த
மயிலினம் நடமாடும் வழியினி யனபோனார்”

இப்படிப் புலவருலகிலே, இவ்வுலகிலே காண முடியாத அதிசயக் காட்சிகளைக் கண்டு வியப்பும் விழைவும் எய்துகின்றோம். கம்பர் காட்டுமுலகு புத்துலகு; மெத்தப் புத்துலகு; தெவிட்டாது தித்திக் குந் தூய உலகு. இவ்வுலகத் துன்பங்களை மறந்து இன்புற இப்புத்துலகு காவிய வானிலே காட்சி தரு கிறது. வெய்யிலிலே இளநிலாவாகல் இந்த அணு யுகத்திலே கூட நிகழமுடியாத அற்புதமல்லவா?

இப்புத்துலகிற்கு நம்மை அழைத்துச்செல்லும் கம்பனே சூரிய சந்திர உதயங்களை ஒரேநேரத்திலே எதிரெதிரே காட்டி நம்மை மகிழ்விக்கின்றான். சுட்டுப் பொசுக்கும் வெய்யன எல்லாம் தண்மையின் முன் ஒளி மழுங்கிப் படுதோல்வியுறுவதைக் குரங்கினத்தைத் துணைக்கொண்ட இராமன் முன், போர் செய்யவென்றே உடலெடுத்த அசுர இன மும் அவ்வினத் தலைவன் இராவணனும் அழிந் தொழிவதைக் காட்டுவதற்கென்று அமைந்ததே இராமாயண காப்பியமாகும்.

வாணி தேவி அறிவின் இருப்பிடம்; பிறப்பிடம். எல்லாக் கலைகளும் பூத்துக் கனிந்து குலுங்கும் பண்பு வாய்ந்தவளாதலால் அவளைச் சகலகலா வல்லி என்பர். அவள் கலாதேவி, கலாவல்லி, கலைவாணி, சரஸ்வதி, செழுங்கலை நியமத்தமர்ந்த

சிந்தாதேவி எனப் பலராலும் பலவாறு போற்றப் படுகிறாள். அவள் கிழக்குத் திக்கை நோக்கிய படியே வெண்டாமரையிலே அறிவின் வெண்மை புலப்பட அமர்ந்திருப்பாள். சூரியனே கிழக்குத் திசையிலே மேற்குத் திசையை நோக்கி உதிக்கிறான். அவனது செக்கச் சிவந்த ஒளி அறிவின் பிம்பமாகிய வாணிதேவியின் திருமுக வெள்ளொளியை மங்கச் செய்ய முடியாததாயிருக்கின்றது. பூத ஒளி அறிவொளியை வெல்லுதலில்லையன்றே; ஆகவே, சூரியனது செவ்விய ஒளிக்குத் தோற்றுப்போகாது செவ்வி சிறிதுங் குன்றாது அறிவு வானிடை இலங்குந் தேவியின் தூய வெள்ளொளியைப் புலவர் பெருமானாகிய கம்பர் தமது சரஸ்வதி அந்தாதியில் “ அருக்கோ தயத்தினுஞ் சந்திரோ தயமொத் தழகெறிக்கும் திருக்கோலம்” என்கிறார். இச் சந்திரோதயக் காட்சியை அழகியல் மிக்க இலக்கிய வானிலே சூரியோதயத்திற்கு முன்னே வைத்து நாம் என்றுங் கண்டின்புறக் காட்டும் புலவர் புகழ் பல்கிப் பெருகிப் பாருலகைத் தன்னுள் அகப்படுத்துவதாகுக!

அறம்பாடிற்று

ஒருதினம் தருமி தேவதை தன்னருட்பார்வையைப் பூவுலகத்திலே செலுத்தியது. பெரும்பாலான அறங்கள் பூமியிலே சிறப்பாக நிகழுவதை அது பார்த்த அளவில் நிறுத்திவிடாது எதிர்காலத்தையும் மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்தது. காலத்திரையினூடே அது கண்ட காட்சியால் அதன் திருமுகத்திற் சஞ்சலத்தின் சாயலும் கண்ணில் நீரும் தோற்றின. பத்தி இருக்கவேண்டிய இடத்திலே புத்தி புகுந்து நின்று செய்யுங் கோர தாண்டவத்தைக் கண்டால் தருமம் இரங்கி ஏங்குவதியல்பே. தரும தேவதை உடனே பூவுலகத்தை நோக்கி வரலாயிற்று. பூவுலகில் எங்கு செல்கிறதோ? ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! அது வேறெங்குஞ் செல்லாது தமிழ்நாட்டையே நாடியடைந்தது.

வழிவழி நிலத்தைப் பண்படுத்தி நல்ல புலமாக்கி உலகிய்ய உணவு வகைகளை உவந்தளிக்கும் பண்பாடமைந்த வேளாண் வகுப்பினருக்கு நன்றியறிதலுடன் தொண்டுசெய்யும் புலைச்சேரியுட்புகுந்தது என்பர் ஒருசாரார். இல்லை இல்லை அந்தணர் வருணத்திலே பிறப்பெடுத்தது என்பர் ஒருபிரிவினர். முழுவதும் பிழை! அரசகருமம் பாரக்கும் வள்ளுவர் இல்லத்திலேதான் அவதரித்தது என்பர் ஆராய்ச்சி மிக்க ஒருபாலார். அது எங்கு பிறந்ததென வேண்டாத ஆராய்ச்சி செய்து

குழப்பத்தைப் புகுத்த வேண்டாம். 'யாரறிவார் நல்லாள் பிறக்குங் குடி' என ஒரு பெருமகனார் உலகிற்கு உபதேசித்து இச் சண்டையை நிறுத்து மாறு வேண்டுகிறார். தமிழ்த்தாய் புளகாங்கிதங் கொண்டு தலைநிமிரத் தரும் திருத்தமான உரு வெடுத்து வளர்ந்து பற்றற்ற பரம்பொருட் பற்றினைப் பற்றிக்கொண்டது. பரனருட்சிறப்பில் வளர்ந்த அப்பிள்ளை முரசக்குரல் எழுந்தாற் போலத் தன் திருவாய்மலர்ந்து ஏதோ கூறியருளியது. நன்கு கவனித்தபோது அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது. அதிசயம் யாதெனில் அது நீண்ட பாடல்களைப் பாடவேயில்லை. ஒன்றேழுக்காலடிக்கு மேற்படாத குறும் பாக்களையே அது பாடியது.

எதிர்கால நிலையைத் தெள்ளிதாக அறிந்த வள்ளுவப்பிள்ளை வேறெங்ஙனம் பாட்டிசைக்கும்? தலைதெறிக்கும் வேகச் சுழலுட்பட்டு ஆறுதலோ அமைதியோ இன்னவெனத் தெரியாமல் உலையப் போகும் உலகிற்கு நீண்ட பாட்டாற் பயனில்லை. வேகமாகச் சுழலுங் காலத்திற்கு ஏற்ற சிறுச் சிறுமணிகளை அப்பிள்ளை உதிர்த்தது. அதன் வாயி லிருந்து தெறித்த முத்துக்கள் சின்னஞ் சிறியன; ஆயின் பொருள் ஒளி மிகுதியும் பெற்ற பண்பின. நன்மணிகளை நானிலத்தவர் பேணுதல் இயல் பன்றோ? மாசு படியா நன்மனமுடைய புலவர் நாவிலும் அவரிடம் பாடங் கேட்கும் புலன் அழுக்குறாத மாணவருளத்திலும் அவைசேமமாக இருந்தன. நல்லறிவுக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பெரியோருக்கெல்லாம் அவை தமது புத்தொளியை வாரி வழங்கின. இவ்வாற்றால் என்று மழிவற்ற

தன்மையில் தீயும், செல்லும், காலமுஞ்சிதைக்கமுடியாத இடங்களில் அவை பதிந்துகொண்டன.

அந்தப் பண்பட்ட மணிகளில் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னே தோற்றப் போகின்ற விஞ்ஞான உலகினுக்கு நல்ல வழிகாட்டி நற்புத்தி கூறும் மணி ஒன்று ஒளியை அள்ளிச் சொரிகிறது. இலக்கிய உலகிலே மனிதரை இலட்சியப்பாதையிலிருந்து வழுவாது நடத்த உதித்த உதய சூரியனே போல அது மிளிர்கிறது. தனக்குத்தானே நாசம் தேடும் அறிவியல் உலகத்துக்கு அது அமுதசாந்தி தருமியல்பில் அமைந்துள்ளது. அதன் ஓசைக்குச் சிறிது செவிசாய்ப்போம். அது கூறுகிறதாவது: 'மனிதா! உன் மூளை உன்னை எங்கெல்லாங்கொண்டு சென்றுவிட்டது. உன் அறிவொளியின் முன் விண் தனது இரகசியங்களை உதிர்க்கிறது. மண் தனது மந்திரங்களை மரியாதையுடன் வெளிக்கொணருகிறது. ஆழ்கடல் அரிய செய்திகளைப் புலப்படுத்துகிறது. நீயோ அறிவுப்பிண்டமாகவே திகழுகிறாய். உன் அறிவாட்சி செல்லாத இடமுமுளதோ? சூரபன்மன் இராவணன் முதலியோர் உன்னிடமே வந்து பாடங் கேட்டுப் பயிற்சி பெறவேண்டும். நீ நானையும், கோளையும், காற்றையும், தீயையும் கட்டுப்படுத்திவிட்டாய். உன் ஆற்றல் மிகுதியாற் புத்தம்புதிய சுவர்க்கத்தையுஞ் சூரிய சந்திரர்களையும் ஆக்க வல்லாய்.' இதனைக்கேட்ட விஞ்ஞான மனிதமன்னன் நீட்டிநிமிர்ந்து உட்கார்ந்து மேலும் மேலும் தன் புகழைக் கேட்க அவாவுகிறான். காதைத் திட்டிக்கொண்டு கேட்கிறான். இப்போது தன் குரலிற் கரீரத் தன்மை தொனிக்க அது பேசுகிறது :-

“ஏ, ‘மனிதா! உனது அறிவில் ஒரே ஒரு குறை நான் குடிபுகுந்துள்ளது. உன்னோக்கு முன்னோக்கு என்றே நினைக்கிறாய். ஆயின் பின்னோக்கும் சேரா விடின் அது முழுநோக்காகுமா? பின்காலத்தை, பின் நிற்கும் மனித இனத்தை, உயிரினத்தைப் பார்க்கும் பூரண நோக்கு உனக்குக் கிட்டவே யில்லை. அறிவு நோக்குடன் அன்பு நோக்கும் கலந்ததே சிறந்த நோக்கு. இன்றேல் இந்த நோக்கிலும் குருட்டு நோக்குச் சிறந்ததாகும். அதன்கண் பிறருக்கு நாசம் விளைக்குந் தன்மை இல்லையன்றே. உன் நோக்கு நோய் நோக்காகின்றதேயன்றி மருந்து நோக்காகின்றதில்லையே. அறிவின் பயன் அன்பும் அறமும்ல்லவா? எல்லா உயிரையும் உன்னுயிர்போல் எண்ணி எல்லோ ருக்கும் இன்பந்தரும்வகையில் உனது நோக்குச் செல்லாவிடின் உன்னறிவு அறவுலகிற்குப் புறம்பே அழிவுதரும் பாவ உலகிற்குப் போய்விடுமே. அழிவுலகை விரைந்து கொண்டுவருமே. உனது இன்பத்திற்காகப் பிறஉயிர்களைப்பலிகொள்ளாதே...!” இப்படி நெடிது பேசிய குரல் சிறிது தணிந்து பின் கணீரென்று பாட்டுருவெடுத்தது :

“அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னாய்போற் போற்றுக கடை”

என முரசறைந்தது.

வள்ளுவப்பிள்ளை வாயிற் பிறந்த இவ்வாக்கு ஆக்கந்தரும் வாக்கு. முக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் மெத்தச் சிறந்தவாக்கு. எந்தக்காலத்திலும் பார்க்க அறிவியலாளர் எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்வோர் பொல்லாக் குரலெழுப்பும் இக்காலத்துக்குச் சாலப்

பொருந்தும் வாக்கு. இக்காலத்திற்கென்றே எழுந்தாற்போன்ற நிறைவான வாக்கு. அணுக்குண்டு யுகத்திற்கியைந்த அருட்குண்டுவாக்கு. வல்லரசுகள் அணுக்குண்டு, சலக்குண்டு, நீர்வளிக்குண்டுகளால் உலகைப் பயமுறுத்துகின்றன. மேலத்தேய கிழைத்தேயப் பேரறிவாளரும் அன்பாளரும் திகைக்கின்றனர். மோசந்தரும் ஆசைகாரணமாகப் பிறந்த—தம் மிடையே யெழுந்த—அவநம்பிகையால் அவை எவ்வித அட்டுழியங்கள் செய்யவுந் தயார். குற்றமற்றோர் கூக்குரல் இந்த ஆணவத் திமிர்பிடித்த அரசுகளின் காதில் விழுவதில்லை. ஒன்றை ஒன்று அச்சுறுத்தி அழிக்கத் தெண்டித்து ஈற்றிலே தாமுஞ்சேர்ந்து அழியும்; உலகை மயான மாக்கும் பகாசுர மரணத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன. இக்கால விஞ்ஞான அலறலிடையே வள்ளுவனார் வாய்ப்பிறந்த மெய்ஞ்ஞானக் குரலைத் தம் காதில் விழுத்தும் புண்ணியம் இவர்களுக்குக் கிட்டுமா?

‘உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்’ என்று புத்திகூறி உயர்ந்த இலட்சியங்களைச் சிந்திக்குமாறு முரசறைந்த வள்ளுவரைப்பற்றிப் பண்டை நாட் புலவர் ஒருவர் சிந்தித்தார். அவர்தம் பாடல்களின் உன்னத உயரிய ஒப்புயர்வற்ற கருத்து மணிகளைத் திருத்தமாக நினைத்தார். வள்ளுவனார் பாடல்களை அவரே பாடியதாக ஒப்புக்கொள்ளாது ‘அறம்பாடிற்றே’, என அறைந்து தெய்வத் திருவள்ளுவரே அறம், அறமே வள்ளுவனார் எனக் குழைந்துரைத்தார். வள்ளுவர் குறளை மறுவற உணர்வோர்கள் அறம்பாடிற்று எனக் கூறிய அதனை அப்படியே ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்பது முழுவதுமுண்மை.

வள்ளுவர் காட்டும் உவமை

பாவினுயிர் எழுத்து, அசை, சீர், எதுகை, மோனை யாகிய புற உறுப்புக்களிலே தங்கியிருக்க வில்லை. நல்ல கருத்துக்கள் மாத்திரம் பாவிற் குயிர்நாடியாக அமையவில்லை. நீதிநூல்களெல்லாம் உயர்ந்த கருத்துப் பெருக்கத்தை உடையனவாயினும் அவற்றிலுள்ள பாக்களை இலக்கிய நயத்திற்காகப் படிப்பவரிலர். புறவுறுப்புக்களெல்லாம் ஏற்ற பெற்றியி லமைந்துளவேனும் உடலினுள் உயிரின்றேற் புற அங்கங்களாற் பயனில்லை. ஆகவே, பாவினுயிர்நாடி கருத்தைப் புலவன் புலப்படுத்தும் வகையிலேயே தங்கியுள்ளதெனலாம். புறச் சிறப்புக்களுடன் பிரதானமாகப் புலவன் பொருளை வெளிப்படுத்து முத்தியுஞ் சேர்ந்தே பாவிற் குச் சிறப்புத் தரும். ஒரு சிறு உதாரணம் பார்ப்போம் :

“செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை”

என்பது பிரிவாற்றாமை கூறுங் குறட்பா.

தலைவனே! பொருளீட்டச் செல்லவில்லையெனில் அதனைப் பலகால் நமக்குரைக்கலாம். பொருளீட்டி விரைவிலே திரும்புவதாயின் அப்பிரிவினை—நின்பிரிவை—ஆற்றி உயிரோடிருக்கக்கூடிய வன்மையுள்ளவர் யாருமுளரேல் அன்றாக்குக் கூறிச் செல்லலாம். (தலைமகன் பிரிவால் தலைவியுந் தோழியு முயிரிழப்ப ரென்பது.)

தலைமகன் வாழ்வாங்கு வாழப் பொருள் தேடுங் கடப்பாடுடையன். காதலன்பு இடையே குறுக்கிடுகின்றது; எனினும் பொருள்தேடப்போவ தென்றே முடிபு கட்டிவிட்டான். கடமையுங் காத லும் முரண்படும்போது கடமையைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது. தலைவன் பொருளை விரைவிலே தேடித் தலைமகளை வந்தடையலாமென எண் ணுகின்றான். நுண்ணிய மதியுடைய தோழி இதனை உணர்ந்து கொண்டாள். தலைமகள், பிரிவென்ற வார்த்தையையே கேட்கச் சகியாதவள். பிரிவென் னுஞ் செயல் நிகழின் அவளுயிர் வாழாள். அவளன்றித் தனக்கென வேறான உயிரென்ப தில்லாத தோழிக்கும் அதே அவலநிலைவந்தெய்தும். கடமையுணர்ச்சி உந்தத் தலைவன் தன் காரிய நிமித் தம் புறப்படும்வேளை தாமிருவரும் இறந்துபடும் நிலையை அவனுக்கு வெளிப்படுத்துவது நன் றன்று; ஆகவே தோழி தமது நிலையை அவனுணரு மாறு செய்வதோ டமைந்துவிடுகின்றாள். அவன் வல்வரவை நன்றென, பொருள்தேடும் பிரிவு முயற்சிக் குடன்பட்டாள்போல, தோழி கூற்றாக அமைந்த குறட்பாவின் இரண்டாமடியில் ஒருதனிச் சுவை தொனிக்கின்றது. தோழி கூற்றிலே வெளிப் படையாக உடன்பாடும், குறிப்பாக மறுப்பும் அமை யும்வகையில் வள்ளுவர் பாவினை அமைத்துள்ளார். வல்வரவு, வாழ்வார் என்ற சொற்கள் பாவிற் கு உயிர்நாடியாக அமைந்து புலவன் கருத்துப் புலப் பாட்டை நாமுணர்ந்து மகிழ வழிசெய்கின்றன. “தலைவனே! செல்லவேண்டாம்; செல்லின் நாமிறந்து படுவோம்” என வெளிப்படையாகப் பொருளமையப் பாவமைத்திருப்பின் அது சுவை

யற்றதொன்றாகி விடும்; படிப்பவர் உணர்ச்சியிற்
கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தமாட்டாது. வள்ளுவருடைய
இப்பாவிலே அவர் பொருளைப் புலப்படுத்தும்
வகை தனியாற்றல் பெற்றிருக்கிறது.

தனி நீதியை எடுத்தியம்புமிடத்தும் வள்ளுவ
ரிடத்திலே ஒரு தனிச்சிறப்புத் தோற்றுகிறது.

“என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே

அன்பி லதனை யறம்”

என்பது, மன்பதை அன்புசெய்து ஒழுகவேண்டிய
அவசியத்தை எடுத்தியம்பும்நீதிக்குறள். ‘உயிர்களே!
நீங்கள் அன்பு செய்யாவிடில் அழிந்தொழிந்து
போவீர்கள். ஆகவே அன்புசெய்து வாழவேண்டும்’
என்று ஆசிரியர் மனித இனத்திற்குக் கட்டளையிடும்
பான்மையிலே இதனைக் கட்டளைக் குறளாகச் செய்
திலர். அன்பு, கட்டளைகாரணமாக - புறத்திலிருந்து
வரும் நிர்ப்பந்தங் காரணமாக - உள்ளத்தி லெழக்
கூடியதொன்றன்று. அது வான் சுரக்கும் மழைபோ
லத் தானாகவே கசிந்து மல்கவேண்டியதொன்று.
நாமெப்போதுங் காணக்கூடிய புல்லிய உயிர், புழு.
எலும்பேயற்ற - வெறுஞ் சதையினாலாகிய - இச்
சிறுயிர் தன் மென்மைத் தன்மையையும், தான்
கடக்கவேண்டிய நிலப்பரப்பையும், அந் நிலப்பாங்
கினையும் (மணலி னியல்பினையும்) சிந்திக்காது
ஊர்ந்து செல்கின்றது. கதிரோனும் மேகச் சிறையி
னின்றும் வீடுபட்டுச் சடுதியிலே கொடுங் கிரணங்க
ளைக் கால, அஃதப்படியே கரிந்து பொரிந்துபோகின்
றது. கதிரோன் இயற்கையின்படி நடக்கின்றான்.
ஆதலாற் கரிந்து வெந்த குற்றம் புழுவினமேலதே.
அன்பில்லாது வன்புசெய்து வாழுமுயிர் தருமதேவ

தையின் முன்பு சென்றால், அது தானாகவே கூசிக் குறுகி மடிந்தொழிந்துவிடும். உலகமொரு நியதியின் பாற்பட்டு நடக்கின்றது. அகப்பட்டவற்றைச் சுழற்றி யடித்துப் பொடியாக்கும் எந்திரத்தில் ஒருவன் அகப் பட்டால் அவன் தானாகவே சாவை வருவிக்கின்றான். அதற்காக அந்த எந்திரத்தை யாருங் குறை கூறுதல் முறையற்றது. நீதிவழிப்படி நடக்குஞ் சான்றோர்முன் அங்ஙனம் ஒழுகாதவன் சென்றால், அவர்தம் முன்னிலையிலே நிற்க முடியாது கூசித் தலை கவிழ்கின்றான். அதற்காகச் சான்றோரைப் பழித்துக் கூறுதல் சாலுவதன்று. தன் வினை தன்னைச் சுடும்போது பீறரைப் பழிகூறி ஆவதென்? அரசியல் பிழைத்த பாண்டியனுக்கு அறமே கூற்றமாயிற்று. அன்பிலாரை யென்பிலாப் புழுவிற் கொப்பிடும் உவமையுட் பொதிந்துகிடக்குங் கருத்துப்பரப்பும் மகிழ்ச்சி தருகின்றது; அன்பு வாழ்க்கைச் சிக்கலை யறுக்க உதவுகின்றது. நம் உள்ளத்துள்ளே தூர்ந்து கிடக்குந் தெய்விகப் பண்பை வெளிக்கொணர்ந்து வாழவும் வழிகாட்டுகின்றது. வள்ளுவர் குறளில் வெறும் உவமையணி மாத்திரமிருந்தால் அஃதென்றோ மறக்கப்பட்டிருக்கும். காயும் என்ற சொல் கடல்போல உணர்ச்சியைக் கிளர்ச்சிசெய்யும் சொல்லாவதோடு அமையாது பாவிற் கு உயிருட்டுஞ் சாதனமாகவும் மிளிர்கிறது:

“ அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.”

இது மனீதரது தலையாய கடனென்றைக் கருத்துச் செறிவுடன் உவமை மூலம் புலப்படுத்துகின்றது.

‘இகழ்வாரை யொறுக்காதே பொறுத்துவாழ்’— என்று வள்ளுவர் கூறியிருந்தாலது வெறுங் கட்டளை யாகிவிடும். அதிற் கருத்துச் செலுத்துவார் யாருமில்லராவார். நாம் நாடொறுங் காணுமுண்மை ஒன்றையே வள்ளுவர் ஈண்டுக் காட்டுகின்றார். நிலத்தை ஒருவன் ஆழவெட்டி அகழ்கின்றான் ; தன்னுடலைக் கிழிக்கின்றனென நிலமாது சிறிதாவது கோபிக்கிறாளா? அதற்குப்பதில் பயிரினங்களை விளைவித்து அவனுக்கு வாழ்வுங் கொடுக்கின்றாள். அவன் செய்யுங் கொடுஞ் செயலுக்கு அவள் தன்னாலான பயனையே கொடுக்கின்றாள். அதன்மேற் தன்னுடலை அவன் கிழிப்பதற்கு ஆதாரமாக இருப்பவளுமவளே. அப்பாவி தன்கணின்று தன்னைச் சித்திரவதைசெய்ய ஆதாரமாக இருப்பவளும் அவளே. சில கொடியர் தமக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்களை வருத்திக்கொண்டே தாமும் வாழுகின்றனர். அவர்கள் அங்ஙனம் வாழதற்குக் காரணமும் பெரியோர்களே. தமக்காதாரமாயிருப்பவர்களையே அல்லலுறுத்தவும் அவர்கள் கோபிக்கா திருத்தலோடு அமையாது அக்கொடியோர் வாழவும் வகைசெய்து வீடுகின்றார்களே. அவர்தம் பொறுமை பிறர் கொடுமையைச் சகிக்கச் செய்வதோடு அவர்தம் மனதிற் சினங்கனவிலுமேற்பட இடங்கொடா திருக்கின்றதே. இத்தகைய மனிதர், மனிதருள்ளே தலையாயவர். காயு மியல்பு நீங்கி மக்களைக் கவருங் காந்தங்கள்—காந்திகள்—தெய்வமாந் தன்மையர். சீதையின் பொறுமைப் பெருங்குணம் நோக்கிப் போலும் ஆன்றோர் அவனைப் பூமி யின்றெடுத்த பெருமகனென்றனர். நிலத்தை

அகழ்வார் அகழ்தலோடு அமைந்துவிட இக்கொடியர் தமக்கு வாழ்வளித்தவர்களுக்கு இன்னல் செய்யும் அளவில் அமைந்துவிடாது அவரை இகழ்ந்தும் வாழ்கின்றனர். நிலமகள் வெட்டுவோரைப் பொறுமையுடன் காத்தலோடிருக்கப் பெரியார் அவளிலும் பொறைமிக்கு தம்மை வருத்துமளவில் நிலலாது இகழ்தலைச் செய்யும் கொடியரை மௌனத்தோடு வாழவுஞ் செய்கின்றார். ஆகவே, இத்தகைய பெரியோர் நிலமகளினும் பன்மடங்கு பெரியவரே.

ஈண்டு பிறிதுமொரு குறளை நோக்குதல் பொருத்தமுடைத்து :

“ சமன்செய்து சீர்தாக்குங் கோல்பொ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி ”

இப்பா அவையத்திருந்து நண்பர், பகைவர், நொதுமல ரென்னும் முத்திறத்தாருக்கும் நீதி வழங்க வேண்டிய சான்றோர் பண்பு கூறுகின்றது. பண்டம் விற்கும் இடங்களிலே யாவருங் காண முற்புறந்தூக்கியிருக்குங் கோல் (தராசு) என்னுங் கருவிக்குச் சான்றோரை ஒப்பிடுகின்ற உவமையைத் தன்னுளடக்கியிருக்கும் உவமையணியின்பாற்பட்டது இச்செய்யுள். இஃது உவமையளவில் அமைந்து விடாது வேறும் ஏதேதோ உயர் கருத்துக்களைச் சுவையுறத் தெரிவிக்கும் வகையில் நம்மனத்தை ஈர்க்கின்றது. சான்றோருக்கு உடம்பின் கண் பொன், தங்க மாதியவற்றால் அமைந்த பூணுதற்குரியன இல்லாவிடினும் அவர் தம்மன திற்குகந்த அணிகளாயுள்ள அமைவும் ஒருபாற் கோடாமையுமாகிய பண்புகள் கோலுக்கும் பொருந்தும். கோலுக்

குரிய பண்புகளாகிய சமன்செய்தலும், பொருளை வரையறுத்தலுஞ் சான்றோர்க்கும் பொருந்தும். இங்ஙனம் உவமையையும் பொருளையும் எல்லாவற்றாலுஞ் சமமுடையனவாக்கி வைக்கும் வள்ளுவர், நீதிகளைக் காட்டுமிடத்துஞ் சிறப்பான குறிப்புக்கள் தோற்றும்வகையில் தம் பாவைப் பரந்துபட்ட இயல்புடையதாக்கிக் கடுகினுள்ளே கடலை அடங்கச்செய்து விடுகின்றார்.

இப்படி உவமைகள் மூலந் தாமெடுத்துக் கொண்ட பொருளை வள்ளுவர் தெளிவுறுத்துவதோடு அவ்வவமைகளையுங் கருத்துப் பொலிந்தனவாகக் காட்டுவது படிப்போருக்கு மகிழ்வூட்டுகின்றது. மிக முக்கியமான பொருளை வற்புறுத்துமிடத்து வள்ளுவர் உவமையைத் தனிவாக்கியத்திலே முடிக்கின்றார். அங்ஙனமே, அவ்வாறே, அதுபோல என்பன போன்ற பொருந்துஞ்சொல் லெதுவுமின்றியே தாம் பேசுவெடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பிறிதொரு வாக்கியத்திலே கூறுகின்றார். இதனால் பேசுவெடுத்துக்கொண்ட விடயம் பசுமரத்தாணிபோல மனத்திலே பதிகின்றது. உதாரணத்தைத் தனியாக முற்றுப்பெறச்செய்து விளக்குதலால் இஃது (உதாரணத்தோடு கூடிய) எடுத்துக்காட்டுவமையணி எனப்படும். முதற் குறளிலே,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”

எனக் கடவுளுண்மையை வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இஃதொரு சிக்கலான விடயம். கடவுள் அதி சூக்குமமான பொருள். கடவுளினுஞ்சூக்குமமான பொருள் வேறில்லை. எடுத்துக்கொண்ட கடவுளுண்மைக்

கிணங்கப் பொருத்தமான உவமை அமையவேண்டும். உருவமற்ற தெய்வத்திற்குச் சூக்குமமான ஒலிவடிவான அகரத்தை உவமிக்கின்றார். 'வேத மந்திர சொருபா' எனக் கடவுளுக்கு ஒலியாகிய மந்திரவடிவுண்டென்கின்றார் இன்னொரு பெரியார். உருவமற்ற தெய்வம் அன்புமிகுதியினாலே தன்னை நினைவாருக்கு அந்த வடிவுடன் தோற்றுதலினாலே, கடவுள் உருவமுடையர் எனவுங் கூறப்படுவர். அகரத்திற்கு ஒலிவடிவுடன் வரிவடிவும் அமைதலினாலே உருவம் பற்றிய வகையிலிருந்த உவமை பொருத்தமானதே.

கடவுள் உலகிற்கு உயிரானவர். உயிர்களுக்குள் உயிராய் இருந்து அவற்றை இயக்குந் தோன்றாதுணையு மவரே. எழுத்துக்களுள்ளே உயிர்போன்றிருந்து இயங்கா மெய்களை இயக்குமவற்றிற்கு உயிரெழுத்துக்களென்றே பெயர். அவ்வுயிரெழுத்து வருக்கத்துள்ளும் அகரம் அதி சிறந்தது. உடலினுள் உயிரெங்குளதென உசாவுவதினும் உயிரிலா இடமு முண்டோவெனக் கேட்டல் சாலப் பொருத்த முடைத்து. தலைமயிர் நுனியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை உடலிடத் தஃதில்லாத இடமேயில்லை. அங்நவனமே தெய்வம் எல்லாப் பொருள்களினதும் ஆதியும் நடுவும் அந்தமுமாயிருக்கின்றது; பொருள்களுடன் கலந்து (ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்) நிற்கின்றது. இப்படிக்கலப்பாலும், முதல்; நடு, இறுதியாகி நிற்கும் வகையாலும், தெய்வமும், அகரமுந்தம்முளொப்பன. இது நிலைபற்றிய உவமைப் பொருத்தத்தைக் காட்டுகின்றது.

இவ்வகையில் நின்றுவிடாது, இரண்டிற்கு முள்ள பொருத்தம் மேலுந் தொடர்ந்து செல்லு

கின்றது. அகரம் ஏனைய எழுத்துக்களைப் போலல்லாது எவ்வித விகாரமுமின்றி வாயைத் திறந்த மாத்திரத்தே தோன்றும் இயற்கையொலி. தெய்வமும் தானெப்பொருளுடனுங் கலந்திருப்பினும் அவற்றினாலே தாக்குணது தன் தனித்தன்மையுடனிலங்குவது. ஆகவே விகாரப்பாடற்ற இயல்பினாலும் இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று ஒப்பாவன.

இங்ஙனமாக, வள்ளுவர் காட்டும் உவமைகள் பொருள்மேற் பொருள் செறிந்து பொருத்தமுந்திருத்தமும் பொருந்தி நிற்கும் நிலையுடையனவாக அமைதலை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே, அவற்றை அடக்கியுள்ள குறட்பாக்கள் கவிச் சுவையுடன் குறிப்புப் பொருளுந் தந்து கருத்துக் கருவூலங்களாக விளங்கும் ஒப்பிலா மணிகளேயாம்.

வள்ளுவர் சொல்லும் அரசு

அன்றொரு தினம் சோழநாட்டிலிருந்து ஆயிழையொருத்தியோடு ஆடவனொருவன் பாண்டிய நாடு புக்கான். ஆயிழையின் காற்சிலம்பை விற்று வரும் முதல்கொண்டு பொருளீட்ட நினைந்தான், அவ்வாடவன். ஒருவன் அருமை மனையாளாய் வந்த இம்மாது பாண்டியன் முறை கேட்டால் விதவையாகின்றாள். சற்றும் அஞ்சாது மன்னன் அவைக்களம் புக்கு மன்னனுக்கு அற முறை கிளர்த்துகின்றாள் இன்னலுக்காளான அவ்வனிதை. பாண்டிய மன்னன் “யானே மன்னன்; யானே கள்வன்” எனத் தன்னைப்பற்றித் தானே உசாவித் தானே கள்வனெனத் தனக்குத் தேற்றேகாரமுங் கொடுத்து உயிர் விடுகின்றான். மயிர் நீங்க உயிர் நீங்குங் கவரிமானனையனாதலின் தன்குற்றம் தன்னைப்போன்ற ஏனைய மன்னரைச் சாராமல் தன்னுயிர் கொடுத்து ஏனைய மன்னர் புகழையும் பாதுகாத்துத் தனது வளைந்த கோலையுஞ் செவ்விதாக்கி விடுகின்றான். அன்னாரின் ஆருயிர்ப் பத்தினியும் பெண்ணினத்தின் பெருமையைத் தன்னுயிர் நீத்து உயர்ப்படியி லேற்றிவிடுகின்றாள்.

சோழநாட்டிலிருந்து பாண்டிய நாடு புக்க அன்னியரை எப்படியும் நடத்தலாம்; கேள்விமுறை இல்லையென மன்னனோ மாண்புடைப் பத்தினியோ நினைந்திலர். தம் நாடு புக்காரைத் தமது நாட்டவரினும் மேம்படப் போற்றுதல் கடனென மன்னனும் மனையாளும் மாத்திரமா நினைத்தனர்? அந்நாட்டுமக்களும் அவர்களைப் பிறநாட்டவரென நினைந்திலர். தம்நாடு புக்கவர் எந்த நாட்டவராயினும் நீதிமுறைக்கு மாறின்றிக் காக்கப்பட வேண்டியவர் என்ற எண்ணம் மக்கள் மனதிலுறுதியாயிருந்தமையாற் பெண்ணொருத்திக்கு வந்த வினை பாண்டிநாட்டு மக்களுளத்திலே பெருநெருப்பாய்ப் பரவிற்று. அதன்பயன் பாண்டிநாடு தீப்பற்றி எரிவதாயிற்று. பத்தினி ஒருத்தி திருமுலையைத் திருகி எறிந்தமையால் இவ்வினை வேற்பட்டதோ? மதுரைமாநகரத்தார் மனக்கொதிப்பாலிது வினைந்ததோ என ஆராய்தல் வேண்டாம். முறைகேடொன்றிற்கு இது பரிகாரமா யமைந்த தென்பதே நாமிங்கு அறியவேண்டியதாகும்.

“எண்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன்
தண்பதத்தான் தானே கெடும்”

என்று கூறுகின்றது தமிழ்மறை.

முறைவேண்டி வந்தவருக்குத் தன்னைக் காண வழிசெய்து அவர்தம் குறைபாட்டையுங் கேட்ட மன்னனொருவனே கெட்டொழிந்தான். அவன் நாடும் அழியலாயிற்று. அறந் திறம்பிய எவ்வரசும் இந்நிலை அடையும் என்பது திண்ணம்.

தமக்கு வாய்த்த சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திப் பிறரை ஒடுக்கார் அறவோர். எந்த

நிலையிலும் அவர் அன்பையும் அறவழியையும் கைவிடமாட்டார். தமக்கு இடர்வினைத்தோரையும் வெறுத்து ஒதுக்கமாட்டார். அவர் தமக்கு எதிரானோரையும் ஒறுக்கக் கையாளும் வழி, அன்பும் அறனும் கலந்த அருள்வழிதான். அற மார்க்கத்திற்குத்தான் அன்பு துணையாகும் என்று கூறுவோரை வள்ளுவர் அறிவிலார் என்றே பகருகின்றார். மறம் கிடந்த நெஞ்சில் அறவிதையை ஊன்ற, மறம் தானே அழிந்தொழியும் என்கிறார் மன்பதைக்கு உய்வழி காட்டும் வான்கவிஞர்.

“அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கு மன்தே துணை.”

தம்மையுஞ் சகோதரர் நால்வரையும் பெண்கள் முன்னிலையில் தாழ்வடையச் செய்துள்ளி நகையாட வழிவகுக்கும் துரியோதனன், ஈற்றிலே கந்தருவன் கையிற் சிக்குண்டு, தானே தாழ்ச்சியடைந்து, தலை கூனித் தருமர் முன்னிலைக்கு இழுத்து வரப்படுகின்றான். உளமுருகிச் சகோதரனைத் தழுவிக்கட்டவிழ்த்துவிடச் செய்கிறார் தருமபுத்திரர். கொடிய துரியோதனைக் கடுந் தண்டனைக்கு ஆளாக்கும் வாய்ப்பிருந்தும், தருமபுத்திரர் அங்ஙனஞ் செய்யாது அவனுக்கு இரங்கி அன்புமாரி சொரிகின்றார். தருமர் உளப்பண்பாடு, துரியோதனனையும் அவன் கூட்டத்தாரையும் வெறுத்தொதுக்கத் தூண்டாது உண்மை அன்பையே சொரியச் செய்கின்றது.

காந்தி அடிகளார் ‘ராஜ்கோட்’ மன்னரிடம் வாதாடுகின்றார். வழக்காடிப் பெருவெற்றி கண்டும் சட்டத்தின் துணைகொண்டு மன்னரை அடக்க

மகான் நினைந்திலர். உயிரற்ற சட்டத்தின் திட்டத் தைக் கொண்டு மன்னரைப் பழிவாங்கக் கனவிலும் நினைந்திலர் மகான். “மன்னரே! சட்டதிட்டத்திலும் பெரியது மனச்சாட்சியோடு கூடிய அன்பு வழி. அவ்வழியால் மக்களுக்கு நன்மைசெய்” என்று கூறித் தாமீட்டிய பெருவெற்றியையே தியாகஞ் செய்கிறார் தர்மமூர்த்தியாகிய அடிகளார். நடுவீதியிலே தம்பல்லை உடைத்தோனைத் தண்டிக்க ஊர்க்காவலர் (பொலீஸ்) முன்வந்தபோதும், அறியாமையால் அங்ஙனஞ் செய்தோனைப் பூரணமாக மன்னிக்கின்றார் அடிகளார். பொன்மேனிக் காந்தியார் சாந்தி தவமும் புன்முறுவல் பூக்கத் தம் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம், தென்னாபிரிக்காவில் வீழ்த்தப்பட்ட அவர் பல்லிலாப் பொக்கை வாய், பார்த்தோருளத்தை யெலாம் பரசவப்படுத்தி அன்பின் பெருமையை அறைந்தபடியே இருந்ததைக் கண்டோர் இன்று முளரன்றோ. தம்மைக் கடுஞ்சிறையிலே தள்ளிய தென்னாபிரிக்காவின் அதிகாரப் பெருந்தலைவர் ஸ்மட்சையும் அடிகள் வெறுத்திலர். அதற்குப் பதிலாகத் தம் ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தித் தம் கரத்தால் ஆக்கிய செருப்பை அவர்தம் பிறந்தநாட் பரிசாக வழங்கியபோது, அரசியற்றலைவர் கண்முத்துதிர்க்காது வேறென்செய்வார். பண்புடையாராலேதான் உலகு நிலவுகிறது என்ற வள்ளுவ அறவாக்கிற்கு மேம்பட்ட வாக்கு எங்கேனுமுள தாமோ? ஆகவே சட்டப்பலம் கூட அன்பின் முன்னே தலைதாழ்ந்து நின்றலை நாம் மறத்தல் இயலுமா? இந்தச் சூழ்நிலையிலே வள்ளுவர்

தந்த மற்ருரு பொற்குறள், அதிகாரமுடையோருக்கு எடுத்து மிடுக்குடனுரைக்கும் அறச்சிறப்பை எழுத்தால் விளக்கல் முடிவதொன்று?

வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் தன்வின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து.

இன்றைய உலகில் மன்னருக்கு நற்புத்தி சொல்லுவோர் இலர். அரசியலாளருக்கு அவர் பிழையை இடித்துரைத்து, அவரும் பிறரும் வாழ வழிகாட்டுவோரும் அரிது. இன்றைய ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நலத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்கின்றனர். இஃது இப்படியிருக்க மன்னருக்கு அவர்தம் பிழையை எடுத்துக்காட்டி இடித்துக்கூறும் அமைச்சரைக் காண்பதே அரிதினும் அரிது. வள்ளுவர் தாமே தம்மொரு குறட்பாமூலம் இக்கடமையை யுஞ் செய்கின்றார் :

“இடிப்பாரை யில்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானுங் கெடும்,”

நற்புத்தியை எடுத்துரைக்கும் அமைச்சர் இல்லாவிடின் மன்னவன் தனக்கு வேறு பகைவார்களான இல்லாவிடினுந் தானே அழிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். நற்புத்தி கூறி உலக நலத்திற்கு வழிகாட்டும் அமைச்சர் இல்லாவிடத்தும் உலகம் வறுமை கூராதிருக்க வழிசெய்த வள்ளுவரை நாமெல்லாம் உள்ளி அவர்தம் குறட்பாக்களைக் கற்றுக் கடைத்தேறுவோமாக.

தமிழில் ஒழுகும் அழகு

தமிழ் அமிழ்தோடொத்த நல்ல மெல்வியமொழி யாகும். அதன்கண்ணுள்ள இலக்கியங்களின் இனிமையால் மாத்திரம் அஃது அமிழ்தாகவில்லை. அம்மொழியின் பெயரின்கண் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களாலும் அஃது அத்தன்மை பெற்றுள்ளது. தமிழ் என்ற சொல்லில்வரும் 'ழ' என்பது இடையின எழுத்தாயினும் தமிழுக்கு அமிழ்தச் சுவை கொடுப்பதில் அவ்வெழுத்து மிகுதியான பங்கு பெற்றுள்ளது. இடையின எழுத்துக்களாகிய ய, ர, ல, வ, ழ, ள என்ற ஆறனையும் தனித்தனி செவ்விதாக உச்சரிக்கும்போது 'ழ' ஏனைய ஐந்தினும் பார்க்க மிக மென்மைத்தன்மை வாய்ந்திருப்பது செவியினால் மட்டிடப்படும். மெல்லெழுத்தொன்று தவறி இடையினத்திலே சேர்ந்துவிட்டதோ என அது நம்மை எண்ணச் செய்கிறது. 'ழ'வின் மென்மைத் தன்மையைத் திருக்கோவையென்னுந் தீந்தமிழிலக்கியத்தில் வரும்

“யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி யிருளின்மென்பூச்
சூழு மெழுதியொர் தொண்டையுந் தீட்டியென் றெல்பிறவி
யேழு மெழுதா வகைசிதைத் தோன்புலி யூரிளமாம்
போழுமெழுதிற்றொர்கொம்பருண்டேற்கொண்டுபோதுகவே”
என்ற முகரம் பயின்று வரும் சொற்கள் மூலம் இலகுவினுணரலாம். இங்ஙனம் நம் தாய்மொழியை

உணர்த்தும் பதத்தின்(தமிழ் என்பதன்)கண் அமைந்துள்ள அமிழ்துறழ் தன்மையினாலேயே பாரதியார் 'செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே' என்று அதன் மென்மைத் தன்மையை எல்லோரும் எளிதில் உணருமாறு செவியினோடு சேர்த்துச் செவ்விதாகக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் என்ற பதத்தின்கண் வரும் 'மி' என்பதன் மென்மை யாவருமறிந்ததே. மூக்கினிடமாக அது பிறந்ததிலிருந்தே அதன் மென்மையை யாவருமறிவர். 'த' வல்லினமாயினும் இயற்கையாக வாயைத் திறக்கும்போதே எழுந்தொலிக்கும் அவசரத்தோடு வருதலாலும் மகர முகரங்களாகிய மெல்லோசையையுடைய எழுத்துக்கள் தன்பின் வரத் தான் வருதலாலும் நோய்க்கு மருந்துண்பாருக்கு அந்த மருந்துக்கு அனுபானமாக அமையும் தேனின் குழைவு தமிழ் என்னும் பதத்திற்கு ஏற்படுகிறது.

டகரம் தமிழ்மொழியிலே கடுர ஒலிதரும் வல்லெழுத்து. உலகம் அழியுங்காலத்தும் நெஞ்சம் சிறிதும் அஞ்சாத தலைமகனைத் தன் இடையின் மென் தன்மையால் நடுங்கச்செய்கிறாள் தலைமகள் என்பதனை டகர ஒலிமூலம் திருக்கோவைச் செய்யுட்பகுதி எடுத்தியம்புகிறது. அப்பகுதி:

“ நடுங்கா தவனை நடுங்க நுடங்கு நடுவுடைய விடங்கா, லயிற்கண்ணி..... ”

என்பதாகும். தமிழிலே ஒரு ஆண்டகையையே நடுங்குறச்செய்யும் பகுதியின் பயங்கரத்தைக் குறைத்துக்காட்டப் புலவர் முன்வருகிறார்போலும்.

அதனாற்றான் மேலும் பாவின் முதலாம் அடியை உலக அழிவை “கொடுங்கால் குலவரை யேழேழ் பொழிலெழில் குன்றுமன்றும்” என எடுத்தியம்ப வந்தாராயினும் இடையிடையே மெல்லோசைபயக்கும் முகர லகரங்கள் கலந்துவரும் பதங்களால் அமைக்கின்றாரோ? ஒருவேளை உலகம் அழியினும் நெஞ்சம் அழியாத்தன்மையன் தலைமகன் என்பதனைக் காட்ட மெல்லோசை பயக்கும் பதங்கள் இடம் பெற்றுமிருக்கலாம். மேலேகாட்டிய திருக்கோவைச் செய்யுளின் இரு அடிகளையும் முறைப்படுத்தி ஒரு சேர உரத்துப் படிக்கும்போது ‘ட’கரத்தின் கடுமையால் முகர லகரங்கள் மேலும் மெத்தென்றதன்மை பெறுவது காதில் விழுகின்றது. ஈண்டு இடையின எழுத்துக்களில் முகரத்திற்கு அடுத்தபடி லகரம் மென்மையுடன் ஒலிப்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

“தேம லங்கலணி மாமணி மார்பிற்
செம்ம லங்கயல்கள் செங்கம லத்தண்
பூம லங்கவெதிர் பாய்வன மாடே
புள்ள லம்புதிரை வெள்வளை வாவித்
தாம லங்குக டடம்பணை சூழந்
தண்ம ருங்குதொழு வர்கட மும்மை
மாம லங்களற வீடரு டில்லை
மல்ல லம்பதியி னெல்லை வணங்கி”

இப் பெரியபுராணப் பாடலில் முதல் ஒன்றே கால் அடிகளில் மெல்லெழுத்துக்கள் (மகர லகரங்கள்) இடம்பெற்று லம் லம் லம் என மிருதுவாக ஒலிக்க மூன்றாம் நாலாம் அடிகளிற் பெரும்பாலும் டகரம் மகரத்தோடு பயின்று டம் டம் டம் எனக் கடினமும் விறுவிறுப்பும் பொருந்த மிருதங்க ஒலியை எழுப்புவதைப் பாடலை உரத்து வாசித்துச்

செவியால் நாம் மட்டிடலாம் இவ்விடத்திலும் முன் காட்டியதுபோல வன்மை ஓசைசெறி டகரம் மெல் லெழுத்துக்களின் மென்மையை உயர்த்திக் காட்டு தலை நாம் செவியினால் மட்டிட்டறியலாம்.

தமிழுக்கு இயல்பாக உள்ள குழைவை மெல் வின எழுத்துக்கள் பயின்றுவரும் பாடல்கள் புலப் படுத்துவதை நீதியை யுணர்த்த எழுந்த திருக்குற ளின்கண்ணும்

“ குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர் ”

என்ற குறட்பா மூலம் நாமறிகின்றோம். இந்த ஒன்றே முக்காலடிக் குறள் எத்தனை எத்தனை உயர் தரப் புலவர்தம்முள்ளத்தைக் கவர்ந்த தென்பத னைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர், தெய்வச் சேக்கிழா ராதியாம் புலவர்தம் பாடல்கள் மூலம் நாமறியலாம்.

“ குழலும் யாழமென் றினையன குழைய
மழலைமென் மொழிகளிக் கிருந்தளிக் கின்றமகளிர் ”

—கம்பர்

“ தேம்பொழிந்த சின்மழலை மென்மொழிய செவ்வழியாழ் ”
—சேக்கிழார்

“ எழுதாச்சொல் மழலைததும்பு பசங்குதலைச் சோலைக்கிளி

“ குழலிசை பழகி முழுப்பிரசத்து
மழலையின முதுரு சொற்கிளி ” —குமரகுருபரர்

மேலே காட்டிய பாடலடிகள் குழல் யாழ் என்ற வள்ளுவரின் வடித்தெடுத்த சொற்களின் எதிரொலிபோல நம் காதில் விழுகின்றன.

“ குழலொலி யாமொலி கூத்தொலி யேத்தொலி
யெங்குங் குழாம்பெருகி
விழவொலி விண்ணள வுஞ்சென்று விம்மிமிகு
திருவா ருரின்

..... ”

என்ற திருப்பல்லாண்டுப் பாடலினடிகளிலே முகர லகரங்களின் ஓசைச் சிறப்பு வெளிவந்து ஒரே காலத்தில் இனிய குழலிசையையும் யாமொலியை யும் திருவிழாவிடைக் கேட்கும் பல இனிய ஓசை களையும் நுகரும் உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

உலகநெறிக்கண்ணின்றும் விடுபட்டு இறைவன் அருள்வழிக்கண் ஒழுகும் அப்பரெம்பெருமானார் சென்ற தில்லைசாரும் வழியழகினைச் சேக்கிழார் பெருமான் நமக்குங் காட்டுகின்றார். தில்லையை அணுக அணுக அப்பெருமானுடைய உளத்திலேற் பட்ட குளிர்மையைப் புறக்குளிர்மையோடு சேர்த்துச் சேக்கிழார் காட்டுமழகு உடலுக்கும் உளத் திற்கும் உயிருக்குமே தண்மை பயத்தலை,

“ மனைப்படப்பிற் கடற்கொழுந்து வளைசொரியுங்
கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி
நனைச்சினைமென் குளிர்ஞாழற் பொழிலாடு
வழிக்கொண்டு நண்ணும் போதி
‘ வினைப்பவர்தம் மனங்கோயில் கொண்டருளு
மம்பலத்து நிருத்த னுரைத்
தினைத்தனையாம் பொழுதுமறந் துய்வனே’
வெனப்பாடித் தில்லை சார்ந்தார்”

என்ற பாடலின் இரண்டாமடி சொல்லோசையி னாலே காட்டுகிறது. ‘நனைச்சினைமென்’ என்னும் போது மெல்லிய ‘ன்’ என்ற எழுத்துச் சொற்க னுடே பயின்றுவருதலையும் ‘குளிர்ஞாழற்பொழில்’ என்னும்போது ஞகர முகர லகரங்கள் பதங்களி னிடையே கலந்து வருதலையும் நம் காது கேட்கிறது. இரண்டாம் அடியினைப் படிக்கும்போது மெல் லோசை பயக்கும் இவ்வெழுத்துக்களால் நாமும்

அவ்வடியாருடன் குளிர்சோலையினூடே செல்லு வது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இந்தநிலையில் இறைவன் நம்மை விட்டு எங்கோ தூரத்திலுள்ளான் என்ற உணர்ச்சி ஒழிந்து அவன் நம்மோடொன்றியிருக்கும் இயல்பினைப்பாடலின் முன்றமடி உணரச்செய்கிறது.

மெல்லெழுத்துக்களின் நல்லோசையினாலே ஒரு சங்கப்புலவர் ஒரு குளிர்பூங்காவினை நமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகிறார். குயிலினங்கள் அச் சோலையிலே இலைமிகுதியிலே பறக்கமுடியாது தாவியும் தத்தியுந் திரியுந் காட்சி நம் கண்ணைவிட்டகல் கின்றதில்லை. 'வெயில்நுழை பறியாக் குயில்நுழை பொழில்' என்பதே அந்த ஓவியத்தினைத் தீட்டும் அடி. நகர லகரங்களின் சேர்க்கையா லேற்பட்ட குழைவினாற் குளிர்பொழிலுங் குயிலினமும் நமக்குத் தோற்றந் தருகின்றன.

ஆண்டவனுடைய படத்தையே அடியார்கள் தம் கண்ணினும் மனத்திரையினும் எழுதி அவன் திருவடியைத் தலைப்படலைக் குமரகுருபர முனிவர்,

“கடவு மயிலு மயிலு மொழுகு கருணை வதன பத்மமுங்
கமல விழியும் விழியும் மனமு மெழுதி யெழுதி ... அடிகள்
பணியு மடியர்”

என வரும் அடிகளில் நமக்குக் காண்பிக்கின்றார்.

[கடவும் மயிலும் - தி செலுத்தும் மயில்; அயிலும் - உனது வேற்படையும்; கமல விழியும் - உனது தாமரை போன்ற விழியும் (ஆகியவற்றை); விழியும் மனமும் எழுதி - (அவை தரும் அழகின் மிகுதியினாலே) தமது விழியின்கண்ணும் மனத்தின்கண்ணும் பொறித்துவைத்து.]

மெல்லோசை பயின்றுவரும் எழுத்துக்களாகிய மகர லகர முகரங்கள் மாத்திரமன்றி அவை கலந்து வரும் பதங்களும் இரட்டித்து வருதலால் ஒழு கோசைமிக்கு பாட்டே ஓவியமாகிவிடுகின்றது.

புலவர்கள் இங்ஙனம் தமிழிலக்கியத்திற்குப் பல்வகைச் சிறப்பும் ஏற்படக் கையாளும் உத்திக்கு இனிய ஓசைபயக்கும் எழுத்துக்களே உறுதுணையாயுள்ளன.

“.....சேன்நின்று

இழுமென இழிதரும் அருவிப்

பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே ,

என இறைவனிடம் அடியார்களை ஆற்றுப்படுத்தும் நக்கிரர் என்ற புலவர் பெருமான் திருமுருகாற்றுப் படை. நடுவிலே தமிழின் விழுமிய ஓசைநயத்தை ஆற்றின் ஒவியோடு சேர்த்து அடியாரை இன்பக் கடலிலே படியச் செய்கிறார். இத்தகைய தமிழினாலே போற்றப்படும்,

‘ இழுமெ னருவி சொரியு மிமைய முதல்வி புதல்வன் ’

முருகனும் குமரகுருபரசுவாமிகள் வாக்கிலே, ‘ இழுமென்மொழித்தெளி தமிழின் வடித்திடு நவரசமே ’ ஆகி நமக்கு இன்பம் அருளுகின்றான். தெய்வமே தமிழின் வசமாயின் தமிழைத் தெய்வத் தமிழ் என்னுது வேறெப்படிக்கூற முடியும்?

அன்பெரழுக்குள்ள மெல்லோசைத் தமிழ்த் தெய்வம் தன் அன்பின் மிகுதியினாலே உள்ளந் திருத்தி இதயங் கனியச்செய்து ஆண்டருள்வாளாக!

இலக்கியங்களில் நகைச்சுவை

இலக்கியச் சுவைகளை ஒன்பது வகையாக்கிக் கூறுவர் தமிழ்ப் பெரியார். பண்டைய தமிழிலக்கியங்களிலே காதல் வீரச்சுவைகள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. உடல் வளர்ச்சிக்கு நாமுண்ணும் உணவில் அறுசுவைகள் அமைந்திருக்குமாறுபோல, உயிருளப் பண்பாட்டிற்கு உதவும் இலக்கியங்களிலும் ஒன்பது வகைச் சுவைகளும் இடம்பெறலால் இலக்கியங்கள் உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத அமிழ்தம்போன்று படிப்போர் உளத்துக்குப் பெரிதும் உவகை பயக்கின்றன. நாவால் அனுபவிக்கப்படும் அறுசுவையினுஞ் செவியால் நாம் நுகருங்கவிச் சுவை எத்துணையோ மடங்கு சிறப்புடைய தெனத் திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். பொன், மணி, நிலம் ஆகிய செல்வங்களிலும் இலக்கியச் சுவைச் செல்வந் தலைசிறந்ததென வள்ளுவனார் :

‘செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை’

என்று திறம்பட மொழிகின்றார். நவரசங்களையும் தம் கவிதைவழியே புலப்படுத்தும் புலவர்கள் தேவரினுஞ் சிறந்தவர். அச் சுவைகளை உணர்ந்து அநுபவிப்போர் அமிழ்தமுண்பவர் போல்வர்.

ஒன்பது சுவைகளில் வீரமுங் கோபமும் எரிவை உண்டாக்கும் உறைப்புச் சுவைபோன்றிருப்ப நகைச் சுவையோ தேனையும் பாளையும் போன்று எல்லோரையும் வசியப்படுத்துகின்றது. கடிகாரங் களவாடிய ஒருவரைப் பார்த்து மற்றொருவர் பிறர்முன்னிலையில் நேரம் யாதாயிருக்குமென வினவினார். அதற்கு விடையாக மற்றவர் பால்கறக்கும் நேரமாகிவிட்டதென்றாம். தம்மைக் கெட்டிக்காரனென மதித்துத் தம் பேதைமையால் தாம் கறவை மாடொன்றினைக் களவாடிய இழி தொழிலைப் புலப்படச் செய்துவிட்டார் நேரங்கேட்டறிய முன்வந்தவர்! ஒட்டகம் ஒந்தியைப் பார்த்து, “ஐயோ, பாவம்! உனக்கு முதுகிற்குனல் விழுந்துவிட்டதே” என்று இரங்கின்றும். இத்தகைய நகைத் துணுக்குக்கள் உலகியல்பை நன்றாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. உலகியல்பைப் புலப்படுத்துவதோடு நகைச்சுவை நம்முடலிலுள்ள நரம்புகளுக்கூடாகக் குருதி ஒட்டத் தையுந் தூரிதப்படுத்தி முறுக்கேறிய நரம்புகளுக்கு மின்சக்திப் பரிகாரம்போன்ற நற்பயனளிக்கின்ற தென ஓர் அறிஞர் கூறுகின்றார்.

மனிதர் வாழ்நாளில் எய்துங் கசப்பும் கவலையும் ஏமாற்றங்களும் அவர் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க முற்படுகின்றன. இத்தகைய நிலையில் மனிதர் தம் கவலையை மறந்து உளமகிழ்வெய்தும் வாய்ப்பு இடையிடையே ஏற்படாவிடில் இப்பூவுலகே நரகமாகிவிடும். ஆகவே மனிதர் கவலையை யோட்டிச் சிரித்து உற்சாகமெய்த நல்ல எழுத்தாளருடைய நூல்களை வாசிப்பதும், விகட நடிகருடைய நகைச்

சுவைப்பேச்சுக்களை அநுபவிப்பதும் வாழ்க்கைக்குச் சுவையும் இன்பமுட்டுகின்றன. தென்னாலி ராமன் கதையும், அவிவேக பூரணகுரு கதையுந் துக்கத்துக்கு நல்ல மருந்தாவன.

சுப்பிரமணியபாரதியார் வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமையுடன் போராடினார். வான வெளியிலே ஓய்ந்தாராகப் பறந்து திரியுங் காட்டுப் பறவை போன்ற கவிதைவெறி பிடித்த இக்கவியரசர், புதுச் சேரியிலே சிறுவீட்டிற் கூண்டுக் கிளிபோல் அடை பட்டுக் கிடந்தார். அந்த நிலையிலே, விரும்பியவா றெல்லாம் வானப்பரப்பிடைப் பறந்து சோலையிற் பழமுண் டுறங்கிப் பண்மீழற்றுங் குயில் பாரதி யாரைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. அவரது புதுமைப்படைப்பாகிய குயிற்பாட்டிலே பாரதியா ருடைய நகைச்சுவை ஒளிவிட்டு மிளர்கின்றது. குயிலின் கூற்றிலே வைத்துக் குரங்கின் அழகினைப் பற்றிப் பாரதியார் பாடுவது உண்மைக்குப் பொருத் தமர யிருப்பதோடு நகைச்சுவையோடும் வெளிப் படுகின்றது :

“..... வானரே
 ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே பெண்மைதான்
 எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே நின்னழகைத்
 தப்புமோ? மையல் தடுக்குந் தராமாமோ?
 மண்ணிலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மாவிடரே
 எண்ணிநின்றூர் தம்மை, எனிலொருகால் ஊர்வகுத்தல்
 கோயில், அநச, குடிவகுப்புப் போன்றசில
 வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்
 மேனி யழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
 கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே

வானர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர்நிக ராவாரோ?
 ஆன வரையும் அவர்முயன்று பார்த்தாலும்
 பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை
 எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
 மீசையையுந் தாடியையும் விந்தைசெய்து வானர்தம்
 ஆசை முகத்தினைப்போ லாக்க முயன்றிடிலும்
 ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
 கூடிக் குதித்துக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
 ஏறத் தெரியாமல் ஏணிவைத்துச் சென்றாலும்
 வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
 வானரர்போ லாவாரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே
 ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
 பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு கந்தைபோல்
 வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
 தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ?
 சைவசத்த போசனமும் சாதிரியப் பார்வைகளும்
 வானரர்போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?
 வானரர் தம்முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன்
 பிச்சைப் பறவைப் பிறப்பிலே தோன்றிடிலும்
 நிச்சயமா முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால்
 தேவரீர் காதல்பெறும் சீர்த்திகொண்டேன் தம்மிடத்தே
 ஆவலினாற் பாடுகின்றேன் ஆரியரே கேட்டருள்வீர்.'

இப் பாடற்பகுதியிலே 'கூனியிருக்கும் கொலு
 நேர்த்தி', 'மீசையையுந் தாடியையும் விந்தைசெய்
 தல்', 'வானர்தம் ஆசைமுகம்', 'ஈனமுறும்
 கச்சை', 'பாகையிலே வால்' என்பன போன்ற
 தொடர்கள் நம் மனத்தில் எழுப்புங் காட்சிகளையும்
 உணர்ச்சிகளையும் என்னென்போம்! 'தெய்வம்
 கொடுத்த திருவால்' என்ற தொடரிலே அமைந்
 துள்ள சுவை கோடி பெறுமே!

பாரதியாரிடங் குடிக்கொண்டிருந்த நகைச்சுவை அவர்தம் பல அல்லல் நிறைந்த வாழ்க்கையில் நல்ல மருந்தாயுதவியதோடு நமக்கும் நல்ல சுவை தருகிறது.

குரங்குக் கூட்டமொன்று நிகழ்த்தும் ஒரு சம்பவத்தை ஒரு பாட்டாலே தீட்டுகின்றார் நக்கீர தேவர். குறும்புக் குணமும் மரமேறுஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த குரங்குகள் பழமரம் ஒங்கிய மலைச்சாரலொன்றினை அடைகின்றன. அழுத்தமான பளபளப்பு நிறைந்த மலைச்சாரல் நிலத்துள் ஒரு குரங்கு அபூர்வமான பொருளைக் கண்டுவிட்டது. தன் சினேகிதருக்கும் அதனைக் காட்டுகிறது. செக்கச் சிவந்த, வாயில்நீருறச்செய்யும் பழமே அது கண்ட அருமைப் பொருள். தம் கூரிய நகத்தாற் கல் நிலத்தைத் தோண்டிக் கனி கவர முற்படுகின்றன துள்ளித் தொங்கி உயர்மரமேறி மகிழும் வானரங்கள். பாட்டு வருமாறு :-

“ கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கும் உடனீண்டி - வல்லே
இருந்துகிராற் கற்கினைக்கும் ஈங்கோயே மேனிப்
பொருந்தராப் பூண்டான் பொருப்பு.”

[ஈண்டு - நெருங்கி ; இருந்து உகிராற் கல்கினைக்கும் - குந்தியிருந்து நகத்தினாற் கல்லைத் தோண்டிக் கனிபெற முயலும் ; ஈங்கோய் - ஒரு தலம்.]

சுலிங்கத்துப் பரணி, இலக்கிய வரிசையிலே பலவகைச் சுவைகளுங் கலந்திருக்கும் நூல். வீர உணர்ச்சி மீறிடும் போரினைப்பற்றிக் கூறும் இந்த நூலிடையே மிகுதியாக வரும் நகைச்சுவை சிற்றிளஞ் சிரூர்க்குப் பேருவகை தரும். வீரர் வழி

படும் தேவியை விட்டகலாமல் அவளுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் பேய்களின் உருவினை இத்துணைச் சிறப்போடு வேறு எந்த நூலும் எடுத்தியம்பவில்லை. போரின்மையால் தீராத பசியால் வாடும் பேய்களின் கை காலாகிய உறுப்புக்கள் இதோ நம்முன் காட்சியளிக்கின்றன.

பெருநெ டும்பசி பெய்கல மாவன
பிற்றை நாளின்முன் னுளின் மெலிவன
கருநெ டும்பனங் காடுமு முமையங்
காலுங் கையுமு டையன போல்வன.

[பசி பெய்கலம் - பசி குடியிருக்கும் பாத்திரம்.]

உண்ண உண்ணப் பசி முதிருவதன்றித் தீராத பேய்களின் வயிற்றிலிடுவதற்கு வாய் என்ற வாயில் மிகச் சிறியதாகிவிட்டதாம். வயிற்றிலே வாயமைத்து மலைமலையாக ஊனுடன் ஊணையும் வாரிச் செலுத்தினால் ஒருவேளை அவற்றின் பெரும் பசிக்கு மருந்து ஏற்படலாம். இவ்வளவு பசி மிக்க பேய்களின் வாயின் தோற்றமும் முழந்தாளின் மெலிந்த காட்சியும் பசுட்டிலே அப்படியே காட்சி தருகின்றன :

வன்பி லத்தொடு வாதுசெய் வாயின
வாயி னுளிறை யாதவ யிற்றின
முன்பி ருக்கின்மு கத்தினு மேற்செல
மும்மு ழும்படு மம்முழந் தாளின.

[பிலம் - குகை.]

ஓட்டைப் பாத்திரத்துட் பேயொன்று கூழ் வாங்குகின்றது. கூழோ புறத்திலே ஒழுகுகின்றது. வெளிப்பக்கம் கூழொழுகக் காரணம் யாதென ஒரு பேய் நுணுகி ஆராய்ச்சித் துறையிலே முனையைச்

செலுத்துகின்றது. காரணங் கண்டறிய அப் பாத்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கிறது. பாவம்! பசி மிகுந்த பேய்க்குக் கிடைத்த கூழெல்லாம் நிலத்திலே சிதறிவிட்டது. இந்த விருந்துக் காட்சியைப் புலவர் காட்டிப் பேயின் புத்தித் திறனை அழகாகப் பாடுகின்றார் :

பொல்லா ஓட்டைக் கலத்துக்கூழ்
புறத்தே யொழுக மறித்துப்பார்த்
தெல்லாங் கவிழ்த்துத் திகைத்திருக்கும்
இழுதைப் பேய்க்கு வாரீரே.

[மறித்துப் பார்த்து - திருப்பிப் பார்த்து; இழுதை - மூடத்தன்மை உடைய; வாரீர் - குடிக்கக் கூழை வார்த்து விடுங்கள்.]

சுவியரசன் கம்பன் இந்த நகைச்சுவையைக் கையாளும் முறையையும் பார்ப்போம். அநுமன் வீரர் வரிசையிலே முன்னிற்பவன். தன்னை மறந்து இராம சேவையிலே முற்றாக ஈடுபட்ட ஆண்டகை அவன். சீதா தேவியைத் தேடிவந்து கண்டு அவளுக்கு உறுதி வார்த்தை இயம்பிச் சோகம்போக்கி மீளுகையில் அவன் இராட்சத பூமியிலே செய்த அழிவுகள் அளவற்றன. பஞ்ச சேனாபதிகள் சேனா வீரர் அரக்கர் குழுவினர் பலரை மாய்த்ததோடு இராவணன் மைந்தன் அட்சகுமாரனையுங் காலனுலகிற்கு அனுப்பிக் காலகாலனாய் விளங்கினான். ஈற்றில் இந்திரசித்து ஏவிய நாக பாசத்தால் வலியின்றிக் கட்டுண்டவன்போலத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளுமாற்றால், இராவணனை நேரே கண்டு, இராமன் புகழையியம்பி அவனைத் திருத்தும் வழியிலும் ஈடுபடவிரும்புகிறான். இந்த நிலையில் அவன்

இராவணன்முன் இழுத்துச் செல்லப்படுகின்றான். அவன் வலியை நன்கு ஓர்ந்த இராவணன் கோப மீதூர மிடுக்குடன் அவனைப்பற்றி வினவுகின்றான். அதே மிடுக்குடன் அநுமன், தேவர்கள் பணிந்து நிற்கும் இலங்கை யரசனுக்குக் கொலுமண்டபத்தில் விடையிறுக்கும்போது தான் வாவி மைந்தன் அங்கதன் தூதன் என்கின்றான். அரக்க மன்னன் கோபமெல்லாம் பறந்தது! வாலியின் சுகம்பற்றி விசாரிக்கின்றான். அப்போது இளிவரலும் நகைச் சுவையும் ஒருங்கே ததும்ப அநுமன் இறுக்கும் விடையைக் கம்பன் காட்டுகின்றான். “ வாலியின் நாமத்தைக் கேட்டு அஞ்சறும் அரக்கனே கேள். பயத்தை விட்டுவிடு. பயமற்று நீ இருக்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்து விட்டது. உன்னைக் கட்டி யோட்டிய வீராதிவீரன் வாவி இராமன் அம்பொன்றால் எய்திய பேற்றை அறிதி ” என்ற கருத்தை அடக்கி, இயம்புகின்றான்:

“ அஞ்சலை யரக்க பார்விட்
டந்தர மடைந்தா னன்றே
வெஞ்சின வாலி நீளான்
வாலும்போய் விளிந்த தன்றே.”

அநுமன் சொற் சாமர்த்தியத்தையும் அவன் மிடுக்கான நகைச்சுவையையும் கம்பன் ‘வாலும் போய் விளிந்த தன்றே’ என்ற கூற்றிலே தெளிவாக்குகின்றான்.

இராவணேசுரன் ஒரு குரங்கால்மாத்திரம் அரச அவையிலே இரங்கத்தக்க இழிகிலைக்கு ஆளாகின்றனா? இராம தூதனைத் தனக்கு உய்வழி காட்டவந்த அங்கதனை யாரென வினவி மேலும் ஈனமெய்துகின்றான். தன் புகழையே

இடையறாது கேட்டுச் செருக்குற்ற இராவணனுக்குச் செருக்கொழியத் தலைபத்தும் நிலத்தைப் பார்க்க விடையிறுக்கின்றான் அங்கதன். முன்னிலையில் நிற்கும் அம் மன்னவனைப் படர்க்கை இடத் தவன்போல் வைத்து அங்கதன் நிகழ்த்தும் கூற்று அனுமன் கூற்றுப்போலவே இளிவரலும் நகையும் கலந்த தொன்றாகும். அது இராவணன் நிலையை மேலுங் கேவலமாக்குகின்றது :

“ இந்திரன் செம்மல் பண்டோ
 ரிராவண னென்பான் றன்னைச்
 சுந்தரத் தோள்க ளோடும்
 வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
 சிந்தூரக் கிரிக டாவித்
 திரிந்தனன் தேவ ருண்ண
 மந்தரக் கிரியால் வேலை
 கலக்கினான் மைந்த னென்றுன் .”

இராவணன் வாலி வாலாற் கட்டுண்டது பலருமறிந்த இரகசியம். ஆயின் இராவணன் பட்ட அவத்தை அவனுக்கு மாத்திரம் இதுவரை தெரிந்திருந்தது. பத்துத் தலைகளும் மலைகளின்மீதெல்லாம் மோதி மோதி நெருக்குண்ண அந்தரத்திலே வாலி வாலில் இராவணன் சுழன்ற அந்த இரங்கத்தக்க நிலையை அரக்கர் வருக்கத்துக்கே விரித்துரைக்கின்றான் அங்கதன். ஒரு குரங்கால் இராவணன் பட்ட கேட்டையெல்லாம் எடுத்தியம்பும் அங்கதன், அரக்க மன்னனோடு இரக்கமிலா அரக்க வார்க்கமும் யுத்தம் முளின் இராம இலக்குவராலும் குரங்கினங்களாலும் எய்தும் அவல நிலையையும் குறிப்பா லுணர்த்துகின்றான்.

தமிழிலே தோத்திர இலக்கியங்களிலும் நகைச் சுவை அமைந்துள்ளது. தாம் பிறந்த சீகாழியின் வளத்தைச் சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஓரிடத்திலே குறிப்பிடுகின்றார். மருதவளத்தை உச்சப்படியிலே வைத்துக்காட்டும் சுவாமிகள் நறுமலர்களின் சேர்க்கையால் மருதநிலப்பொய்கை மதுமலர்ப் பொய்கை ஆகின்றதென்கின்றார். அத்தகைய பொய்கையுள் ஒரு சிறு நாடகம் நிகழ்கிறது. தெளிந்த நீருள்ள பொய்கையிலே பச்சிலைகளின் நடுவே நீலக்குவளைகள் செழிப்புடன் மலர்ந்திருக்கின்றன. தவளையொன்று குவளையின்முன் தன் வாய் திறந்தபடியே அமர்ந்திருக்கின்றது. கொழுத்த இருல் மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. இருலின் துள்ளல் குவளைமலரை அசைத்து அதன்கண் நிரம்பியுள்ள தேனை வெளியே துளும்பச் செய்கின்றது. அந்தத் தேன் முழுவதும் தவளையின் பிளந்த வாய்க்குள் புகுந்துவிடுகின்றது. தவளைக்கு இன்று கிட்டியது தான் விருந்தாகும். விருந்தென்ற புதுமை உடைத்தென்பது கருத்து. பூச்சி புழுவுண்ணும் சேற்றுத் தவளைக்குத் தேனருந்தும் அருபவத்தை ஊட்டும் இம் மருதநிகழ்ச்சி நமக்குஞ் சிரிப்பு விருந்து அருத்துகிறது.

“ மைச்செறி குவளை தவளைவாய் நிறைய
மதுமலர்ப் பொய்கையிற் புதுமலர் கிழியப்
பச்சிற வெறிவயல் வெறிகமழ் காழிப்
பதியவ ரதிபதி கவுணியர் பெருமான்
.....”

இவ்வண்ணம் நயச்சுவையாகிய நகைச் சுவையை நல்லமுறையில் உணர்த்தும் இலக்கியங்களைக் கற்று நலம்பெற்றுத் தமிழன் னையை வாழ்த்துவோமாக.

வாடாமலர்

பழந் தமிழ் நாட்டில் உளங் கவரும் வகையில் ஆண்பாலாரோடொப்பப் பெண்பாற் புலவரும் பாக்கள் யாத்துத் தமிழ் மாதாவிற்சுச் சூட்டினர். அன்னோருள் சங்ககாலத்திருந்த வெள்ளிவீதியாரு மொருவர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களில் அம்மையாருடைய பாடல்கள் இறவாப் புகழுடையனவாக மிளிர் கின்றன. தம் உயிரனைய காதற் கொழுநனைப் பிரிந்த காரணத்தால் அம்மையார் நெய்தற்றிணைக் குரிய இரங்கலொழுக்கப் பாக்கள் சில பாடியுள் ளார். அவை சுவைமிகுதியாற் கற்றோருளத்தைக் கவர்வனவாயின. தமிழ்நாட்டு மூதாட்டியாராகிய ஒளவைப்பிராட்டியாரே வெள்ளிவீதியாரின் துன்ப மிகுதியை அகநானூற்றிற் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, இவ்வம்மையார் கற்பனைமாத்திரையானே செய்யு ளியற்றாது தம் காதலன் பிரிவால் தாம் அனுப வித்த அனுபவங்களை யெல்லாம் கொட்டித் தந்திருக் கிறார், கொக்கினைத் தூதாகச் செல்லுமாறு வேண் டும் பல நலங்களுங் கனிந்த நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்றில். அச்செய்யுள் பின்வருமாறு :

சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே,
துறைபோ கறுவைத் தூமடி யன்ன
நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே

யெம்மூர் வந்தெம் மொண்டுறைத் துழைஇச்
 சினைக்கெளிற் றூர்கையை யவநூர்ப் பெயர்தி
 யனையவன் பினையோ பெருமற வியையோ
 ஆங்கட் டம்புன லிங்கட் பரக்குங்
 கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
 இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே.

[வெள்ளாங் குருகு - வெண்ணிறக் கொக்கு, நாரையு
 மாம்; போகு - அழுக்குப்போன; அறுவை - புடைவை;
 தூவி - சிறகு; துழைஇ - துழாவி; ஆர்கை - உண்ணல்;
 மறவி - மறதி; இழை - ஆபரணம்; பருவரல் - துன்பம்.]

‘சிறிய வெண்ணிறக் குருகே! சிறிய வெண்ணி
 ரக் குருகே! நீர்த்துறையிற் கழுவிய வெள்ளாடை
 யின் மாசற்ற மடிபோன்ற நன்னிறமுடைய - சிறகு
 படைத்த வெள்ளிய குருகே! அவ்விடத்துள்ள
 இனியநீர் இவ்வூரிடத்தும் பரக்கின்ற கழனிகள்
 சூழ்ந்த அந்த நல்லூரின் கண்ணுள்ள எனது காத
 லர் பாலேகி, என்னுடைய கலன்கள் கழலுகின்ற
 நிலையை இதுவரை சொன்னாயில்லை. எமது ஊர்த்
 துறையிற் புகுந்து சினையுள்ள மீனைப் புசித்து
 அவநூர்க்குச் செல்வாய்; எமது ஊரிற் புசித்த
 நன்றிமறவாமல் இனி அவரிடங் கூறத்தக்க அன்
 புடையாயோ? அல்லது மறதியையுடையாயோ?
 கூறுவாயாக!’ என்பது மேற்படி பாடலின் கருத்
 தாகும்.

காதலனைப் பிரிந்து துன்புற்று வாடும் தன்
 நிலை ஓராது மீனிரை தேடலிலேயே ஆர்வமுள்ள
 குருகின் சிறுமையை நினைந்து சிறு வெள்ளாங்
 குருகே என்கிறாள் தலைவி. பென்னம் பெரிய தன்
 காதல் வருத்தத்தைப் பொருட்படுத்தாது தன்
 சிறிய உடலையே நிரப்ப முயற்சிக்கும் உடல்

வெளுத்த கொக்கினைச் 'சிறுகுருகு' என்னது வேறெவ்வாறு தலைவி விளிப்பாள்? பொல்லா வல்வினையாற் காதலனைப் பிரிந்த தன் காதலின் கொடுமையை அறியுஞ் சக்தி அக் கொக்கின் குஞ்சுக்கு விளங்குதல் இயலாதென்பாள் 'சிறுகுருகு' என்கிறாள் எனினுமமையும். நீர்த்துறையில் வண்ணான் அழுக்குப் போக்கிய தூய வெண்துகிலின் மடிப்பினை ஒத்த சிறகினையுடைய அக் குருகின் உள்ளந்தான் எத்துணைக் கொடுமை நிரம்பியது. தோற்றும் உடலின் வெண்மை அதன் உளத்திற்கு இல்லைப்போலும் என்னக் குறிப்பாள். 'துறை போகு அறுவை.....குருகே' என்கிறாள். உணவு தேடவரும் உனக்கு உணவருத்துவது எமதூரின் எமது தண்டுறைதானே! ஒருகாலேயன்றிப் பல காலும் வந்து பன்னெடு நேரம் கொத்தி அலை நுரை கோதி மின்வேட்டை யாடுவை யென்பாள் 'துழைஇ' என்கிறாள் அளபெடையும் கொடுத்து. எமதூர்த்துறை உனக்கு உணவருத்தும் அந்நன்மை கருதியேனும் நீ எனக்காக ஓர் உபகாரஞ் செய்ய வல்லையோ? எனக்காக நீ அதிகம் பிரயாசை எடுக்க வேண்டுவதில்லை. நீ வயிரூர மீனருந்திய பின் சென்று தங்கும் ஊரிலேதான் என் கருமமு முளது. அங்குள்ளார் என் உயிரினைய காதலர். அவரிடம் என் துன்ப மிகுதியைக் கூறுவதே நீ செய்யும் உபகாரமாகும். ஒருவேளை ஆண்டுப் பறந்து செல்லுங்கால் சிறு குருவியாகிய உனக்கு உடற்றளர்ச்சி ஏற்படுமென அஞ்சவேண்டுவதில்லை. ஆங்குள புனலே ஈங்கும் வரலால் அதனுடன் வரும் மீனினை உண்டு நீ அவருர்க்கு வயிற்றை

நிரப்பியபடியே சென்று அவரை அணுகு என்பாள், 'ஆங்கட்டம்புனல் ஈங்கட்பரக்கும்' என்கிறாள். தன்னுள்ளத்துத் தேனினும் இனிமை மிக வீற்றிருக்குங்காதலனது ஊரின் நீரினைத் 'தீம்புனல்' என்னுது தலைவி வேறெங்ஙனம் இயம்புவள்? நல்ல நாட்டின்க ணுள்ளாரது குணநலங்களும் நல்லனவே; எனவே நீ சென்று உரையாமையே அவர் இங்கு வராததற்குக் காரணமாகுமன்றி அவர்தாம் எக்கொடுமையுமில் ரென்பாள், 'நல்லூர் மகிழ்நர்' என்கிறாள். என் துன்ப மிகுதியை நீ பலபடப்புனைந்துகூற வேண்டுவதில்லை. என் உடல்நிலையை நீ பார்த்து என் கைவளை கழன்று விழுமதை நீ அவருக்குச் செப்பும் அளவில் அவர் என்னை நாடி வருவார். இதனை இயம்பாது 'துறையைத் துழைஇ' உன் வயிற்றை மாத்திரம் நிரப்பல் பிழை என்பாள் 'என் இழைநெகிழ்பருவரல் செப்பாதோய்' என்கிறாள். என் துன்பமிகுதியை நீ முன்னரே கூறியிருக்க வேண்டியதே முறையானதாயிருக்கவும் நீ இதுவரை அங்ஙனஞ் செய்தாயல்லை. எனவே, காலந் தாழ்த்தாது நீ உடனே என் காதலரிடம் தூது செல்லுதி எனக் குறிப்பாக 'செப்பாதோயே' என்ற சொல்லினால் தலைமகள் தன் இரங்கல் நிலையைப் புலப்படுத்தி அக்குருகினை வேண்டுகின்றாள்.

வெள்ளிவீதியார் பாடிய இவ்விரங்கற் பாபழந் தமிழ்ப் பாடல்களுக்குள்ளே நம் நெஞ்சை ஈர்த்து என்றும் வாடாமலராக நின்று நிலவுகின்றது.

வரையாது வழங்கும் வள்ளல்கள்

பாரி ஒரு சிறந்த கொடையாளன். தன்னிடம் வந்து இரப்போருக்கு இல்லை என்னாது கொடுப்பவன் அவன். அப்படிக்கொடுக்கும்போது அவன் தனக்கென எதையாவது வைத்திருப்பதில்லை. தன்னைப்பற்றி நினைக்காமலே பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழும் பண்பினன். பிறர் தன்னிடம் பெறக்கூடிய வற்றைப் பெற்று மகிழ்ந்ததைப் பார்த்துத் தானும் தன் மனம் நிரம்பியவன். பிறர் மகிழ்ச்சியிலேதான் மகிழ்வெய்தியவன். இப்படித் தனக்கென ஒன்றையுஞ் சேமித்து வைத்திருக்காது பிறருக்குக் கொடுக்கும் அவனியல்பு மேகத்தைப் போன்றது. மேகம் தனக்கென ஒன்றையும் வைத்திருப்பதில்லை. அதனியல்பு மழை சொரிதலே. அங்ஙனம் சொரியும் போதும் கெட்டவர் நல்லவர் தகுதியுடையவர் அஃதில்லாதவர் என்ற பாகுபாடு சிறிதும் இன்றி எல்லோருக்கும் ஒருங்கே பயன்படப் பெய்தலால் மேகம் நீரினை வழங்கும் என்பார். இப்படி வழங்குந் தன்மை உடையவர்களே வள்ளல்கள். தங்கள் தேவையைப் பொருட்படுத்தாது கொடுப்பதோடு மாத்திரம் நில்லாது அங்ஙனம் கொடுக்கும்போதும் உள்ளங் குளிர்த்து மகிழ்ந்து அளிப்பர் அவர். இப்படிப் பயன்கருதாது பிறர் நன்மை ஒன்றற்காகவே

மழைநீர் பெய்தலால் திருவள்ளூர் 'வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்' என்றும், 'வானம் வழங்கா தெனின்' என்றும் தமது திருக்குறள் நூலில் வாறொடு சேர்த்து வழங்குதல் என்ற பதத்தை எடுத்தாளுகிறார். எனவே, வள்ளல்கள் வாணுக்குச் சமமாக வழங்குவார்கள். வழங்கும் வள்ளல்களை வள்ளியோர் என்பர் புலவர். ஆல மரமோ அரசமரமோ பழுத்தால் ஆயிரம் ஆயிர மான கிள்ளையும், குயிலும், குக்குறுப்பானும், பாட்டிசைக்கும் பச்சைக் குருவியும் பழத்தை நாடி வந்து சேர்ந்து உண்டு வயிறு நிரப்பி மகிழ்ச்சி கொண்டு கீதம்பாடி அம்மரங்களிலேயே உறங்கும் இயல்பின. இங்ஙனமே வள்ளல் ஒருவன் இருந்தால் நாற்றிசைப் புலவரும் அவனை நாடி வந்து தஞ்சமென அடைவர்; பரிசில்கள் பல பெற்று அவனை வாழ்த்திச் செல்வர். இதனால் வள்ளல்கள் கொடுத்துக் கொடுத்து மகிழ்வடைவதோடு அமையாது புலவர்தம் பாடல்களும் பெற்றுப் புலால் உடம்பழியவும் புகழுடம்பினோடிலங்குவர். அவர்கள் புகழுக்காகக் கொடுப்பவர் அல்லர். ஆயின் புகழ் அவரை வலியவே அடைகின்றது. கடையெழு வள்ளல்கள் இப்படிப்பட்ட உயரிய தன்மை வாய்ந்தவர். இவரே வள்ளியோர் எனப்படுவர்.

புலவர் ஒருவர் ஒருதினம் காடுசார்ந்த குன்றொன்றினூடாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அடர்ந்த காட்டினிடையே கூட்டங் கூட்டமாகக் கொடு நீண்ட யானைகள் சென்றுகொண்டிருக்கும் அழகினைப் பார்த்தார். தம்மிச்சையாகத் திரியும் அவற்றைப் பார்த்ததும் ஆயென்னும் அண்டிரன்

ஆகிய கொடையாளியின் ஞாபகம் வந்தது. அத்துடன் சேர்த்து ஒரு கற்பனையும் அவர்தம் மனத்தெழுந்தது.

வறுமையால் வாடும் பாணன் பாடினி புலவர் ஆகிய பலர் பலகால் கண்ணிடுங்கி உடலொடுங்கி நாவரண்டு அடியெடுத்து வைக்கவும் முடியாத நிலையிலே அண்டிரன்போன்ற வள்ளல்களிடம் வருவதைப் புலவர் பெருமான் கண்டிரங்கியிருக்கின்றார். அதே வறுமையாளர் நிமிர்ந்த நடையுடனுங் குளிர்ந்த மார்புடனும் மிடுக்குடன் யானைமேலேறித் திரும்பிச் செல்வதனையும் புலவர் பெருந்தகை கண்டு மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்திருக்கிறார். வாடிவந்தவனாயினும் பாடிப் பரிசில்கள் பலவுடன் யானையும் பெற்றுச் செல்லுந் தன்மையைக் கண்டு வள்ளல்கள் இங்ஙனம் வாரி வழங்கும் பண்பினுற் புலவருள்ளங் குழைந்திருக்கிறார். பாட்டின் பயன்பாவாணருக்கு யானையைப் பரிசாக்கியது. ஒருவனை அடியோடு கெடுத்தொழிக்க வேண்டுமாயின் யானையொன்றினைப் பரிசிலாக வழங்கினுற் போதுமானது. யானை புல்லையுங் காய்ந்த சருகையுங் கழுதைபோலக் கடதாசியையும் உண்டு உயிர் வாழ்வதொன்றன்று. மலைபோல இலையுங் குழையுங் குருத்தும் அதற்குத் தேவை. ஆகவே யானைப் பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் பாவலனுக்கு யானையைப் பாதுகாக்கக் காடும் அது நீர்குடித்து வாழ நீர்த்துறையும் நீர்த்துறையுடன் கூடிய நாடும் அண்டிரன் அளித்திருப்பது புலவருக்குத் தெற்றெனத் தெளிவாயிருக்கும். வாடிவந்தவன் பாடலுக்கு நாடுங் காடுங் குன்றமன்ன யானையுங் கிடைத்தே

விட்டன. இவற்றை நேரே கண்ட புலவர் அக்குன்றத்தில் அமைந்த காட்டினூடே பல யானைகள் செல்லுவதற்குரிய காரணத்தையுங் கற்பித்துப் பார்ப்பது இயல்புதானே? கண்டுபிடித்துவிட்டார் உண்மையை. இத்தனை யானைகளையுங் குன்றம் பெற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம் அது வாய் திறந்து ஆயைப் பாடியமைதான். ஆகவே புலவர் நலம்பெறக் கூறுகின்றார் :

“ குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறு மிகவுடையிடுக் கவின்பெறு காடே.”

குன்றம் குறையிரந்து பாடும் ஆயின் குன்று இயல்பினைப் புலவருடைய பாடலின் அடிகள் நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

பாரியாகிய வேளையடைந்து செல்வமும் பரிசும் பெற்ற புலவர் எண்ணிலர். கபிலர் பாரியின் உயிர்த் தோழர் ; பண்பமைந்த பாவாணர் ; பொய்யடிமையில்லாத புலவர். நாலு திக்கிலும் இருந்து வந்து சேரும் பாவலர் வாயிலிருந்து பாரி பாரியென்ற சொல் எழுகின்றதனைப் புலவர் கேட்கின்றார். உலகைப் புரப்பது மாரி. மாரி தரும் நீர், தானும் உணவாகி உணவு வர்க்கத்தையும் உண்டாக்கி உலகிற்கு அமிழ்தம்போல் அமைகிறது. இப்படி வாரி வழங்கி உலகைப் புரக்கும் மாரியிருக்கவும் புலவர் பாரி பாரியென்று ஒருவனை நாடி மாரியை மறந்துவருகின்றனரே எனப் புலவர் பெருமான் நினைந்தார். மாரியினும் வழங்கும் பாரியின் புகழைப் புலவர் நாடிப் பாடி வாரா திருப்பாராக என்று கூறுங் கூற்றால் நயம்பட நமக்குத் தெரிவிக்கின்றார்.

“ பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டின் ஓலகுபுரப் பதுவே.”

மாரியிருப்பினும் பாரியின்றேல் உலகம் காரி
யப்படாது என்பதனையே இப் பாமூலம் புலவர்
நமக்குக் காட்டுகிறார்.

“ மாரி அல்லது காரியமில்லை” யென்ற
பழைய ஒளவைத் தாயின் கூற்று இப் புலவர்
பெருமானால் ‘ பாரி யல்லது காரியமில்லை’ யென்று
புதுமொழியாக மாற்றம் அடைவதை நாம் பார்த்து
வள்ளல்கள்தம் பெருமையை ஒருவாறு மட்டிடு
கின்றோம்.

பாலேவனப் புகுந்தரை

அந்தச் சுரந்தான் எத்துணைக் கொடுமையுடையதாயிருக்கிறது. அதன் பரப்போ கொதிக்கும் அக்கினிக் குண்டம்போ விருக்கிறது. அதன்கணுள்ள பார்களோ அனல்கள் கக்கும் இரும்புத் துண்டங்கள்தாமோ? அங்குள் பரற்கற்களோ கொல்லலை அனலிற் றேய்ந்த வேல்கள்தாம். இத்தகை அருஞ்சுரத்திலே துக்கம் நிரம்பிய அம்மாது ஏன் விழியாற் பெரும்பரப்பை அளக்கிறாள்? அவள் பார்வை எத்துணை அவாவோடு மரமற்ற சுரத்தின் கடுவெளியைப் பிளந்து செல்லுகிறது. தேடற்கரிய பெருந்தனத்தை இழந்து அதனை இங்கு நாடுகின்றனளோ? கூரிதாய் அவள் பார்வை செல்லுகிறது. முகமும் அகமும் ஒருசேர மலருகின்றன. 'மீண்டார் மீண்டார்' எனத் துணிவோடு அவள் கூறுகிறாள். மீண்டார் என்ற திடம்பெற்ற எண்ணம் அதன் காரியமாகிய உவகை— இவற்றின் நிகழ்ச்சியின் பின்னர்த்தான் அவள் தூரத்திலே தோற்றும் அவ்விரு உருவங்களையுங்கூர்ந்து அவதாரிக்கிறாள். 'இவர்கள் அவர்களல்லர்' எனக் கூறுகிறாள். இந்நிலையில் அவள் முகத்தில், எத்தகைய ஏமாற்றமும் பரிதாபமுந்

தோற்றவேண்டும். ஆயின் என்ன ஆச்சரியம்! அவற்றிற்குப் பதில் அவள் முகத்தில் எத்தகைய ஆச்சரியந் தோற்றுகிறது. இதுவரை எவருங்கண்டிராத — காணொணாத ஏதோ புதுமையைக் கண்டு அறிந்தவள் போல அவள் முகம் மலர்கிறது. ‘இப் பாலேதான் என்ன கொடுந் தழலை அள்ளிச்சொரிகிறது. அதோ வரும் அவ்வீனையாள் அடியோ பஞ்சு. இதுவோ கொடு வெஞ்சுரம். பஞ்சின் மெல்லடிக்குப் பொருந்தா இவ்வெஞ்சுரத்திடை இவ்வாயிழையை ஆடவனுடன் ஏகுமாறு செய்த காதற் களவொழுக்கந்தான் எத்துணைச் சிறப்புடையதா யிருத்தல் வேண்டும்?’ இதுதான் அவள் மனத்திடைத் தோற்றிய எண்ணம்.

இவ்வொழுக்கத்தை அவள் மேன்மைதக்க ஒழுக்கம் என்றுகூடச் சொல்ல ஒருப்படாது இதுவே உலகில் ‘மேதகவு’ என்கிறாள். தாங்கள் இதுகாறும் உண்மையை யுணராது கண்டித்த காதற் களவொழுக்கமே, படுக்கையிற் சற்றே தழுவின தன் கைசிறிது சோரினும் அழுது சோருந் தன் மகளை ஒரு ஏதிலன்பின் துணை பிறிதின்றி அன்னையை நீத்து, செவிலியாகிய தன்னைத் துறந்து, உயிரனைய தோழியர் குழாத்தைப் பிரிந்து, ‘விட்டு நீங்காக் கிள்ளையையும் பூவையையும் கை விட்டுச் செல்லுமாறு ஏவினது’ என்ற எண்ணம் அவள் உளத்திடைப் பளிச்சென்று தோன்றிற்று. இவ்விரு காதலரையுந் தன் கண்முன் காணப் பெறலால், அவ்விருவரையும் நோக்கி அச் செவிலி,

“மீண்டார் என உவந் தேன்கண்டு நும்மைஇம் மேதகவே
பூண்டார் இருவர்முன் போயினரே?

என உசாவத் தொடங்குகின்றாள்.

அதற்கு ஆடவன்,

“ புலியூ ரெனைநின் ருண்டா னருவரை
யாளியன் னானைக் கண்டேன்”

என அவளுக்கு விடை பகருகின்றான்.

அவன் உடனே தான் அவர்களைக் கண்டதாக விடை கூறுகின்றிலன். ஏதோ புலியூர் நிகழ்ச்சியுங் கூறி அப் புலியூர் அருவரைக்கண் ஆளியன்னைக் கண்டேன் என்கிறான். ‘ அன்னாய்! புலியூர் அருவரைக்கண் ஒரு ஆடவனைக் கண்டேன். பிறர் எவ்வாற்றினும் அணுகமுடியா வரையில் அவனைக் கண்டதும் என் நினைந்தேன் என நீ அறிவாயா? இங்கு வருவது மிருகராசனாகிய ஆளியொன்றே தான். (ஆளி அருவரைக்கண் சுலபமாய்க் கம்பீரமாய் ஏறித் திரிவது இயல்பு). அவனே ஆளியன்னை; நீ உன் மகளை நினைந்து கலங்குவது அறியாமை. பிறர் அணுகுதற்கரிய மலையில் ஆளியனைய அன்னனைக்கண்டேனாதலால் உன் மகளுக்கு வருந் துன்பமொன்றுமில்லை. அவன் எல்லா உயர்வுடனும் அவளைப் பாதுகாப்பான். அவ்விருவரும் ஒருவர் ஒருவருக்கென்றே படைக்கப்பட்டனர். அத்தகையார் சேருதல் எத்துணைப் பொருத்தமானது. எனவே நீ துன்புறுதல் தகாது’ எனக் குறிப்புக்கள் பல பொதிந்து உரைக்கின்றான்.

அவன் ஆடவனைப்பற்றி மாத்திரங் கூறியொழிந்தானல்லன். தன்னைப்பற்றியுஞ் சில கூறுகின்றான். புலியூர்ப்பெருமையும் அதன்கண் விரும்பி வீற்றிருக்கும் இறைவன் திருவருட் பெருக்குந் தோன்றத் தன்னை ஒரு சிறுகருவியாக்கித் துயர் மிகுந்த அவள் மனத்திடை அமைதி ஏற்படும்வகை ஏதேதோ கூறுகின்றான்.

சீடன் குருவை அவாவுடன் நாடுகின்றான். குரு சீடனிலும் பன்மடங்கு அவாவுடன் சீடன் வருகையை எதிர்பார்க்கிறார். அவாமிகுதியாற் குரு தான் அமர்ந்து வீற்றிருக்குந் தலத்திடை வீற்றிருக்க ஒருப்படாது, நின்றநிலையிலே சீடன் வரவை, கன்றின் வரவைத் தலையீற்றுப் பசு அவாவுடன் எதிர்பார்த்துத் தவிப்பதுபோல், எதிர்பார்க்கிறார்.

இந்நிகழ்ச்சியைத்தான் எத்துணை பக்தியுடனுஞ் சுவை மிகுதியுடனும் எடுத்தியம்புகின்றான் அவ்வாடவன். 'எனை நின்று ஆண்டான்' என அவன் கூறும்போது அவன் வாய் வெளிப்படுத்தாத எத்தனையோ விஷயங்களை அவன் முகபாவம் வெளிப்படுத்துகிறதே. இறைவன் இத்துணைகாலந் திருவடித் தாமரை நோவ நின்றது தன்னை ஆட்கொள் ளற்பொருட்டே என அவன் கூறுங்கால் 'அன்னாய்! என்னையும் ஒரு பொருளாக நாடி ஆட்கொண்ட கருணையாளனான இறைவனது ஊர் புலியூரகையால் அவ்வூர் வரைக்கண் நான் கண்ட ஆடவன் தன்னை நாடிய ஆயிழையைக் கைவிடுதல் என்பது பொருத்தமற்றது. அவளை அவன் விட்டுப்பிரியாது பாதுகாத்தல் திண்ணம். (இறைவனது செயலே அவனது புலியூருக்கும் அவ்வூரார்க்கு முளதாகும்.) இதனை நீ யறியாதது என்னையோ' என ஒரு குறிப்புத் தோன்ற அவன் மொழிதல் சந்தர்ப்பத் திற்கு எத்துணைப் பொருத்தமானது. முன் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை இப்போது தன் மகளைப் பிரிந்து துயருறும் ஒருத்தி மனத்திற்குச் சாந்தியும் பக்தியும் அளிக்கும் முறையில் இயைபுடன் அவ்வாடவன் கூறும்வகை நம்மை எவ்வளவு தூரம் பரவசப்படுத்துகிறது!

அவன் கூற்றிலே செவிலியின் மகளாகிய ஆயிழையைப்பற்றி ஒன்றுங் காண்கிலோமே? பிற பெண்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத அவனுக்கு ஆளியன்ன வலிமிக்க ஆடவனேதோற்றுதல் பொருந்தமானதே. எனவே ஆயிழையைப்பற்றிய விஷயத்தைத் தன் காதலியையே கூறும்படி பணிக்கின்றான். 'தூண்டா விளக்கனைய நீ நான் உன்னைத் தூண்டாதே அன்னைக்கு மறுமொழி கொடுப்பாயாக' என அவன் தன் காதல் மிகுதியையுங் காதலியின் பெருமையையும் வெளிப்படுத்துஞ் சொற்களாற் செவிலிக்கு அவள் விடை பகருமாறு குறித்தல் வியப்புடைத்தொன்றாயிருக்கிறது.

இங்ஙனம் ஒரு சிறுபாவுள் பல மனநிகழ்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தும் முறையிற் செவிலி ஆடவன் ஆகிய இருவரது சொல்லாடலையும் பக்திமுதலிய பல சுவையும் இயைய நாடக அமைதியினோடும் பொருந்துமாறு இசைத்துள்ளார் மணி வாசகப்பெருமானார். செடி கொடி மரமற்ற கடுஞ் சுரத்திடை அவாவுடன் நிழலைநாடும் ஒருவனுக்குத் திடீரென ஓடையின் 'சலசல' என்னும் ஓசையுடன் கொழுநிழலுங் கனிந்த ஒரு பசுந்தரை அணுகியது போன்ற உணர்ச்சியை நம்முள்ளத்திடை இத் திருக்கோவைத் திருப்பாடல் எழுப்புகின்றதன்றோ! இச் சுரந்தரு காட்சியை மாணிக்க வாசகப் பெருமானார் எவ்வளவு சிறப்புடன் நமக்குப் படம்பிடித்துத் தருகிறார்! இதோ, இப்படத்தை நன்கு உற்றுநோக்கி இன்புறுவோமாக.

“மீண்டார் என உவந் தேன்கண்டு நும்மையிற் மேதகவே
பூண்டா நிருவர்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின்று
ஆண்டா னருவரை ஆளியன் னுனைக்கண் டேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாய்என்னை யோ அன்னை சொல்லியதே.”

மகாகவி பாரதி

சுப்பிரமணிய பாரதியார் அடிமை இருளின் முடிவு காணாது தேசம், மொழி என்ற உணர்ச்சி சற்றுமின்றி நீண்ட உறக்கத்திற்கிடந்த தமிழ்நாட்டைத் தட்டியெழுப்பிய பூங்குயில். மழலைத் தமிழ் மொழியால், இசைமிக்க கவிதந்த பழையகாலப் புலவரினின்றும் மாறுபட்டு, உறங்கும் உள்ளத்தை விழித்தெழச் செய்த வீரமுரசு. அவர் 'விநாயகர் நான்மணிமாலை'யில் விநாயகனை நோக்கி,

“தீயே நிகர்த்தொளி வீசந் தமிழ்க்கவி செய்ருவனே”
என்று பாடினார். தீ நிகர்த்து ஒளி வீசஞ் சொற்களினாலேதான் அவர் உறங்குஞ் சமுதாயத்தை எழுப்பும் மந்திர சக்தி பெற்றார். வங்கத்திலிருந்து வேதகர்ச்சனை செய்த சிங்கமாகிய சுவாமி விவேகானந்தர், புல்லாங்குழலையும் மெல்விசை யாமையும் ஒதுக்கிவிட்டுத் தமருகத்தையும் முரசையும் முழக்கி, தாமத குணத்தில் மூழ்கியிருந்த மக்களுக்குப் போதிய எழுச்சி ஊட்டவேண்டுமென்று முழங்கினார். அவ் விவேகானந்தர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் பாரதியார். ஆங்கில மாதாகிய சகோதரி நிவேதிதாதேவி என்னும் விவேகானந்தரின் ஞானப்புத்திரியையே, பாரதியார் தமது குருவாகக்

கொண்டவர். பரம்பரை வழி மாருதாக்கையினால், பாரதிக்கும் ஆவேசம் ஊட்டும் பாடல்கள் உளத்தினின்றும் பொங்கிப் பீறி வருவது இயற்கையே.

பாரதியாரைத் தமிழ்நாடு பொதுவாகத் தேசியக் கவியென்றே சொல்லிவந்தது; இன்றும் சொல்லுகிறது. அவர் தேசியக் கவியாக மாத்திரம் இருந்திருந்தால் தேச விடுதலையுடன் அவர் பாடல்களுக்கும் முடிபேற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அன்று அக் கவிகளுக்கிருந்த மதிப்புக்குச் சற்றுங் குறைபாத மதிப்பு இன்றும் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது; இனிமேலும் இருக்கும். ஆகவே பாரதியார் எக்காலத்திற்கும் உரிய ஒரு பெருங் கவிஞராகிறார்.

கவிதை வெறி மிஞ்சியே இக் குயில், புதுவைச் சிறைக்குள்ளிருந்தும், ஊக்கம் குன்றாது நிறைந்த காந்தசக்தி கொண்ட பாக்களைப் பொழிந்தது. கவிதை வெறியின்றேல் பாக்களிலே துடிதுடிக்கும் இயல்பு காண்பதரிதாகும். அக் கவிகளில் நாம் வெறும் யாப்பைத்தான் காணலாம்; உயிர்நாடியை அங்கு காணமுடியாது.

“ முன்விக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவி நிகழ்ச்சியிலே ”

காணாதன வெல்லாங் கண்டே பாரதி ஆகிய மேகம் குமுறி மழை பொழிந்தது. கவிதைப்பேறு கிடைக்கும் இந்த அருள் நிலையை இவ்வகையில் வேறு எந்தக் கவியுமே வெளிப்படுத்தவில்லை. பாரதியாரின் ‘ குயிற் பாட்டில் ’ மாத்திரமன்றி இக் கவிதைவெறி கற்பனைச் சிகரமாகிய ‘ ஞானரத் ’ மெனும் வசன காவியத்திலும் ஊடுருவி நிற்கிறது.

வறுமைத் துன்பமுஞ் சிறையுங்கூடப் பாரதியின் உள்ளத் துடிப்பைத் தடுக்க முடியாதிருந்ததற்குக் காரணம் எல்லைமீறிய இக் கவிதைவெறியே.

பாரதியின் உள்ளம் அகண்டமானது. அதில் சிறுமைக்கே இடம் இல்லை. ஆகையால் அவர் பாரத தேசத்தை நோக்கும்போது அது பராசக்தி யாகவே தோற்றமளிக்கிறது. அவர் தேசத்தின் வெறும் இயற்கை யழகைப் பெரிதும் பொருட்படுத் தாது பாரத தேசத்தின் உயிர்நாடியைக் கண்டு பெருமிதங்கொண்டு,

“ மன்னு மிமயமலை யெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்பிறி திலையே
இன்னு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே
பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை யெதொரு நூலிது போலே ”

என்று கூறுமாற்றூற் பாரததேச ஞானம் பார் முழுவதற்கும் பொதுவான ஞானமென்று எக்களிப்புக் கொள்ளுகிறார்.

உடல் தோற்றத்திலிருந்து உண்மையான அகத்தோற்றத்துக்குப் பாரதியை வழிநடத்தியது இறைவனருள்தான்.

அவனருளே கண்ணாகக் காணும் அடியார் வரிசையில் தம்மையுஞ் சேர்த்து அருள்புரியு மாறு பாரதியார் கோவிந்தனுக்கு விண்ணப் பிக்கிறார். ஆழ்வார்களுக்கு அருள் செய்த அக் கண்ணன் பாரதியாருக்கு அருள் பொழிந்திருத் தலைப் பாரதியாருடைய ‘கோவிந்தன்’ பாட்டுக் காட்டும்.

“எளியனென் யானெனலை எப்போது
 போக்கிடுவாய் இறைவனேயிவ்
 வளியிலே பறவையிலே மாத்தினிலே
 முகிலினிலே வரம்பில் வான
 வெளியிலே கடலிடையே மண்ணகத்தே
 விதியிலே விட்டி லெல்லாம்
 களியிலே கோவிந்தா நினைக்கண்டு
 நின்னொடுநான் கலப்ப தென்றே?”

“என்கண்ணை மறந்துவிடு கண்களையே
 யென்னகத்தில் இசைத்துக் கொண்டு
 நின்கண்ணைப் புவியெல்லாம் நீயெனவே
 நான்கண்டு நிறைவு கொண்டு
 வன்கண்மை மறதியுடன் சோம்பர்முதற்
 பாவமெலாம் மடிந்து நெஞ்சிற்
 புன்கண்போய் வாழ்ந்திடவே கோவிந்தா
 எனக்கமுதம் புகட்டு வாயே.”

இக் கோவிந்தன் கண்ணால் அவர் தமிழ்நாட்
 டின் தென்முனையாகிய குமரியைப் பார்க்கிறார்.
 நீலக் கடற்பரப்பில் இக்குமரி நித்தந் தவஞ் செய்
 கிறாளாம். தமிழினிமை கனியுந் தாயிடமிருந்து இக்
 குமரியைக் கடல் பிரித்துவிடுகிறதாம். உதவியற்ற
 குமரி தாயினைப் பெறத் தவித்தபடியே நிற்கிறாள்.
 கடலின் உவர்ப்புத் தமிழின் இனிமையைக் கெடுக்க
 முடியாதிருக்கிறது. அதனால் தமிழ்த்தாயும் குமரி
 மகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்க விரும்புவதைப்
 பாரதி கற்பனைக் கண்ணைற் கண்டு சித்திரந் தீட்டு
 கிறாள். இதோ அச் சித்திரம்,

“நீலத் திரைக்கட லோத்தி வேகின்று
 நித்தந் தவஞ்செய் குமரியெல்லை—வட
 மால்வன் குன்றம் இவற்றிடை யேபுகழ்
 மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு.”

வானுலகத்திற்கு என்றுமே ஒரு பெரும்புகழ் உண்டு. அதற்குக் காரணம் அதனிடமுள்ள இனிய அமிழ்தமே. தமிழென்னும் பாற்கடலில் வள்ளுவன் குறள் அமுதமாகும். வள்ளுவன் என்று குறள் செய்தானே அன்றைக்கே வானுலகின் புகழ் அழிந்தொழிந்து வானுலகத்தின் அமிழ்தெல்லாம் குறளிற் குடிக்கொண்டுவிட்டது. இதனையே பாரதி,

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்றார்.

பாரதியின் உள்ளம் வள்ளுவனைப் புதுமைக்கண்ணாற் பார்க்கிறது, அந்த விரிந்தஉள்ளம் வள்ளுவனைத் தமிழ்நாட்டுக்குள் அடக்கிவைக்க விரும்பவில்லை. அது வள்ளுவனை உலகிற்கே தந்துவிடுகிறது.

இதுவரையும் மற்றக்கவிகள் காணாத முறையிற் பாரதி தமிழ் அன்பாற் கவி செய்கிறார். கவிக்கு உயிர் கொடுக்க அவர்,

“நாத வார்கடல் இன்னொலி யோடு
நற்ற மிழ்ச்சொல் இசையையுஞ் சேர்ப்பேன்”
என்கிறார்.

“இமைய வெற்பின் மோத இசைகள் பாடி வாழ்வேன்”
என்கிறார்.

“நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்பட வைத்தாங்கே
குலாவு மமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோலவெறி படைத்தோம்”

என்று கூறுவதோடு நின்றுவிடாது,

“பொய்க்குங் கலியை நான்கொன்று
பூலோ சுத்தார் கண்முன்னே
கொணர்வேன் கிருத யுகத்தினையே” என்றும்,

“ இல்லை யென்றசொல்லை உலகில்
இல்லையாக வைப்பேன் ”

என்றும் பாடிவிடுகின்றார்.

மேலே காட்டிய புதுமைக் கருத்தோடு

“ கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்
கவலைக் கடலைக் கடையும் வடிவேல் ”

என மோனை நயமும் அமைத்துப் பாடுகிறார்.

“ காற்ற டிக்குது கடல் குமுறுது
கண்ணை விழிப்பாய் நாயகனே
தூற்றற் கதவு சாளர மெல்லாம்
தொளைத் தடிக்குது பள்ளியிலே ”

என எதுகைச் சிறப்புங் காட்டுகிறார்.

சுண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கும் மடைமையை இழித்துக் கூறி உவமையின் சிகரத்தை அடைகிறார். இவைகளோடு கவிதைக்கே உயிர்நாடியான உணர்ச்சிப் பெருக்கை, ‘பாஞ்சாலி சபத’த்திலே மாலை வருணனை என்ற பகுதியில், ஒளி வீசும் மாணிக்கம்போல அள்ளி அள்ளி உள்ளங்களிக்கத் தருகிறார். இதோ அந்த நற்காட்சி:

“ பார்!கடர்ப் பரிதியைச் சூழவே படர்முகில்
எத்தனை தீப்பட் டெரிவன ஓகோ!
என்னட இந்த வன்னத் தியல்புகள்
எத்தனை வடிவம் எத்தனை கலவை
தீயின் குழம்புகள் செழும்பொன் காய்ச்சி
விட்ட வோடைகள் வெம்மைதோன் ருமே
எரிந்திடுந் தங்கத் தீவுகள்—பாரட.
•நீலப் பொய்கைகள்—அடடா, நீல
வன்ன மொன்றி லெத்தனை வகையட
எத்தனை செம்மை பசுமையுங் கருமையும்

எத்தனை ! கரிய பெரும்பெரும் பூதம்
நீலப் பொய்கையின் மிதந்திடுந் தங்கத்
தோணிகள் சுடரொளிப் பொற்கரை யிட்ட
கருஞ்சிக ரங்கள் ! காண்ட ஆங்கு
தங்கத் திமிங்கிலம் தாம்பல மிதக்கும்
இருட்கடல் ஆகா ! எங்குநோக் கிடனும்
ஒளித்திரள் ஒளித்திரள் வன்னக் களஞ்சியம்.”

பாரதியின் பாடலில் நகைச்சுவைக்குப் பஞ்சமே இல்லை. குயிற் பாட்டில், குரங்கையும் எருதையும் பற்றி வரும் பகுதிகள் பாடிப்பாடிச் சிரித்து மகிழ வேண்டியவை. “தூண்டிற் புழுவினைப்போல்” எனத் தொடங்கும் ‘கண்ணன்—என் காதலன்’ என்னும் பாடலிலும் ‘லாஜ்பத்ராயின் பிரலாப’த் திலும், ஊழிக்கூத்திலும் மெய்ப்பாடு நிறைந்து கவிதாரசம் பொங்கிப் பிரவாகித்துப் பெருகி ஓடுவதை உணர்ந்து அனுபவிக்கலாம்.

பாரதியாருக்குப் பாட்டிலுள்ள அவா மட்டுப் படுத்திச் சொல்லமுடியாதது. நாட்டுப்புறத்திலுள்ள நல்ல அமைவான இன்னொசைகளில் அவர், தன் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்துவிடுவார். ஓசை, இசை, ஒலி, ஓலம், பண் என்ற அருமையான சொற்கள் ஒருங்கு சேர்ந்துவர அவர் இசைக்கும்,

“கானப் பறவை கலகலெனு மோசையிலும்
காற்று மரங்கிடைக் காட்டு மிசைகளிலும்,
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்
நீலப் பெருங்கடலெந் நோழுமே தானிசைக்கும்
ஓலத் தினடயே உதிக்கும் இசையினிலும்
மான்டப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஊனுருகப் பாடுவதி லுறிடுந்தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டி னிசையினிலும், நெல்லிடிக்கும்

கோற்றொடியார் 'குக்கு'வெனக் கொஞ்ச மொலியினிலும்
 சுண்ண மிடிப்பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்காலும்
 பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
 வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
 கொட்டி இசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்
 வேயின் குழலோடு விணைமுத லாமனிதர்
 வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
 நாட்டினிலுங் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நின்றொலிக்கும்
 பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்'

என்ற பாடலடி கள் நம்மையுமே மயக்கிவிடுகின்றன.

பாரதி பெரியகவி ; ஆனால் குழந்தைகளுக்கோ
 நல்ல குரு. பசுவையும், நாயையும், கோழியையும்,
 காக்கையையும் குழந்தைகளின் கூட்டாளிகளாக்கு
 கிறார். குழந்தைகளை ஓயாமல் ஓடியாடி விளையாடத்
 தூண்டுகிறார். நல்ல மனதத்துவ நிபுணராகை
 யாற் காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு வேண்டுமென்
 கிறார். காலை முழுதும் படித்தால் அலுப்புத் தட்டு
 மல்லவா? அங்ஙனஞ் சலிப்பேற்படாமற் பின்பு
 கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு வேண்டுமென்
 கிறார். படிப்பை அடுத்துப் பாட்டுவருவதுதானே
 குழந்தைக்கு விருப்பமானது ; உற்சாகமளிப்பது.
 காலையிற் படித்த பிள்ளைக்கு மாலையிற் படிப்பே
 தேவையில்லை. 'மலை முழுதும் விளையாட்டு என்று
 வழக்கப்படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா' என்பது நல்
 லாசிரியனாகிய பாரதியின் நேரகுசிகை.

'காலை யெழுந்தவுடன் படிப்பு — பின்பு
 கனிவு கொடுக்கும்நல்ல பாட்டு
 மலை முழுதும்விளை யாட்டு — என்று
 வழக்கப் படுத்திக்கொள்ளு பாப்பா.'

தாயே முதல் தெரிந்த தெய்வமாகையால் தமிழ்த் திருநாட்டினைத் தாயென்று கும்பிட வேண்டு மென்கிறார். 'வடக்கில் இமயமலை, தெற்கிற் குமரிமுனை, கிழக்கும் மேற்கும் பெருங் கடல்' எனப் பாட்டிலே காட்டுவதால் வரண்ட பூமிசாத்திரம் குழந்தைக்குத் தித்திப்பான பாடமாகிறது. பாரதியார், பிள்ளைகள் மனதிலே தெய்வ நம்பிக்கையை இலேசாகப் பதியவைக்கிறார். புதிய ஆத்திசூடிக் காப்பில் சிவனையும் கண்ணனையும் ஒன்றாகக் காட்டுகின்றார். நபிநாயகத்தையும் யேசு நாதரையும் தெய்வந் தந்த திருக்குமாரர்கள் என்று சமரசத்திற்கு இடங் கோலி வைக்கின்றார்.

பாரத தேசத்து மக்களுக்கு ஆடுகளும், மாடுகளும், காணியும் நிலமுங் கொடுக்கும்படி பராசக்தியை வேண்டும் பாரதி தமக்குச் சிறு தென்னஞ்சோலையும், பக்கத்திற் கேணியும், முத்துச் சுடர்போல நிலவொளியும், குயிலின் மெல் இசையும், தென்றலின் அசைவும் போதும் என்கிறார்.

பாரதியாரது உள்ளத்தொளியினால் அவர்தம் வாக்கினில் ஒளி பளிச்சிடுவதைக் காண்கிறோம். அவர்தம் பாடல்கள் கவிதை உலகிலே மிகஆச்சரியமானவை; எங்குமில்லாதவை. சிறு கவிதை தந்த பாரதிதானே காப்பியமாகிய பாஞ்சாலி சபதமுந் தந்திருக்கிறார். இன்று அவர்தம் பாட்டுத் திறத்தாலே தமிழுலகம் உய்வடைந்திருக்கின்றது. பாரதியாருடையசெய்யுளிடையே மிளிரும்ஞர்யிறு, காற்று முதலான வசன பாகங்களிற் பழைய வேதகாலச் சாந்திதருங் கவிதாரசம் பொங்குகிறது. பாட்டும் வசனமுந் தந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வாழ்வு கொடுத்த பாரதியை மகாகவி எனப் போற்றுவோமாக.

கவிமணி தேசிகவிநாயகன்

எங்கள் கன்னித் தமிழைப்பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் நாஞ்சில் நாட்டில் வாழ்ந்து கவிமணிகளைத் தெள்ளித் தந்த எங்கள் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் ஞாபகம் தானாகவே ஏற்படும். தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஒரு பெரிய நீண்ட வரட்சிக்காலம் ஏற்பட்டபோது பெரும் பாடையிடையே தோற்றுஞ் சிறு பசுந் தரைபோலக் காட்சியளித்த பாரதியாருடன் எங்கள் கவிமணியுந் தோற்றியபடியே யிருக்கிறார். தமிழ்ப் பண்பின் வடிவே கவிமணியெனின் அது மிகையாகாது.

கவிமணியின் அருமை உருவையும் பண்பையும் மணியனைய கவியால் நாமக்கல் கவிஞர் இதோ நமக்குத் தந்துள்ளார் :

துரும்பென மெலிந்த தேகம்
 துலங்கிடுங் குளிர்ந்த பார்வை
 இரும்பினும் வலிய உள்ளம்
 இனியவே செய்யும் எண்ணம்
 பரம்பொருள் நினைவே காட்டும்
 பாரொலாம் பரந்த நோக்கம்
 கரும்பினும் இனிய சொற்கள்
 கவிமணி வடிவ மாகும்.

பாரதியார் காட்டிய பாதையில் மிக இனிய எளிய சொற்களிலே கவிதையை வடித்துத் தந்த பெருமை நங் கவிமணிக்குண்டு. பாரதியார்,

“ வேஞ்ச மர்க்குயி ராகிய கொல்லர்
வித்தை யோர்ந்திடு சிற்பியர் தச்சர்

.....
தஞ்ச மென்று வணங்கிடுந் தெய்வம் ”

என வாணியை வழுத்துகிரார். நங் கவிமணியும்
சரஸ்வதி தேவி வாழுமிடங்களாக :

நாடிப் புலங்கள் உழுவார் காரும், நயவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்குங் கவிவாணர் நாவுஞ் செழுங்கருணை
ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சம், உவந்துநடம்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலே! உன் பாதம் அடைக்கலமே

எனப் புதுமுறையிற் கூறிப்பரவுவதுஞ் சிறப்புடைய
தாகவே உள்ளது.

அழகென்பது உண்மை ; உண்மையென்பது
அழகு என்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் அருமை வார்த்தை
தையைப் பாராட்டிவரும் தமிழ்மக்கள்

உள்ளத் துள்ளது கவிதை—இன்பம்

உருவெ டுப்பது கவிதை

தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில்—உண்மை

தேறிந்து ரைப்பது கவிதை

என்ற இக் கவிஞரின் பாடலை ஓர்ந்துகொள்ளு
கிரூர்களில்லை.

பாட்டுக் கொருபுலவன் பாரதியடா!—அவன்

பாட்டைப் பண்ணோடொருவன் பாடினான், அடா.

கேட்டுக் கிறுகிதுத்துப் போனேனே, அடா—அந்தக்

கிறுக்கில் உளறுமொழி பொறுப்பாய், அடா.

நாட்டு மொழியுமவன் பாட்டினிசையில்—மிக்க

நல்லகற் கண்டினிமை சொட்டுமே, அடா

ஏட்டிலிம் மந்திரந்தான் கண்டவருண்டோ?—ஈதவ்

ஈசன் திருவருளென் றெண்ணுவாய், அடா.

உள்ளந் தெளியுமொரு பாட்டிலே, அடா—மிக்க,
 ஊக்கம் பிறக்குமொரு பாட்டிலே, அடா
 கள்ளின் வெறிகொளுமோர் பாட்டிலே, அடா—ஊற்றாய்க்
 கண்ணீர் சொரிந்துமோர் பாட்டிலே, அடா.

‘பாரதியும் பட்டிக்காட்டானும்’ என்ற கவி
 மணியின் மேற்படி பாடல்களைப் படிக்கும்போது
 ஒரு கவியே பிறிதொரு கவியி னுணர்ச்சியைத்
 தன்னிதயத்து எதிரொலிக்கச் செய்கிறனென்ற
 உண்மை தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. பாரதி
 யாருடைய பற்பல பாடல்கள் உள்ளத்தி லேற்
 படுத்துங் கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் இக்கவி பட்டிக்
 காட்டான் வாயிலாக நமக்கெட்டச் செய்துள்ளார்.
 நால்வர் பெருமக்கள் சென்ற நல்வழியை நமக்குக்
 காட்டிவைத்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுகநாவலரைக் கவி
 மணி நமக்கு

ஆடுந் தில்லை யம்பலவன் அடிகள் மறவா அன்புடையோன்
 பிடு பெறவே செந்தமிழைப் பேணி வளர்த்த பெரும்புலவன்
 நீடு சைவம் இவ்வுலகில் நிலவச் செய்த குருநாதன்
 நாடு புகழும் ஆறுமுக நாவ லன்பர் மறவோமே!

என்று நற்குரவராக நன்றே காட்டுகின்றார். எதுகை
 யும் எளிமையும் பொருட்சிறப்பும் பொருந்தக் கவி
 மணி நமக்குத் தந்த ‘அழகம்மை ஆசிரியவிருத்தத்’
 தில் ஒன்றைப் பாருங்கள் :

கொண்டலைக் கண்டனைய கூந்தலும், குவியாத
 கோகனக மொத்த முகமும்,
 குண்டலந் திகழ்கின்ற காதம்ஓப் பின்றிஅருள்
 குடிகொண்ட நீண்ட விழியும்,

தொண்டையங் கனிவாயும், வெண்முர லும்ஞான
 சுதைதங்கு கும்ப தனமும்,
 துடியொத்த இடையும்ஒரு பிடியொத்த நடையுமுச்
 சூலஞ் சுமந்த காமும்,

பண்டைநாள் சிவனோடு வாதாடி நடமிட்ட
பாதார விந்த மலரும்,
பாலனேன் கண்டுகளி கூரவே, திருஷுளம்
பாலிக்க வேண்டும், அம்மா!

தெண்டிரை யுடுத்தபூ மண்டலத் தேவந்த
தேவபுரி யொத்த புரியாம்
தென்விரத புரிவாமும் என்னரிய செல்வமே
தேவியழ கம்மை உமையே!

இப்பாடல் நம்மை இலகுவிலே அம்மைக்கு
அடிமை யாக்குகின்றதல்லவா? கவிமணியி
னுடைய மரபு தவறாத தமிழ்ப் பாடல்களின்
சிறப்பினை அவருடைய மொழிபெயர்ப்புப்
பாடல்களில் நாம் நன்கு காணலாம். மொழி
பெயர்ப்புக் கவிகளென்று குறிப்பிடப்பட்ட நிலை
யிலேதான் நாமவற்றை அங்ஙனம் அறிகின்றோ
மன்றி அவை தாமாக மொழிபெயர்ப்புக் கவிக
ளாகத் தோற்றமளிக்கவில்லை. வங்கக்கவி தாகூர்
தந்த தங்கமயமான பாடல்கள் எத்துணை இலகு
வான கவிமணிகளாகத் தமிழிலே இலங்குகின்றன
வென்பதற்கு 'அஞ்சலி' என்ற பாடற்பகுதி சான்று
பகரும் :

குன்றினோடு குழியெலாம் இச்சிறிய வேயின்வரு
குழல்கொண்டு சேன்றுநீயுள்
குமுதவாய் வைத்துநவ நவமான இசைகள்சேவி
குளிரவே ஊதி நிற்பாய்

என்ற பகுதியை ஆங்கில மூலத்துடன் (வங்கக்கவி
தாகூர் தமது கீதாஞ்சலியைத் தாய்மொழியிலிருந்து
ஆங்கிலத்திலே தாமேயாத்துள்ளார்.) ஒப்பநோக்கு
வார்க்கு இவ்வண்மை இலகுவிலே தெரியவரும்.

உண்ட மருந்தாலும் உடல்முழுவ தும்பூசிக்
 கொண்ட மருந்தாலுங் குணமிலையே—மண்டு
 சிரங்கப்ப ராயா! சினமாறிக் கொஞ்சம்
 இரங்கப்பா ஏழை எனக்கு.

என்ற இப்பாட்டிலே சிரங்கப்பராயனெனச் சிரங்கினை விளித்து இவர் கூறுபவை சிரித்தறியாதாரையும் வயிறு குலுங்க நகைக்கச்செய்யுமியல்பின. இப்புலவர் பெருமான் பாடிய 'எனது சுக துக்கங்கள்' என்ற பாடற் பகுதிகள் சின்னஞ் சிறு பள்ளிச் சிறுரையுந் தம் சுவையில் ஈடுபடச்செய்யுமியல்பின. சரித்திர ஆராய்ச்சியிலுஞ் சிலாசாசன ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டுத் தமிழைப் பலதுறையிலும் வளம்படுத்தியுள்ள இப் பெருமகனார் தாங்கற்கரிய தமது நோய் மிகுதியிலும் அப்பன் சிவனையும், ஆத்தானையும், அழகன் முருகனையும் அருமைக் கவிமணிகளாற் பாடிப் பாடி ஆறுதல் பெற்றுள்ளார்கள். அவற்றையும் இவர்களுடைய ஏனைய தமிழ்ப் பாடல்களையுந் தமிழர்க்குக் கிடைத்த அரும் பெரும் மணிகளென்றே கூறலாம். தமிழர் ஒவ்வொரு வருந் தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையவர்களின் பாடல்களைப் படித்து அனுபவித் தின்பம் அடைதல் அவசியமாகும்.

‘ தங்கத் தாத்தா ’

புலவர் பெருமக்கள் என்றும் கற்பனை உலகிலேயே வாழுபவர்கள். கற்பனையே அவர்களுக்கு ஊற்றங் கொடுக்கும் மூச்சு எனலாம். நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவராம் தங்கத் தாத்தா, என்றும் வளமையும் இளமையும் குன்றாத் தமிழைத் தேய்வதாக, தாயாக, பச்சிளங் குழந்தையாகப் பல வழிகளில் கண்டு கண்டு அன்பு மீதூர என்பையும் உருக்கும் வகையில் பற்பல பாக்களை யாத்துள்ளார்கள். தமிழை நாமகளாங் குழந்தையாக அவர்காட்டுஞ் செஞ்சொல்லால் அமைந்த சீர்சிறந்த கண்ணி போன்ற பாடல்கள் பொருட் சிறப்புடையனவாகக் குழவிகளையும் சிழவர்களையும் ஒருங்கே உளங்கவருந் தன்மை வாய்ந்தன.

நாமகளாங் குழந்தை அழும் பாவனையிற் புலவருக்குக் காட்சி தருகின்றது. செந்தமிழ் நாட்டுச் செல்வச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலாலோ, பஞ்சணையாலோ, பூணாலோ எவ்வித குறையுமில்லை என்று கூறித் தாத்தா குழந்தைக்கு ஆறுதல் ஊட்டுகின்றார். தபை நிகறந்த புலவருள்ளம் அவரைத் தாய் நிலையில் வைத்துக் குழந்தைக்குத் தேற்றங் கூறவைக்கின்றது. குழந்தைகள் பெரும்பாலும்

அழுவது பாலுணவு கொள்ளுதற்கேயென உணரும்
புலவர்பிரான் பாலுக்குப் பஞ்சமில்லையென்று பல
வாற்றானும் பகருகின்றார். தமிழ்நாட்டுத் தெய்வப்
பிரான் தன்மீது மட்டிலா நேயங்கொண்ட உப
மன்யு என்னும் பாலகனுக்குப் பாற்கடலையே
முழுவதாக ஈந்த வரலாற்றை உரைத்து அதன்
மேலும் சீர்காழிச் செம்பவளவாய்க் குழந்தை
தேம்பியழ அன்னையுமை பாலமிழ்தூட்டிய பெருந்
தகைமையைக் காட்டி,

பாலன் குரல்கேட்டுப் பாற்கடலை யீந்தபிரான்
ஓலஞ் செவிகேட் டுனதுபசி தீரானோ?

தேம்பி யழுத சிறுவனுக்குப் பால்சுரந்த
காம்பனதோ ளன்னை கருணை புரியானோ?

என அன்னையும் அத்தனும் நாமகளுக்கும் நற்
பாலாட்டுவார் என்கின்றார்.

இக் குழந்தை பிறந்த குடியோ செல்வச் சீர்
சிறப்பாற் பேர்பெற்றதொன்று. இப் பிள்ளைக்கு
மாமனாரோ பாற்கடலிலேயே பள்ளி கொள்ளும்
முடிவிலா அழகன் என்று அழகாக வடிதமிழில்
வார்த்துக் காட்டுகின்றார் புலவர் :

வானுறங்கு மேனி வடிவழக னுன்மாமன்
தானுறங்கும் பாற்கடலைத் தந்தபசி தீரானோ?

உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பேரருள் மாயனே
குழந்தைச் செல்வத்தின் மாமனார் ஆகின்றார்.
உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பரந்தாமன் மேனி,
அளவின்றிப் பரந்து உலகிற்கு நலனீயும் நீலகிற
வான்போன்றது. ஞானகுருவாம் இம் மாமனுக்கு
பூத சம்பந்தமான நீல வாளை ஒப்புமையாக்கப்

புலவர் உள்ளங் கூசுகின்றது. நீலநிற வானில் மாநிற மாயனை வைத்துக் காட்டும்போது வான் தன்னொளி யிழந்து வறிது தோற்றந் தருதலால் வாளை அடுத்து ‘ உறங்கும் ’ என்றொரு சொல்லைக் கருத்து நிரம்பப் புலவர் பெருமான் தெரிந்தெடுத்துக் காட்டுகின்றார். உறங்குவார் மேனி ஒளி குன்றிக் காணுந்தன்மையில் மாயன் மேனிமுன், வானின் நிறம் மங்கித் தோற்றுமாற்றை வேறு எப் புலவர்தான் எவ்வாற்றாற் காட்ட முடியும்?

இச் சிறு குழந்தைக்குப் பாலாட்டுவதற்கு ஒரு பசுவிற்குப் பதில் மூன்று பசுக்களை—அதுவும் பசு வார்க்கத்தில் மிக வுயரிய காமதேனுக்களை— ஒருவருக்குப் பதில் மூவர்—அவரிலும் மூர்த்திகள் இருவருடன் வார் கடலைக் குடித்து ஏப்பமிட்ட, பால்போன்ற தெளிந்த அறிவினையுடைய தமிழ் முனியும்—பாதுகாத்து வருவதாகப் புலவர் செய்யும் அழகு ஒப்பிலாதது :

பிள்ளைப் பிறையணிந்த பிஞ்ஞுகனும் பேறுதவு
புள்ளி மயிலூரும் புலவர் பெருமானும்
வாரி குடித்த வரமுனியும் வாலறிவிற்
சீரியரு மோர்மூன்று தேனு வளர்த்தார்கள்.

முச் சங்கங்களாம் மூன்று காமதேனுக்களும் வளர்ந்த மூவிடங்கனையுந் தொழுவங்களாகச் சுட்டி, இப் பச்சிளங் குழந்தைக்குப் பால்தரும் பசுக்களைப் பச்சைப் பசும்புல் உண்டு செழும் பசும்பால் தரு வனவாகப் புலவர் காட்டுகிறார் :

வல்லநா வாலே மதிவயலி லேசெதுக்கிப்
புல்லுநா லூட்டிமிகப் போற்றி வளர்த்தார்கள்

செல்வப் பசுமுன்றிற் றேடிக் கறந்தெடுத்த
நல்ல சுவையமுதம் நாங்களுநக் கூட்டிவைப்போம்.

என்ற கண்ணியில் அமைந்துள்ள உருவக அழகு
தமிழ்த் தாயின் உருவை எத்துணை உயர்வுடன்
எடுத்துக்காட்டுகின்றதென நாம் கூறுதே படிப்
போர் பன்முறை மீட்டு மீட்டோதி உணர்தலே
சாலும். மதிபவபலாகவும், தமிழ்ப் பாக்களின்
சுவையிலே திளைத்த நாவைபே உழவாரமாகவும்
கொண்டு செதுக்கி எடுத்த தலைசிறந்த கலை நூல்
களாய்ப் புல்லைப் புலவர் சிறந்தமுறையிற் காட்ட
உருவக அணிகைக் கையாளுகின்றார். புல் பால்
சுரப்பித்தல்போல நூல்கள் அறம் பொருள் இன்
பப் பாலைச் சுரத்த லியல்பு.

முச்சங்கக் காமதேனு என்றும் பாலைச் சுரந்த
படி இருக்கின்றது. பக்குவமறிந்து அதன் பாலைக்
கறந்துதர வல்லவர் தாரணியில் ஒரே ஒருவர்
தாமுளர். அவர்தாம் அறம் பொருளிற்பென்னும்
முப்பாலைத் தமிழிலே தந்து உலகுக்கு உயிருட்டம்
ஊட்டிய வள்ளுவனார். புலவர் கூறும் மொழியில்
அப்பாட்டினை இதோ பார்க்கின்றோம் :

முற்றத தெவ்மொழி முச்சங்கச் சீமாட்டி
வற்றது பால்சுரக்கும் வான்பசுக்கா ணம்மானே,
வற்றது பால்சுரக்கும் வான்பசுவே யாமாயின்
மற்றரோ பால்சுரந்து வைத்தார்கா ணம்மானே ?
வள்ளுவர்முப் பால்சுரந்து வைத்தாரே யம்மானே.

(அம்மானே 7)

நீரோ, நெருப்போ, பகைவரோ தமிழின்
மேம்பாட்டை அழிக்க முற்படில் அது அழிக்க
முடியாதிருப்பதோடு புத்தப் புது அழகுடன்

என்றும் நின்று நிலவுமாற்றைப் புலவர் பெருமான் தெய்வமொழி, முன் முற்றுகுத என்ற அடையால் நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தந்துள்ளார். தமிழின் நடையழகும், பொருளழகும், உணர்ச்சியழகும் என்றும் குன்றூப் பயன்தருதலின் வற்றுகுத பால் சுரக்கும் என்ற கருத்துள்ள சொற்களைப் பொருத்தமுந் திருத்தமும் பொருந்தப் பெய்துள்ளார். முப்பால் கறந்த வள்ளுவரே தமிழ்த் தாய்க்கு இப்பாலூட்ட வல்லர். புலவர் பெருமான் தமிழ்மீது வைத்துள்ள பெரும் பேரன்பாற் பெருந் தெய்வங்களை யே அருந் தமிழன்னைக்குப் புல் செதுக்கிப் பசு வளர்த்துப் பாலூட்டுந் தொண்டாற்றும் பேரடியாராக்கிவிட்டார்.

தெய்வத் திருப்பாலுண்டு வளர்ந்த தமிழ்க் குழந்தை இன்று மடந்தையாக—சிற்றிடை அழகியாகத்—திகழுகின்றாள். எனவே புலவர் சொல்லில் அவள் சிற்றிடைச்சியாகின்றாள். இடைச்சியின் தொழில் பாலுண்ண அருளுதலேயாகலின், இத்தமிழ்ச் சிற்றிடைச்சி யாருக்குப் பாலூட்டுகின்றாள் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே. புலவர் பெருமான் அதற்குத் தரும் விடை நம்மை வியப்பிடை ஆழ்த்துகின்றது. உலகிடை நிறைந்த உயிர்களுக்கெல்லாம் குறைவிலா வகையில் அவள் அறிவேனும் பாலை ஊட்டுவதாகக் கூறும் பாட்டைச் சுவைத்துப் பார்ப்போம் :

ஏராரூந் தென்ன விருஞ்சிலம்பி லேபிறந்த
சீரார் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யம்மாளை

சீரார் தமிழ்மடந்தை சிற்றிடைச்சி யாமாயின்
ஆரார்க்குப் பாலுண்ண வருளினள்கா ணம்மாளை ?
ஆருயிர்கட் கறிவின்பா வருளினள்கா ணம்மாளை.

அன்று சிற்றிளங் குழந்தையாய் இருந்த தமிழ்,
புலவர் ஊர்ப்பில் உலகிற்கே அழுதூட்டும் அருள்
நிறை அன்னையாம் அழகை என்னென்போம்.

சின்னஞ்சிறு கண்ணிகளிற் பள்ளிப் பிள்ளைக
ளுந் துள்ளித் துள்ளிப் பாட, புலவர் 'நாமகள்
புகழ்மலை' என்னும் நூலிற் பாக்களை அள்ளி
யள்ளித் தருகின்றார். மூன்று சிறுபெண்கள் கூடி
வினாவோடு விடையுந் தருமுறையில் அமைந்த
அம்மாளைகள் தமிழ்த்தாயின் செஞ்சொல் ஓவியங்
களாக அமைந்துள்ளன.

ஈழத்தாயின் அரும் பெரும் புலவராகிய தங்கத்
தாத்தா சோமசுந்தரனாரின் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள்
பல்லாழிகாலம் நின்று நிலவும் என்பதுறுதி.

